GLOBAL MASONLUK

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Mart 2002
İkinci Baskı: Eylül 2002
Üçüncü Baskı: Ocak 2006
Döndürcü Baskı: Ağustos 2008

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

GİRİŞ

I. TAPINAKÇILAR'DAN ESKİ MISIR'A

II. KABALA'NIN İÇ YÜZÜ

III. HÜMANİZMİN PERDE ARKASI

IV. MATERYALİZMİN PERDE ARKASI

V. EVRİM TEORİSİNİN PERDE ARKASI

VI. MASONLARIN DİNE KARŞI SAVAŞI

SONSÖZ

Ek bölüm: evrim yanılgısı

NOTLAR

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar

da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

* Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
* Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
* _Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
* Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
* Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
* Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.
* Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

MUSEVİLİK, SİYONİZM VE MASONLUK HAKKINDA ÖNEMLİ BİR AÇIKLAMA

Kitabın ilerleyen bölümlerinde bazı Musevilerin, batıl birtakım geleneklerin veya radikal, ateist Siyonist ideolojinin etkisi altında kalarak, gerçekleştirdikleri faaliyetlere ve geleceğe dair çeşitli planlarına yer verilmektedir. Bu batıl görüşlerden etkilenen kişiler zaman zaman İsrail derin devleti içine de sızmakta, hatta kimi zaman İsrail'in iç ve dış politikasında yönlendirici rol üstlenebilmektedirler. Ancak bu kitapta bulunan bilgiler nedeniyle çeşitli yanlış anlamalar olmasını engellemek için, bazı konulara açıklık getirmekte de fayda vardır.

İlk olarak belirtilmesi gereken husus, burada yer alan bilgilerin tüm Musevileri kapsayan konular olmadığıdır. Musevilerin büyük çoğunluğu söz konusu faaliyetlerden, bu faaliyetlerin arka planlarından ve asıl hedeften haberdar olmadığı gibi, çok büyük bir çoğunluğu da bu uygulamalara karşı çıktıklarını sık sık ifade etmektedirler. Dolayısıyla, kitabın ilerleyen bölümlerinde eleştirilen, hiçbir şekilde Musevi toplumunun geneli değildir.

Eleştirilen husus, Kitabı Mukaddes'e birtakım yanlış anlamlar yükleyerek şiddeti ve acımasızlığı sözde makulleştirmeye çalışan batıl gelenekler ve bu geleneklere dayanarak, diğer insanları ikinci sınıf olarak gören, onları haksızlık ve zulme uğratmayı normal karşılayan radikal dünya görüşüdür. Yani, sosyal Darwinist ve işgalci bir ideoloji olan radikal, ateist Siyonizm'dir. Bilindiği üzere, Siyonizm 19. yüzyılın ortalarında, yurtları olmayan Musevilerin vatan sahibi olmasını savunan bir ideoloji olarak ortaya çıkmıştır. Ancak zaman içerisinde pek çok ideolojide olduğu gibi Siyonizm de dejenarasyona uğramış, bu haklı talep, uygulamada şiddet ve teröre başvuran, aşırı güçlerle ittifak eden radikal ve din dışı bir anlayışa dönüşmüştür.

Günümüzde Siyonizm iki farklı şekilde görülmektedir. Bunlardan ilki, İsrail'de huzur ve barış içinde, Müslümanlarla birlikte yaşamak isteyen, güvenlik arayan, dedelerinin topraklarında ibadet edip, ticaret yapıp varlıklarını sürdürmek isteyen, dindar Musevi halkının düşüncesi olan Siyonizm'dir. Müslümanlar bu anlamdaki Siyonizm'e karşı değildir. Dindar Musevi halkının, kendileri için kutsal olan topraklarda güven ve huzur içinde yaşamaları, Allah'ı anmaları, sinagoglarında ibadetlerini yapmaları, topraklarında bilim ve ticaretle uğraşmaları kısaca burada diledikleri gibi yaşamaları ve yerleşmeleri Müslümanları rahatsız edecek bir durum değildir. Hatta, bu Müslümanların sevinç duyacakları bir güzelliktir. Tarih boyunca Musevilere karşılaştıkları çile ve zorluklarda, onlara varlıklarını devam ettirme imkanı tanıyan, onları barındırıp kollayan hep Müslümanlar olmuştur.

Samimi dindar bir Musevi'nin, yukarıda anlattığımız şekliyle, Tevrat'a dayandırdığı Siyonist inancı bu açıdan İslamiyetle çelişmez. Zira, Kuran'da Allah İsrailoğulları'nı yaşadıkları bu

topraklarda yerleşik kıldığını şöyle bildirmektedir:

> **Hani, Musa kavmine (şöyle) demişti: "Ey kavmim, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın; içinizden peygamberler çıkardı, sizden yöneticiler kıldı ve alemlerden hiç kimseye vermediğini size verdi. Ey kavmim, Allah'ın sizin için yazdığı (girmenizi emrettiği) kutsal yere girin ve gerisin geri arkanıza dönmeyin; yoksa kayba uğrayanlar olarak çevrilirsiniz." (Maide Suresi, 5:20-21)**

Dolayısıyla Museviler bu topraklarda hür yaşama hakkına sahiptirler, ancak bu hak söz konusu topraklarda asırlardır varlıklarını devam ettiren ve bölgenin kutsallığına inanan Müslümanlar ve elbette Hıristiyanlar için de geçerlidir. Bu mübarek topraklar her dinden her toplumdan insanın birarada huzur içinde yaşayabileceği kadar geniş, güzel ve bereketlidir. Birinin yaşam hakkı diğerinin yaşam hakkını asla ortadan kaldırmaz.

Özet olarak, eleştirdiğimiz ve tüm insanlar için büyük bir tehlike olduğunu ifade ettiğimiz, "dinsiz, Allah'sız Siyonizm"dir. Allah'ın varlığını, birliğini savunmayan, materyalist, Darwinist anlayışı teşvik ederek dinsizlik propagandası yapan, ateist Siyonistler, dindar Museviler için de dindar Hıristiyanlar için de çok büyük bir tehlikedir. Ateist Siyonizm, günümüzde barışa, huzura, güzel ahlaka karşı mücadele vermekte; sürekli fitne, kargaşa çıkarmakta, kan dökmektedir. Müslümanlar ve dindar Museviler ve Hıristiyanlar, Allah'sız Siyonizm'e karşı Allah inancının yayılması konusunda birlik olmalıdır.

Samimi olarak iman eden Museviler ve Müslümanların birbirleriyle olan ilişkileri de, hoşgörü, saygı ve merhamet çerçevesinde olmalıdır. Zira bu, Kuran-ı Kerim'de Allah'ın Müslümanlara bildirdiği ve Peygamber Efendimiz (sav)'in hayatıyla bize gösterdiği ahlak ve tavırdır.

Kuran'a Göre Kitap Ehli

Allah Kuran'da Museviler ve Hıristiyanları, Kitap Ehli olarak bildirmiş ve Müslümanların Kitap Ehli'ne karşı tutumlarının nasıl olması gerektiğini detaylı olarak açıklamıştır. Kitap Ehli, temeli Allah'ın vahyine dayanan ahlaki kıstaslara, haram ve helal kavramlarına sahiptir. Kuran ahlakına ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetine göre Müslümanların, Musevilerden ve Hıristiyanlardan iman edenlere sevgi, şefkat, hoşgörü ve saygıyla yaklaşmaları gerekir. Müslümanların Musevilere ve Hıristiyanlara çağrısı ise Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

"Bize ve size indirilene iman ettik; bizim İlahımız da, sizin İlahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut Suresi, 46)

Bu çağrı, Müslümanların Kitap Ehli'ne bakış açısını açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır: Hepimiz bir olan Allah'a iman etmekte, Rabbimiz'in göndermiş olduğu elçileri sevmekte ve saymakta, Allah'ın koyduğu sınırlara uymakta, kutsal kitaplarımızda bildirilen ahlakı yaşamaktayız. Dolayısıyla da, birbirimize anlayış, merhamet, sevgi ve saygıyla yaklaşmakla yükümlüyüz.

Hepimiz Aynı Peygamberleri Seviyor ve Sayıyoruz

Müslümanlar gönderilmiş tüm peygamberlere iman ederler. Rabbimiz'in geçmişteki peygamberlere göndermiş olduğu kitaplara inanırlar. Bir ayette bu gerçek şöyle bildirilmiştir:

De ki: "Biz Allah'a, bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve torunlarına indirilene, Musa'ya, İsa'ya ve peygamberlere Rablerinden verilenlere iman ettik. Onlardan hiçbiri arasında ayrılık gözetmeyiz. Ve biz O'na teslim olmuşlarız." (Al-i İmran Suresi, 84)

Hz. Adem, Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf, Hz. Harun, Hz. Davud, Hz. Süleyman, Hz. Yahya, Hz. İsa ve Hz. Musa Museviler ve Hıristiyanlar için ne kadar önemli ise, Müslümanlar için de o kadar önemlidir.

Musevilerin bizim de Peygamberimiz olan Hz. Musa'ya saygı duymaları, binlerce yıldır ona sımsıkı bağlı olmaları samimi Müslümanlar için çok değerlidir. Aynı şekilde Hıristiyanların Hz. İsa'ya duydukları büyük sevgi, içten bağlılık da Müslümanlar için çok önemlidir. Hz. Yakub'a, Hz. İshak'a, Hz. İsmail'e, Hz. İbrahim'e, Hz. Lut'a, Hz. Eyüb'e, Hz. Musa'ya, Hz. İsa'ya, Hz. Yahya'ya saygı ve sevgi duyan insanlar, doğal olarak Müslümanların sevgi ve muhabbet duyacağı, anlayış ve şefkatle yaklaşacağı insanlardır. Bunun aksi kesinlikle mümkün değildir.

Allah samimi olarak iman eden Kitap Ehli'nin ahlakını Kuran-ı Kerim'de şu şekilde bildirmektedir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. (Al-i İmran Suresi, 113-114)

Salih Müslümanlara düşen de, bu güzel ahlakı yaşayan insanları şefkat ve merhametle kucaklamak, saygı ve anlayış göstermektir. Dolayısıyla, bir kez daha hatırlatmak gerekir ki, Müslümanların Musevilere bakış açısı Kuran'da bildirilen ve Peygamber Efendimiz (sav)'in de uyguladığı bu ahlak üzerinedir. Gerçek din ahlakına uygun olmayan hatta dinsiz, Allah'sız Siyonizmin veya birtakım batıl geleneklerin yanlışlarının ortaya konuluyor olması, hatalı uygulamaların eleştirilmesi, bu gerçeği değiştirmez.

Ateist Masonların Yaptığı Eylemlerden Tüm Masonlar Sorumlu Tutulamaz

Nasıl ki birtakım ateist Siyonistlerin yaptıkları nedeniyle tüm Musevi halkını sorumlu tutmak vicdana aykırıysa, aynı şekilde ateist masonların yaptıkları zulüm de tüm masonlara maledilemez. Masonluk teşkilatı içinde de Allah'a bir olarak iman eden, bazı locaların üst düzey masonları tarafından bilinen ve uygulanan zulme karşı olan, insanlar arasında iyilik ve barışı talep eden kimseler bulunmaktadır. Bu kimseler masonluk teşkilatının kargaşa çıkaran, din ahlakına karşı faaliyetler düzenleyen bir yapıdan çıkıp, güzel ahlakın yayılması için çalışan bir teşkilat haline gelmesine çalışmaktadırlar. Bu, son derece önemli ve gerekli bir çalışmadır. Ve masonluğun olumsuz faaliyetlerine yönelik tepsitler ve eleştiriler yapılırken, bu durumun göz ardı edilmemesi gerekir.

Kitabın ilerleyen sayfalarını okurken de, bu kitapta eleştirilenin ateist masonluk olduğu unutulmamalıdır. Bu eleştilerin hepsi masonluğun ateist yönüne, din ahlakına karşı fikirlerine ve bu yönünün sebep olduğu zulme yöneliktir. Ve bu eleştirilerin yapılmasının amacı, insanların tehlikenin asıl kaynağını görebilmelerini sağlamanın yanı sıra, masonluğun bu yönünden haberi olmayan veya bu yönünün değişmesini isteyen masonların fikren harekete geçmelerini sağlamaktır. Masonluğun kendi içinden gelen bir düzelme ve din ahlakı doğrultusunda değişme hareketi, çok etkili ve faydalı olacaktır. Ateist masonluk yüzyıllardır dünyanın dört bir yanında son derece karanlık eylemler düzenlemiş, dinsizliğin hakim olması için gayret etmiştir. Ancak içinde bulunduğumuz yüzyıl, ateist masonluğun yüzyıllardır devam eden söz konusu bozgunculuğunun sona erip yenilgiye uğrayacağı bir dönemdir. Dünyanın Allah'ın nuruyla aydınlanacağı bu yüzyılda, Allah'ın izniyle masonluk da - Allah'a iman eden, dindar masonların da katkılarıyla- güzel ahlakın yayılması için hizmet eden bir teşkilata dönüşecektir.

ÖNSÖZ

Bu kitabımızda dünyanın en gizli örgütlenmelerinden biri olan masonluğun felsefesinin temeli incelenmekte, masonik ayinlerin, ritüellerin, batıl inanışların hangi temele dayandığı gözler önüne serilmektedir. Yapılan araştırmalar, Yahudi inanışında önemli bir yeri olan Kabala'nın, masonik inanış ve uygulamalarda da önem taşıdığını göstermektedir. Ancak bu kitapta -konuyla ilgili diğer kitaplarımızda olduğu gibi-, masonların kendi kaynaklarında yer alan ifadelere, araştırmacıların ve tarihçilerin tespitlerine ve çeşitli belgelere dayanılarak ortaya konulan bilgileri değerlendirirken önemli bir gerçeğin hatırlatılmasında fayda vardır: Masonluğun Kabala içinde yer alan bazı bilgileri kendi amaçları doğrultusunda yorumlayarak bu bilgilere yanlış anlamlar yüklemeleri, onların kendi ön yargılarından ve bakış açılarının yanlışlığından kaynaklanmaktadır. Masonların söz konusu batıl yorumlarından, Yahudi inanış ve uygulamaları sorumlu değildir. Dolayısıyla, masonluk ve Kabala öğretisi arasındaki bağlantı ele alınırken yapılan eleştiriler de Yahudilik inanışına değidir.

İbranice'de "almak, kabul etmek" anlamlarına gelen Kabala, Yahudi inanışının temel kitaplarından biridir. Yahudi inanışına göre, Tevrat bir Yahudi'nin hayatını nasıl yaşaması gerektiğini, uyması gereken kuralları ve ahlaki değerleri, sakınması gereken haramları öğretirken, Kabala da inançlı Yahudilerin manevi konularda derinleşmesine vesile olan bir eserdir. Kabala eğitimini ancak 40 yaşını aşmış, Tevrat ve Talmud (Yahudilerin bir diğer temel kitabı) eğitimini tamamlamış kişiler alabilir. Kabala'da, hak dine uygun bazı bilgiler olduğu gibi, zaman içinde tahrif edilmiş olduğu açıkça görülen anlatımlar da yer almaktadır.

Kabala'nın içinde yer alan bazı sembolik anlatımlar, tarih boyunca birtakım insanların Kabala'ya farklı anlamlar yüklemelerine neden olmuştur. Bunlardan en bilineni, Kabala'yla uğraşanların büyüyle uğraştıkları iddiasıdır. Tarihte büyücülük gibi sapkınlıkla uğraşan bazı kimselerin Kabala'yla yakından ilgili oldukları doğrudur, ancak bu Kabala'nın tamamen bir tür büyü kitabı gibi algılanmasına neden olmamalıdır. Bu iddianın ortaya çıkmasının temel nedenlerinden biri, önde gelen Yahudi hahamların Kabala'nın içinde yer alan bilgileri halkın genelinden saklı tutmalarıdır. Bu durum, diğer toplumlarda şüpheye ve farklı yorumlara neden olmuştur. Kabala'nın geneline hakim olan semboller de bu şüpheyi pekiştirmiştir. Söz konusu şüphenin yaygınlaşmasına neden olan unsurlardan biri de, -özellikle 13. yüzyıldan itibaren- bazı Yahudilerin de Kabala'da birtakım sırlar bulunduğunu, bu sırların bekledikleri Mesih'in gelişini hızlandıracağını, kendilerine sözde Tevrat'ta vaad edilen kutsal toprakları kazandıracağını iddia etmeleri ve bu düşünceleri öne sürerek taraftar toplamalarıdır. Masonlar da bazı Yahudiler arasında yaygınlaşan bu düşünceyle hareket etmiş, Kabala'da yer alan bazı sembolleri ve gizli anlamlar taşıdığı varsayılan bilgileri kullanarak kendi batıl sistemlerini dünyaya hakim kılabilecekleri yanılgısına kapılmışlardır.

Elbette bu hatalı yorumlar, bu hatalı yorumlara dayanarak hareket eden bir kısım Yahudilerin davranışları ve masonların gizli planları, tüm Yahudi toplumuna mal edilemez. Yahudiler -her ne kadar zaman içerisinde bazı inanış ve uygulamaları bozulmaya uğramışsa da- Allah'ın Kuran'da Kitap Ehli olarak bildirdiği, Hz. İbrahim'e, Hz. Süleyman'a, Hz. Davud'a, Hz. Yakup'a, Hz. Yusuf'a, Hz. Musa'ya ve kendilerine elçi olarak gönderilmiş tüm mübarek

peygamberlere itaat eden, Allah'a iman eden, hak dinde yer alan ahlaki değerlere sahip bir topluluktur. Müslümanların Yahudilere bakış açısı da Kuran ahlakına ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetine uygun olarak merhamet, şefkat ve hoşgörüye dayalıdır. Nitekim bir Kuran ayetinde, Müslümanların Kitap Ehli'ne davetlerinin nasıl olması gerektiği şöyle bildirilmiştir:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız (diğer) bir kısmımızı Rabler edinmeyelim. (Al-i İmran Suresi, 64)

GİRİŞ

Bu kitapta, materyalist felsefeye dayalı mevcut dünya sisteminin en büyük mimarı olan, ancak bu kimliğini perde arkasında tutan mason örgütünü inceleyeceğiz. Kitabımızın bu ilk cildi, masonluğun felsefesini gözler önüne sermekte ve bu felsefeyi önce Batı dünyasına, sonra da dünyanın diğer medeniyetlerine nasıl yerleştirdiğini göstermektedir. İkinci ciltte, masonluğun günümüzdeki uluslararası örgütlenmesi ve faaliyetleri, üçüncü ciltte ise Türkiye içindeki gizli faaliyetleri ortaya konacaktır. Türkiye'deki "Sabetaycı" örgütlenmenin yapısı, masonlar ile ortak faaliyetleri ve bu faaliyetleri yürüten önemli isimlerin listeleri, yine üçüncü cildin konuları arasında yer almaktadır.

Elinizdeki ciltte incelenen konu, "**masonluğun din ahlakına karşı verdiği mücadelenin tarihi**" olarak da özetlenebilir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde, Avrupa'yı din ahlakından uzaklaştıran, bunun yerine materyalist felsefenin hakimiyeti altında yeni bir düzen kuran ve sonra da bu düzeni Avrupa dışındaki diğer coğrafyalara ihraç etmeye kalkan masonluğun gerçek hikayesi anlatılacaktır. Masonluğun bu düzeni kurmak ve korumak için hangi yöntemleri kullandığı da ortaya çıkarılacaktır.

Dahası, masonluğun gerçek felsefesi gözler önüne serilecektir. Masonların, "insan sevgisi", "akıl ve bilim yolu" gibi olumlu kavramlarla kamufle etmeyi amaçladıkları din ahlakına uygun olmayan felsefeleri açıklanacak, bunun geçersizliği ve gerçek kökenleri üzerinde durulacaktır.

Masonluğun ateist, materyalist ve Darwinist felsefesi incelenirken, masonların kendi kaynaklarından alıntılara da yer verilmiştir. Bu alıntılarda ve masonların batıl inanışlarında, Allah, peygamberler, melekler, kutsal kitaplar ve din ahlakı hakkındaki saygıya uygun olmayan ifadelere, masonluğun gerçek yüzünü gösteren birer delil olmaları nedeniyle yer verilmiştir. Söz konusu tüm ifadelerden Allah'ı, mübarek elçilerini, melekleri, kutsal kitapları ve tüm manevi değerleri tenzih ederiz.

-I-
TAPINAKÇILAR'DAN ESKİ MISIR'A

Haçlılar

Masonluğun tarihini inceleyen uzmanların çoğunun ortak görüşü, örgütün tarihinin Haçlı Seferleri'ne kadar uzandığıdır. Elbette ki masonluk resmi olarak 18. yüzyılın başlarında İngiltere'de kurulmuş ve tanımlanmıştır, ama aslında örgütün arka planı, belirttiğimiz gibi Haçlı Seferleri'ne, yani 12. yüzyıla dayanmaktadır. Bu eski hikayenin odak noktası ise, "Tapınak Şövalyeleri" (Templar Knights) veya kısaca "Tapınakçılar" (Templars) olarak bilinen bir Haçlı tarikatıdır.

Elinizdeki kitaptan 6 yıl önce yayınlanan *Yeni Masonik Düzen* adlı kitabımızda Tapınakçılar'ın hikayesini oldukça ayrıntılı biçimde incelemiştik. Bu nedenle burada bu uzun hikayeyi özetleyerek geçeceğiz. Ancak masonluğun fikri kökenini, dünyaya getirdiği fikri etkiyi daha detaylı olarak analiz edecek, "Global Masonluğun" anlamını keşfedeceğiz.

Haçlı Seferleri her ne kadar Hıristiyan inancının bir ürünü olarak anlaşılsa da, aslında temeli maddi çıkarlara dayanan savaşlardır. Avrupa'nın büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşadığı bir devirde, Doğu'nun ve özellikle de Ortadoğu'daki Müslümanların refah ve zenginliği, Avrupalıları cezbetmiştir. Bu motivasyonun, Hıristiyanlığın dini sembolleriyle süslenmesi sonucunda, dini görünümlü, fakat gerçekte dünyevi amaçlara yönelik bir "Haçlı" düşüncesi doğmuştur. Hıristiyanların daha önceki devirlerde temelde barışçı bir siyaset izlerken, ani bir dönüşle savaşçılığa eğilim göstermelerinin nedeni budur.

Haçlı Seferleri'ni başlatan kişi, Papa II. Urban'dı. 1095 yılında topladığı Clermon Konseyi ile, o zamana kadar Hıristiyan dünyasında hakim olan barışçıl doktrini değiştirdi ve "kutsal toprakların Müslümanların elinden kurtarılması amacıyla" bir kutsal savaş çağrısında bulundu. Ardından, hem profesyonel savaşçıların hem de on binlerce sıradan insanın katıldığı dev bir "Haçlı Ordusu" oluştu.

Tarihçiler Papa II. Urban'ın bu girişiminde, kendisine rakip olan bir diğer papa adayını gölgede bırakabilme isteğinin rol oynadığını düşünürler. Papa'nın çağrısına heyecanla tabi olan Avrupalı krallar, prensler, aristokratlar veya diğer insanlar da aslında temelde dünyevi niyetlerle bu savaş çağrısını kabullenmişlerdi. "Fransız şövalyeleri daha fazla toprak ummuş, İtalyan tacirleri Doğu Avrupa limanlarında ticareti büyütmeyi hayal etmiş... çok sayıdaki yoksul insan, sadece normal yaşamlarının zorluklarından kaçabilmek için sefere katılmıştı."1 Nitekim bu aç gözlü kitle, yol boyunca pek çok Müslümanı -ve hatta Yahudiyi- sırf "altın ve mücevher bulma" hayaliyle öldürdü. Hatta Haçlılar, öldürdükleri insanların karınlarını deşerek, "ölmeden önce yuttuklarına" inandıkları altın ve değerli taşları araştırıyorlardı. Haçlıların maddi hırsı o kadar büyüktü ki, VI. Haçlı Seferi'nde Hıristiyan Konstantinapolis'i (yani İstanbul'u) dahi

yağmalamaktan çekinmemişler, Ayasofya'daki Hıristiyan fresklerinin altın kaplamalarını sökmüşlerdi.

İşte kendilerine "Haçlılar" denen bu güruh, pek çok yeri yakıp-yıktıktan, pek çok Müslümanı kılıçtan geçirdikten sonra 1099 yılında Kudüs'e vardı. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve Haçlılar kente girdiler. Bir tarihçinin ifadesiyle "**Buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... Erkek veya kadın, hepsini katlettiler.**"2 Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" şöyle anlatıyordu:

Görülmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları -ki bunlar en merhametlileriydi- düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. **Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu.** Öyle ki, yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda **akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu**.3

Haçlı Ordusu Kudüs'te iki gün içinde yaklaşık 40 bin Müslümanı üstte anlatılan yöntemlerle vahşice öldürdü.4 Haçlılar, Kudüs'ü kendilerine başkent yaptılar ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdular.

Bu tarihten sonra Haçlıların Ortadoğu'da tutunabilme mücadelesi başladı. Kurdukları devleti ayakta tutabilmek için örgütlenmeleri gerekiyordu. Bu nedenle daha önce benzeri bulunmayan "askeri tarikatlar" kuruldu. Bu tarikatların üyeleri, Avrupa'dan Filistin'e göç edip, burada bir tür manastır hayatı yaşıyor, bir yandan da Müslümanlara karşı savaşmak üzere askeri eğitim görüyorlardı.

İşte bu tarikatlardan biri, diğerlerinden farklı bir yol tuttu. Ve tarihin akışına etki edecek bir değişim yaşadı. Bu tarikat, "Tapınakçılar" tarikatıydı.

Tapınakçılar

Tapınakçılar ya da tam adıyla "İsa'nın ve Süleyman Tapınağı'nın Fakir Askerleri" adlı tarikat 1119 yılında, yani Kudüs'ün Haçlılar tarafından ele geçirilmesinden yaklaşık 20 yıl sonra kuruldu. Tarikatı kuranlar, Hugues de Payens ve Godfrey de Saint-Omer adlı iki Fransız şövalyesiydi. İlk başta 9 kişiden oluşan tarikat giderek büyüdü. Kendilerine "Süleyman Tapınağı" ile ilgili bir isim verilmesinin nedeni, üs olarak seçtikleri yerin, Hz. Süleyman'ın inşa ettirdiği mabedin bulunduğuna inanılan tapınak tepesi olmasıydı. Bu yer aynı zamanda Mescid-i Aksa'nın da bulunduğu yerdi.

Tapınakçılar kendilerini "yoksul askerler" olarak tanımlamışlardı, ancak kısa sürede zenginleştiler. Avrupa'dan Filistin'e gelen Hıristiyan hacıların yolculukları tamamen bu tarikatın kontrolündeydi ve hacılardan topladıkları paralarla büyük bir servetin sahibi oldular. Dahası, ilk kez "bankacılık" benzeri bir çek-senet sistemi kurdular. Hatta BBC yorumcuları Michael Baigent

ve Richard Leigh'e göre bir tür Ortaçağ kapitalizmi oluşturmuşlar ve inançlarına aykırı olduğu halde faiz işleterek "modern bankacılığa öncülük" etmişlerdi.5

Tapınakçılar Müslümanlara karşı yürütülen Haçlı saldırılarının ve katliamlarının da baş sorumlularındandı. Nitekim bu nedenle, Haçlı Orduları'nı 1187 yılındaki Hıttin Savaşı'nda yenilgiye uğratan ve ardından Kudüs'ü kurtaran büyük İslam kumandanı Selahaddin Eyyubi, Hıristiyanların büyük bölümünü bağışlamasına rağmen, Tapınakçılar'ı işledikleri katliamlara bir karşılık olmak üzere idam ettirmişti. Kudüs'ü kaybetmelerine ve pek çok kayıp vermelerine rağmen Tapınakçılar varlıklarını sürdürdüler. Filistin'deki Hıristiyan varlıklarının giderek küçülmesine rağmen, Avrupa'daki güçlerini artırarak başta Fransa olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde "devlet içinde devlet" oldular.

Bu siyasi güç, kuşkusuz Avrupa'daki kralları rahatsız ediyordu. Ancak sadece kralları değil, aynı zamanda din adamlarını da rahatsız eden bir başka özelliği daha vardı Tapınakçılar'ın: Tarikatın giderek Hıristiyan inancından koptuğu, Kudüs'teki varlığı sırasında garip bazı mistik öğretiler benimsediği, bu öğretiler gereğince tuhaf ayinler düzenlediği söylentileri yayılıyordu.

Sonunda 1307 yılında, Fransa Kralı Philippe le Bel ve Papa V. Clement'in ortak bir kararı ile tarikat hakkında tutuklama kararı çıktı. Tapınakçılar'ın bir kısmı kaçmayı başardıysa da çoğu yakalandı. Bunun ardından uzun bir sorgu ve yargı dönemi başladı. Ve çoğu, gerçekten "sapkın" olduklarını, Hıristiyan inancını terk ettiklerini, ayinlerinde Hz. İsa'ya hakaretler ettiklerini kabul ettiler. Sonunda, Tapınakçılar'ın "büyük üstad" adını verdikleri liderleri, en başta da en büyük üstad Jacques de Molay, 1314 yılında Kilise ve Kral'ın onayı ile idam edildiler. Çoğu hapse mahkum edildi. Tarikat dağıtıldı ve resmi olarak tarihten silindi.

Ancak tarikatın "resmi" olarak yok olması, fiilen gerçekten yok olduğu anlamına gelmiyordu. Öncelikle, 1307 yılındaki ani tutuklama sırasında Tapınakçılar'ın bir kısmı kaçıp izlerini kaybettirmeyi başarmışlardı. Çeşitli tarihsel kayıtlarla da desteklenen bir teze göre, bu kaçak Tapınakçılar'ın önemli bir bölümü, 14. yüzyıl Avrupası'nda Katolik Kilisesi'nin otoritesini tanımayan yegane Krallığa, yani İskoçya'ya sığındılar. İskoç Kralı Robert Bruce'un himayesi altında yeniden örgütlendiler. Bir süre sonra da, varlıklarını sürdürmek için iyi bir kamuflaj yöntemi buldular: Ortaçağ'da Britanya Adasındaki en önemli "sivil toplum örgütü" olan duvarcı loncalarına sızdılar ve bir süre sonra da bu loncaları tamamen ele geçirdiler.6

Duvarcı loncaları, modern çağın başlarında adlarını değiştirdiler ve "mason locaları"na dönüştüler. (Mason kelimesinin sözlük anlamı, "duvarcı ustası"dır.) Masonluğun en eski kolu olan İskoç Riti ise, 14. yüzyılın başında İskoçya'ya sığınan Tapınakçılar'dan miras kalmıştı. Nitekim İskoç Riti'nin en üst derecelerine verilen isimler, Tapınakçı tarikatında asırlar önce şövalyelere verilen ünvanlardı. Bugün de hala öyledir.

Kısacası, Tapınakçılar yok olmamışlar ve sahip oldukları sapkın felsefe, inanç ve ritüelleri masonluk çatısı altında sürdürmüşlerdir. Bu tez, bugün mason ya da mason olmayan pek çok Batılı tarihçi tarafından da kabul görür. Tezi ispatlayan çok sayıda tarihsel kanıt vardır. *Yeni Masonik Düzen* adlı kitabımızda bu kanıtlar detaylı olarak incelenmiştir.

Masonluğun kökeninin Tapınakçılar'a dayandığı tezi, Türk masonlarının kendi üyelerine mahsus olarak yayınladıkları dergilerde de sık sık belirtilir. Masonlar, bu konuda oldukça açık

sözlüdürler. Türk masonların kendi üyelerine mahsus yayınlarından biri olan *Mimar Sinan* dergisinde, Tapınakçı (Templier) tarikatı ile masonluk arasındaki ilişki şöyle açıklanmaktadır:

Kilise'nin baskısıyla, Fransa Kıralı'nın, 1312 yılında, Templier Tarikatını kapatması ve mallarını Kudüs'teki Saint Jean şövalyelerine vermesi ile **Templier'lerin etkinliği ortadan kalkmadı. Bunların büyük bir çoğunluğu o zaman çalışmakta olan Avrupa'daki mason localarına sığındılar.** Templier'lerin başkanı Mabeignac ise çevresindeki bir gurup Templier ile, İskoç duvarcısı kılığında ve Mac Benach takma adıyla İskoçya'ya sığındı. İskoç kıralı Robert Bruce onları çok iyi karşıladı ve **İskoçya'daki mason locaları üzerinde büyük bir etkinliğe sahip olmalarını sağladı**, bunun sonucunda, İskoç locaları hem mesleki hem de düşünsel açıdan büyük bir aşama kazandılar. Mac Benach sözcüğü bugün bile masonlarca saygı ile kullanılır. Templier mirasının sahibi İskoç Masonları, Fransa'ya çok yıllar sonra bu mirası iade ettiler ve bugün İskoç usulü olarak bilinen ritin temelini Fransa'da attılar.7

Yine *Mimar Sinan* dergisinde Tapınakçılar ile masonluk arasındaki ilişki konusunda pek çok bilgi verilir. "Tampliyeler ve Hürmasonlar" başlıklı bir makalede "**Tampliye tarikatı tekris törenini içeren ritüeller, günümüzdeki mason ritüellerinin benzeridir**" denmektedir.8 Yine aynı makaleye göre, "**Tampliye tarikatı üyeleri birbirlerine, aynı masonlukta olduğu gibi, kardeşim derler**."9 Yazının sonuç kısmında ise şöyle denmektedir:

… Tampliye tarikatı ve masonluk kurumu birbirlerini belirgin ölçüde etkilemişlerdir. Hatta, korporasyonların ritüelleri adeta Tampliye'lerden kopye edilmiş denilecek kadar benzerdir. Bu itibarla, masonların kendilerini büyük ölçekte Tampliye'lerle özdeşleştirdikleri ve **aslında özgün gibi görünen masonik ezoterizm (gizlilik) içinde önemli boyutlarda Tampliye mirası olduğu** belirtilebilir. Özet olarak, araştırmanın başlığında belirtildiği gibi, masonik kralî sanat ve **inisiyatik-ezoterik çizginin başlangıç noktası Tampliye'lerin, son noktası da Hürmasonların olarak kabul edilebilir**.10

Sonuçta, masonluğun kökeninin Tapınakçı tarikatına kadar uzandığı, masonların bu tarikatın felsefesini yaşattıkları açık bir gerçektir. Bunu kendileri de kabul etmektedirler. Ama kuşkusuz önemli olan, bu felsefenin ne olduğudur. Tapınakçılar neden Hıristiyanlıktan çıkıp "sapkın" bir tarikat olmuşlardır? Onları buna iten nedir? Kudüs'te büyük bir değişim yaşamalarına sebep olan şey nedir? Edindikleri bu felsefenin, masonluk aracılığıyla, dünya üzerindeki etkisi ne olmuştur?

Tapınakçılar ve Kabala

Her ikisi de mason olan İngiliz yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında masonluğun kökeni hakkında önemli gerçekler açıklarlar. Yazarlara göre masonluğun Tapınakçılar'ın bir devamı olduğu açık bir gerçektir. Ancak bunun da ötesinde araştırdıkları konu, Tapınakçılar'ın kökeninin ne olduğudur.

Yazarların tezine göre, Tapınakçılar Kudüs'te bulundukları dönemde gerçekten de büyük bir değişim yaşamışlar, Hıristiyanlık inancı yerine başka öğretiler kabul etmişlerdir. Bunun temelinde ise, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nda "keşfettikleri bir giz" yatar. Zaten

Tapınakçılar'ın Kudüs'teki asıl hedefleri, Süleyman Tapınağı'nın harabelerini araştırmak olmuştur. Yazarlar, Tapınakçılar'ın "Filistin'e giden Hıristiyan hacıları korumak" şeklindeki görüntüsünün sadece bir kılıf olarak kullanıldığını, tarikatın asıl hedefinin çok daha farklı olduğunu şöyle açıklarlar:

Tapınakçılar'ın kurucularının herhangi bir zaman hacılara koruma sağladıklarına dair hiçbir kanıt yoktur, ama öte yandan Herod Tapınağı'nın (Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmiş hali) yıkıntıları altında yoğun araştırma kazıları yaptıklarına dair son derece ikna edici kanıtlar buluyoruz.11

Bu konuda kanıtlar bulan yegane araştırmacılar *The Hiram Key* kitabının yazarları değildir. Fransız tarihçi Gaetan Delaforge şu benzer yorumu yapmaktadır:

(Tapınakçılar tarikatını kuran) Dokuz şövalyenin gerçek amacı, **Yahudiliğin ve Eski Mısır'ın gizli geleneklerinin özünü içeren kalıntılar ve yazıları bulabilmek** için bölgede araştırma yapmaktı.12

19. yüzyılın sonlarında Kudüs'te arkeolojik bir çalışma yürüten İngiliz Kraliyet araştırmacısı Charles Wilson da, Tapınakçılar'ın Kudüs Tapınağı'nın kalıntılarını araştırmak için oraya gittikleri kanısına varmıştır. Wilson, Tapınak'ın temellerinin altında bazı araştırma ve kazı izlerine rastlamış ve incelemeleri sonucunda bunların Tapınakçılar'a ait araçlar olduğunu belirlemiştir. Söz konusu araçlar halen Tapınakçılar hakkında büyük bir arşive sahip olan İskoçyalı Robert Brydon'un kolleksiyonundadır.13

The Hiram Key kitabının yazarları, Tapınakçılar'ın bu araştırmalarının sonuçsuz kalmadığını, bu tarikatın gerçekten de Kudüs'te, "dünya görüşlerini değiştiren" önemli bir şeyler bulduklarını yazmaktadırlar. Pek çok araştırmacı da aynı kanıdadır. Tapınakçılar'ın Hıristiyan bir dünyada doğmalarına, Hıristiyan kökenden gelmelerine rağmen, Hıristiyanlıktan tamamen farklı bir inanca ve felsefeye bağlanmalarına neden olan, onları sapkın ayinlere, kara büyü ritüellerine yönelten bir "kaynak" olmalıdır.

İşte bu kaynak, pek çok tarihçinin ortak görüşüyle, **Kabala**'dır.

Kabala, ansiklopedilerde veya sözlüklerde, Yahudi dininin mistik, ezoterik (batını) bir kolu olarak tarif edilir. Bu tanıma göre, Kabala, Tevrat'ın ve diğer Yahudi dini kaynaklarının gizli manalarını araştıran bir öğretidir. Ancak konuyu biraz daha yakından incelediğimizde, karşımıza daha farklı gerçekler çıkmaktadır. Bu gerçeklerin bizi ulaştırdığı sonuç ise, Kabala'nın içine, Yahudiliğin temeli olan **Tevrat'tan da önce var olan, Tevrat'ın vahyedilmesinden sonra Yahudiliğin içinde yayılan, "pagan" yani putperest kökenli öğretilerin de dahil edildiğidir.**

Kabala hakkındaki bu ilginç gerçeği, yine ilginç bir kaynak, Türk masonlarından Murat Özgen Ayfer, *Masonluk Nedir ve Nasıldır?* adlı kitabında şöyle anlatır:

Ne zaman doğmuş ve nasıl gelişmiş olduğu tam ve kesin bir şekilde bilinmeyen Kabala, özellikle Yahudi dini ile bağlantılı olmak üzere, metafizik nitelikli, kendine özgü bir ezoterik sistemi olan bir gizemci felsefenin genel adıdır. **Yahudi gizemciliği olarak benimsenmekle birlikte, içerdiği öğelerden birçoğu, aslında Tevrat'ın ortaya çıkışından çok daha eski bir tarihte oluşturulmuş bulunduğunu göstermektedir.**14

Fransız tarihçi Gougenot des Mousseaux da, Kabala'nın içinde yer alan bazı inanışların aslında Yahudilikten daha eski olduğunu belirtmektedir.15

Yahudi tarihçi Theodore Reinach ise, Kabala'yı "**Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir**" olarak tarif eder. Salomon Reinach ise Kabala'yı "insan zihninin en kötü sapmalarından biri" olarak tanımlamaktadır.16

Kabala'nın "insan zihninin en kötü sapmalarından biri" olarak görülmesinin nedeni, içinde yer alan bazı öğretilerin kimi kimseler tarafından "büyü" ile ilgili olarak kullanılmasıdır. Kabala, binlerce yıldır hemen her türlü büyü ritüelinin temel taşlarından birini oluşturmuştur. Kabala ile uğraşan bazı hahamların büyü gücüne sahip olduğuna inanılmıştır. Yahudi olmayan pek çok insan da Kabala'nın gizeminden etkilenmiş, bu öğretiyi kullanarak büyü ile uğraşmıştır. Ortaçağ'ın sonlarında Avrupa'yı saran, özellikle simyacılar tarafından benimsenen batıni (ezoterik) çalışmaların kökeninde de Kabala'nın büyük rolü vardır.

İşte garip olan nokta da buradadır: Yahudilik, Tevrat'ın Hz. Musa'ya vahyedilmesi ile doğmuş İlahi bir dindir. Ama bu dinin içine, din ahlakına uygun olmayan büyücülüğü temel uğraşı olarak benimseyen bir öğreti dahil edilmeye çalışılmıştır. Bu durum, üstte aktardığımız yorumları doğrulamakta, yani Kabala'nın içindeki bazı ifadelerin aslında Yahudiliğe dışarıdan giren bir unsur olduğunu göstermektedir.

Peki nedir bu unsurun kaynağı?

Yahudi tarihçi Fabre d'Olivet bu soruya "Eski Mısır" cevabını verir. Fabre d'Olivet'e göre, **Kabala'nın içindeki bazı ifadelerin kökeni Eski Mısır'a uzanmaktadır.** Kabala'daki birtakım öğretiler, İsrailoğulları'nın bazı liderlerinin Eski Mısır'dan öğrendikleri, sonra da nesilden nesilden aktardıkları sözlü bir gelenektir.17

Bu nedenle, bu kitapta inceleyeceğimiz Kabala-Tapınakçılar-Masonluk zincirinin tam kökenini bulmak için, Eski Mısır'a bakmak gerekmektedir.

Eski Mısır'ın Büyücüleri

Firavunlar ülkesi Eski Mısır, dünya tarihinin bilinen en eski uygarlıklarından biridir. Aynı zamanda en baskıcı uygarlıklardan biri olarak kabul edilir. Eski Mısır'ın günümüze ulaşmış olan görkemli yapıları, yani piramitler, sfenksler veya obeliskler, yüz binlerce köle işçinin yıllar boyunca kırbaç ve açlık tehdidiyle ölesiye çalıştırılmalarıyla inşa edilmiştir. Mısır'ın mutlak hakimleri olan Firavunlar, kendilerini sözde "ilah" olarak göstermiş ve tebalarının kendilerine tapınmasını istemişlerdir. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Eski Mısır hakkında bize bilgi ulaştıran kaynakların birisi, elbette Eski Mısır'ın kendi yazıtlarıdır. 19. yüzyılda ele geçen bu yazıtlar, aynı dönemde uzun çalışmalar sonucunda Mısır alfabesinin çözülmesiyle anlaşılmış ve Mısır tarihi hakkında pek çok bilgi ortaya çıkmıştır. Ancak bu yazıtlar, Mısır'ın resmi tarihçileri tarafından yazıldığı için, temelde bu medeniyeti övmeye yönelik taraflı yorumlarla doludur. Bize bu konuda en doğru bilgiyi ulaştıran kaynak ise, elbette, Mısır hakkında detaylı bilgiler verilen Kuran-ı Kerim'dir. Kuran'da Hz. Musa kıssasında Mısır'daki sistem hakkında da önemli bilgiler verilir. Ayetlerde açıklandığı gibi, Mısır'da iki

önemli güç odağı bulunmaktadır: Firavun ve onunla birlikte söz sahibi olan yönetici kadro. Bu kadro çoğu zaman Firavun üzerinde önemli bir güce sahiptir. Firavun onlara danışır ve zaman zaman onların telkinlerine göre hareket eder. Aşağıdaki ayetler, bu yönetici kadronun Firavun üzerindeki etkisine işaret etmektedir (En doğrusunu Allah bilir):

Musa dedi ki: "Ey Firavun, gerçekten, ben alemlerin Rabbinden (gönderilme) bir elçiyim."

"Benim üzerimdeki yükümlülük, Allah'a karşı ancak gerçeği söylemektir. Rabbinizden size apaçık bir belge ile geldim. Artık İsrailoğulları'nı benimle gönder."

(Firavun) Dedi ki: "Eğer gerçekten bir ayet getirmişsen ve doğru sözlülerden isen, bu durumda onu getir (bakalım)."

Böylelikle (Musa) asasını fırlatınca, anında apaçık bir ejderha oluverdi.

(Bir de) Elini sıyırdı, o da anında bakanlara bembeyaz (görünüverdi).

Firavun kavminin önde gelenleri dediler ki: "Bu gerçekten bilgin bir büyücüdür.";

"Sizi topraklarınızdan sürüp-çıkarmak istiyor. Bu durumda ne buyuruyorsunuz?"

Dediler ki: "Onu ve kardeşini şimdilik bekletiver, şehirlere de toplayıcılar yolla";

"Bütün bilgin büyücüleri sana getirsinler." (Araf Suresi, 104-112)

Dikkat edilirse, ayetlerde, Firavun'a akıl veren, onu Hz. Musa'ya karşı kışkırtan ve yöntemler gösteren bir kadrodan söz edilmektedir. Mısır tarihinin kayıtlarına baktığımızda, bu "kadro"nun iki temel unsuru olduğu görülür: Dönemin Mısır ordusu ve rahipler.

Bu iki güçten biri olan rahiplerin dönemin Mısır sosyal düzeninde nasıl bir konuma sahip oldukları önemlidir. İşte bu rahiplerin durumuna biraz daha yakından bakmak gerekir. Eski Mısır'daki rahipler, Kuran'da "büyücüler" olarak bahsedilen sınıftır. Firavun rejiminin "fikri dayanağını" oluşturmuşlardır. Kendilerinde özel bir güç ve gizli bir ilim olduğuna inanmışlar, Mısır halkını bu otorite ile etkilemiş ve Firavun yönetimine olan bağlılıklarını sağlamışlardır. Mısır kayıtlarında "Amon rahipleri" olarak bilinen bu sınıf, astronomi, matematik, geometri gibi konuların yanında, büyücülük ve kahinlik gibi batıl inanışlar üzerine yoğunlaşmıştır.

Eski Mısır'daki söz konusu rahipler sınıfı, kendi içine kapalı ve özel bir ilme sahip olan (veya olduğunu düşünen) bir tarikattır ve bu gibi örgütlenmelere "ezoterik" örgütler denir. Türk masonlarının kendilerine özgü yayınlarından biri olan *Mason* dergisinde, masonluğun kökeninin bu gibi ezoterik tarikatlar olduğu anlatılır ve özellikle Eski Mısır rahiplerinden bahsedilir:

İnsanlarda düşünce geliştikçe bilim artmış, bilim arttıkça da **ezoterik sistem içeriğinde saklamaların konuları genişlemiştir.** Bu gelişme içinde, aslında Doğu'da Çin ve Tibet'te başlayarak Hindistan kanalıyla Mezopotamya ve Mısır'a geçmiş olan **ezoterik uygulama**, oralarda binlerce yıl sürmüş ve **özellikle Mısır'da esas egemen güçler olan rahiplerin bilgilerinin temelini oluşturmuştur**.18

Peki Eski Mısır rahiplerinin ezoterik felsefesinin günümüz masonlarıyla nasıl bir ilişkisi olabilir? Binlerce yıl önce yıkılmış olan -ve Kuran'da inkara dayalı bir sistemin klasik modeli olarak anlatılan- Eski Mısır'ın günümüze yansıması var mıdır?

Bu sorunun cevabını bulmak için, Eski Mısır rahiplerinin evrenin ve yaşamın kökeni hakkındaki inançlarına bakmak gerekir.

Eski Mısır'ın Materyalist Evrim İnancı

İngiliz mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında Eski Mısır'ın masonluğun kökeninde çok önemli bir yeri olduğunu anlatırlar. Yazarlara göre Eski Mısır'dan çağdaş masonlara miras kalan en önemli düşünce ise, "**kendi kendine var olan ve rastlantılarla evrimleşen evren**" yanılgısıdır. Batıl Mısır düşüncesi söz konusu eserde şöyle anlatılmaktadır:

Eski Mısırlılar maddenin her zaman için var olduğuna inanıyorlardı; onlar için bir yaratıcının mutlak olarak hiçlikten bir şey yapmasını düşünmek mantık dışıydı. Onların görüşüne göre, dünya, kaosun içinden düzenin doğmasıyla oluşmuştu... Bu kaotik duruma "Nun" adı veriliyordu ve aynı Sümerler'in tanımı gibi... karanlık, güneşsiz, sulu bir derinlikti, bu derinliğin kendi içinde bir gücü vardı, bu yaratıcı güç kendi kendine düzenin başlamasını emretmişti. Kaosun maddesinin içinde yer alan **bu gizli güç, kendi varlığının bilincinde değildi; o bir olasılıktı, düzensizliğin rastgeleliği ile birleşmiş bir potansiyeldi.**19

Dikkat edilirse burada anlatılan inanç, günümüzde materyalist felsefe tarafından savunulan ve "evrim teorisi", "kaos teorisi", "maddenin öz örgütlenmesi" gibi terimlerle bilim dünyasının gündeminde tutulan yanılgılarla tam bir uyum içindedir. Nitekim Knight ve Lomas da üstteki satırların ardından konuya şöyle devam etmektedirler:

Şaşırtıcıdır ki, bu yaratılış tarifi, günümüzde modern bilim tarafından kabul edilen görüşle, özellikle de karmaşık dizaynların tamamen evrimleşerek ve matematiksel olarak kendini tekrarlayarak düzensiz yapılardan çıkabileceğini savunan "kaos teorisi" ile kusursuz bir uyum içindedir.20

Knight ve Lomas, Eski Mısır'ın batıl inançlarının "modern bilim" ile uyum içinde olduğu iddiasındadırlar, ancak aslında "modern bilim" derken kast ettikleri, evrim teorisi veya kaos teorisi gibi materyalist yanılgılardır. Bu yanılgılar, hiçbir bilimsel dayanakları olmasa da, son iki yüzyıldır zorla bilime empoze edilmekte, bilim tarafından desteklenen görüşler gibi sunulmaktadır. (Bu kuramları bilim dünyasına empoze edenlerin kimler olduğunu ise ilerleyen bölümlerde inceleyeceğiz.)

Kitabın bu aşamasında önemli bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Buraya kadar ele aldığımız bilgileri özetleyelim:

1) Konuya masonluğun kökeni sayılan Tapınakçı örgütünü ele alarak başladık. İnceledik ki, Tapınakçılar, bir Hıristiyan tarikatı gibi kurulmuşlarsa da Kudüs'te buldukları birtakım gizemli öğretilerden etkilenmiş ve Hıristiyanlıktan tamamen çıkarak sapkın ayinler uygulayan din karşıtı bir örgüt haline gelmiştir.

2) Tapınakçılar'ı etkileyen öğretinin ne olduğunu sorduğumuzda ise, Kabala ile karşılaştık.

3) Kabala'yı ele aldığımızda ise, bu öğretinin her ne kadar bir Yahudi mistisizmi gibi görünse de, içinde Yahudilikten daha öncesine uzanan pagan öğretilerin izleri olduğuna, bunların Yahudiliğe sonradan girdiğine ve asıl köklerinin Eski Mısır'da bulunduğuna dair kanıtlara rastladık.

4) Firavun rejimiyle yönetilen ve tipik bir "inkarcı sistem" olan Eski Mısır'da ise, günümüz inkarcılığının temel felsefesi olan "**kendi kendine var olan ve rastlantılarla evrimleşen evren**" yanılgısıyla karşılaştık.

Kuşkusuz tüm bunlar anlamlı bir tablo oluşturmaktadır. Eski Mısır'ın büyücülerinin felsefesinin hala canlı olması ve bu canlılığı günümüze taşınmasında etkili olmuş bir zincirin (Kabala-Tapınakçılar-Masonluk zincirinin) izlerinin bulunması, bir rastlantı değildir.

Acaba gerçekten de 18. yüzyıldan bu yana dünya tarihine damgasını vuran, devrimler, felsefeler ve sistemler kuran masonluk, Eski Mısır büyücülerinden gelen bir felsefenin mi mirasçısıdır?

Bu sorunun cevabının daha açık ortaya çıkması için, buraya kadar kısaca özetlediğimiz tarihsel akışı biraz daha yakından incelemek gerekmektedir.

-II-
KABALA'NIN İÇ YÜZÜ

Exodus" kelimesi "çıkış" anlamına gelir ve aynı zamanda Tevrat'ın 2. kitabının başlığını oluşturur. Bu kitapta, İsrailoğulları'nın Hz. Musa önderliğinde Mısır'dan çıkarak Firavun zulmünden kurtulmaları anlatılır. Firavun, köle olarak çalıştırdığı İsrailoğulları'nı serbest bırakmaya yanaşmamış, ancak Allah'ın Hz. Musa'ya verdiği mucizeler ve Firavun kavmine gönderdiği felaketler karşısında zayıf düşmüş, İsrailoğulları da bu sayede toplanıp Mısır'dan bir gecede topluca göçe başlamışlardır. Ardından Firavun'un saldırısı gelmiş ve Allah Hz. Musa'ya verdiği mucizelerle İsrailoğulları'nı kurtarmıştır.

Ancak Mısır'dan çıkış vakasını bize en doğru şekliyle anlatan kaynak, Kuran-ı Kerim'dir. Çünkü Tevrat, Hz. Musa'ya vahyedilmesinden sonra pek çok tahrifata uğramıştır. Nitekim Tevrat'ın beş kitabı (Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye) arasında pek çok çelişki bulunması buna dair önemli bir kanıttır. Bu beş kitabın sonuncusu olan Tesniye'nin sonlarında Hz. Musa'nın ölümü ve gömülmesinin anlatılması ise, bu kitapların Hz. Musa'nın vefatından sonra ilavelere uğratıldığının açık ve tartışılmaz bir ispatıdır.

Kuran'da ise İsrailoğulları'nın Mısır'dan çıkışı, çok detaylı olarak ve en doğru şekliyle anlatılmaktadır. Kuran'da yer alan diğer tüm kıssalarda olduğu gibi, bu kıssada da haber verilen olayların içinde pek çok önemli hikmet ve sır açıklanmaktadır. Bu nedenle, akıl ve hikmet gözüyle bakıldığında, iman edenlerin bu kıssalardan sayısız ders çıkarmaları mümkündür.

Böğüren Buzağı Heykeli

İsrailoğulları'nın Mısır'dan çıkışı hakkında Kuran'da açıklanan önemli gerçeklerden biri, İsrailoğuları'ndan bazılarının, Hz. Musa vesilesiyle Firavun zulmünden kurtarılmış olmalarına rağmen, Allah'a ve dinine karşı isyankar davranmalarıdır. Bazı İsrailoğulları, Hz. Musa tarafından kendilerine tebliğ edilen tevhid dinini bir türlü kavrayamamış, sürekli olarak putperestliğe yönelik bir eğilim göstermişlerdir.

Kuran'da söz konusu kişilerin bu sapkın eğilimi şöyle anlatılır:

İsrailoğulları'nı denizden geçirdik. Putları önünde bel büküp eğilmekte olan bir topluluğa rastladılar. Musa'ya dediler ki: "Ey Musa, onların ilahları gibi, sen de bize bir ilah yap." O: "siz gerçekten cahillik etmekte olan bir kavimsiniz" dedi. Onların içinde bulundukları şey (din) mahvolucudur ve yapmakta oldukları şeyler de geçersizdir. (Araf Suresi, 138-139)

İsrailoğulları'ndan bir kısmının bu sapkın eğilimi Hz. Musa'nın uyarılarına rağmen devam etmiş ve Hz. Musa'nın kendilerinden ayrılıp Tur Dağı'na gitmesinin ardından iyice açığa çıkmıştır. Samiri adlı kişi Hz. Musa'nın yokluğundan yararlanarak ortaya çıkmış, bazı İsrailoğulları'nın putperest eğilimlerini körükleyerek kavmin bir kısmını, bir buzağı heykeli yapıp ona tapınmaya ikna etmiştir:

Bunun üzerine Musa, kavmine oldukça kızgın, üzgün olarak döndü. Dedi ki: "Ey kavmim, Rabbiniz size güzel bir vaadde bulunmadı mı? Size (verilen) söz (ya da süre) pek uzun mu geldi? Yoksa Rabbinizden üzerinize kaçınılmaz bir gazabın inmesini mi istediniz de bana verdiğiniz sözden caydınız?"

Dediler ki: "Biz sana verdiğimiz sözden kendiliğimizden dönmedik, ancak o kavmin (Mısır halkının) süs eşyalarından birtakım yükler yüklenmiştik, onları (ateşe) attık, böylece Samiri de attı."

Böylece onlara böğüren bir buzağı heykeli döküp çıkardı, "İşte, sizin ilahınız ve Musa'nın ilahı budur; fakat (Musa) unuttu" dediler. (Taha Suresi, 86-88)

Peki acaba neden bazı İsrailoğulları'nda put yapıp ona tapınmak gibi sapkın bir eğilim vardır? Bu sapkınlığın kökeni nedir?

Daha öncesinde böyle bir putperest inanca sahip olmayan bir toplumun bir anda aniden bir put yapmak ve ona tapınmak gibi son derece saçma bir eyleme girişmeyeceği açıktır. Bunu, ancak putperestliği kendilerince doğal karşılayan, bu batıl inancı benimsemiş insanlar yapabilir.

Oysa İsrailoğulları, ataları olan Hz. İbrahim'den itibaren hep tek İlaha iman etmiş bir kavimdir. "İsrailoğulları" ifadesi, Hz. İbrahim'in torunu olan Hz. Yakub'un oğullarını ve onlardan gelen Yahudi soyunu ifade eder. İsrailoğulları, ataları Hz. İbrahim, Hz. İshak ve Hz. Yakup'tan tek Allah'a iman etmeye dayalı tevhid inancını miras almış ve korumuşlardır. Hz. Yusuf'la beraber Mısır'a girmişler, burada uzun zaman yaşamışlar, ama Mısır'ın putperest dinine rağmen tevhid inancını muhafaza etmişlerdir. Hz. Musa kendilerine geldiğinde de, İsrailoğulları'nın tek Allah'a iman eden bir kavim oldukları Kuran'daki kıssalardan anlaşılmaktadır.

Peki bu durumda İsrailoğulları'ndan bazılarının, hem de Hz. Musa tarafından kendilerine gösterilen pek çok mucizenin ardından, bir anda kolayca putperestliğe eğilim göstermelerinin nedeni ne olabilir?

Bunun tek açıklaması, İsrailoğulları her ne kadar tevhid dini üzerine yaşayan bir toplum olsa da, içlerinden bazılarının çevrelerindeki putperest kavimlerden etkilenmeleri, Allah'ın kendileri için seçtiği din yerine cahilce putperestliğe özenmeleridir.

Konuyu tarihsel kayıtların eşliğinde incelediğimizde, İsrailoğulları'nı etkileyen putperest kültürün, uzun devirler içinde yaşadıkları Eski Mısır olduğunu görürüz. Bizi bu sonuca götüren önemli bir gösterge, Hz. Musa Tur Dağı'nda iken İsrailoğulları'nın saparak tapındıkları **"böğüren buzağı heykeli"nin, aslında Mısır'daki Hathor ve Aphis adlı putların bir taklidi oluşudur.** Hıristiyan araştırmacı Richard Rives, *Too Long in the Sun* (Güneş Altında Uzun Süre) adlı kitabında şöyle yazar:

Mısır'ın boğa ve inek tanrıları, yani Hathor ve Aphis, güneşe tapınmanın sembolleriydiler. Bu putlara tapınılması, Mısır'ın güneşe tapınma konusundaki uzun tarihinin sadece bir parçasını oluşturuyordu. Sina Dağı'ndaki (İsrailoğulları'nın tapındığı) altın buzağı ise, orada kutlanan bayramın güneşe tapınmayla ilgili olduğunu gösterir..21

Mısır'ın putperest dininin bazı İsrailoğulları üzerindeki etkisi pek çok değişik aşamada ortaya çıkmıştır. Başta da belirttiğimiz gibi, bazıları putperest bir kavimle karşılaştıklarında hemen bu sapkın inanca eğilim göstermiş ve ayette haber verildiği üzere, **"Ey Musa, onların ilahları gibi, sen de bize bir ilah yap"** demişlerdir. (Araf Suresi, 138-139) İçlerinden bazılarının Hz. Musa'ya karşı söyledikleri, **"Ey Musa, biz Allah'ı apaçık görünceye kadar sana inanmayız"** (Bakara Suresi, 55) şeklindeki akılsızca söz de, Mısır'ın putperest dininde olduğu gibi "gözle görülen", yani maddi varlıklara (putlara) tapmak istediklerini göstermektedir.

İsrailoğulları'ndan bir kısmının burada özetlediğimiz Eski Mısır kaynaklı putperest eğilimi son derece önemlidir ve bize Tevrat'ın tahrifi ve Kabala'nın kökenleri konusunda önemli bir bakış açısı sunmaktadır. Bu iki konuyu yakından incelediğimizde, her ikisinin de kaynağında Eski Mısır'ın sapkın putperest ve materyalist dininin izlerini görürüz.

Eski Mısır'dan Kabala'ya

Bazı İsrailoğulları henüz Hz. Musa hayatta iken Eski Mısır'da gördükleri putların benzerlerini yapıp onlara tapınmaya başlamış, Hz. Musa'nın vefatının ardından içlerindeki cahil kimseler sapkınlıkta daha ileri gitmiştir. Kuşkusuz tüm Yahudiler için aynı şey söylenemez, ama aralarından bazıları Mısır'ın putperest kültürünü yaşatmış, dahası bu kültürün temelini oluşturan Firavun büyücülerinin batıl öğretilerini sürdürmüş, bu sapkınlıkları Yahudiliğin içine sokarak onu tahrif etmişlerdir.

Eski Mısır'dan Yahudiliğe devrolunan batıl öğreti, Kabala'ya da girmiştir. Bu da Mısır rahiplerinin sistemi gibi, ezoterik bir öğreti olarak yayılmış ve yine Mısır rahipleri gibi temelde büyü ile ilgilenmiştir. Kabala'daki bazı bölümlerin dikkat çekici bir yönü ise, Tevrat'taki yaratılış anlatımından çok sapkın bir anlatım içermesi, Eski Mısır'ın maddenin sürekliliğine dayalı materyalist yanılgısını korumasıdır. Türk masonlarından Murat Özgen Ayfer bu konuda şunları yazmaktadır:

Tevrat'ın ortaya çıkışından çok daha eski bir tarihte oluşturulmuş bulunduğunu göstermektedir. Kabala'nın en önemli bölümü, evrenin oluşturulmasına ilişkin kuramıdır. Bu kuram, teist dinlerde benimsenen yaratılış öyküsünden pek farklıdır. **Kabala'ya göre, yaratılışın başlangıcında, "daireler" ya da "yörüngeler" anlamına gelen ve SEFİROT olarak anılan,**

hem özdeksel (maddi) hem de tinsel (manevi) nitelikli oluşumlar doğmuştur. Bunların toplam sayısı 32'dir; ilk onu Güneş Sistemi'ni, diğerleri ise uzaydaki öteki yıldız kümelerini temsil ederler. Kabala'nın bu özelliği, eski astrolojik inanç sistemleriyle yakın bir bağlantısının bulunduğunu ortaya koyar... Böylece Kabala, Yahudi dininden bir haylice uzaklaşır; Doğu'nun eski gizemci inanç sistemleriyle... çok daha bağdaşır.[22]

Eski Mısır'ın materyalist, büyüye dayalı ezoterik öğretilerini devralan Yahudiler, Tevrat'ın bu konudaki yasaklamalarını tamamen göz ardı ederek, diğer putperest kavimlerin büyü ritüellerini de benimsemişler ve böylece Kabala Yahudiliğin içinde ama Tevrat'a muhalif bir mistik öğreti olarak gelişmiştir. İngiliz yazar Nesta H. Webster "Ancient Secret Tradition" (Antik Gizli Gelenek) adlı makalesinde, bu konuyu şöyle açıklar:

Büyücülük, bildiğimiz kadarıyla, Filistin'in İsrailoğulları tarafından işgal edilmesinden önce, Kenanlılar tarafından uygulanıyordu. Mısır, Hindistan ve Yunanistan da kendi kahinlerine ve büyücülerine sahipti. Musa Yasası'nda (Tevrat'ta) büyücülük aleyhinde yapılmış lanetlemelere karşı, **Yahudiler**, bu uyarıları göz ardı ederek, bu öğretiye kendilerini bulaştırdılar ve **sahip oldukları kutsal geleneği, diğer ırklardan aldıkları büyüsel düşüncelerle karıştırdılar**. Aynı zamanda Yahudi Kabalası'nın spekülatif yönü, Perslerin büyücülüğünden, neo-Platonizm'den ve yeni Pisagorculuk'tan etkilendi. Dolayısıyla, Kabala karşıtlarının, Kabala'nın saf bir Yahudi kökenden gelmediği şeklindeki itirazlarının haklı temeli vardır.23

Kuran'da bu konuya işaret eden bir ayet bulunmaktadır. Allah, İsrailoğulları'ndan bazılarının, kendi dinlerinin dışındaki kaynaklardan şeytani büyü öğretileri öğrendiklerini şöyle haber vermektedir:

Ve onlar, Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi, ancak şeytanlar inkâr etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: "Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkâr etme" demedikçe hiç kimseye öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen kendilerine zarar verecek ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun onlar, bunu satın alanın, ahiretten hiçbir payı olmadığını bildiler; kendi nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötü; bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 102)

Ayette bazı Yahudilerin, ahirette kayba uğrayacaklarını bilmelerine rağmen, büyü öğrendikleri ve uyguladıkları haber verilmektedir. Yine ayetteki ifadeyle, söz konusu Yahudiler, bu şekilde Allah'ın kendilerine indirdiği şeriattan sapmış ve putperestlerin kültürüne (büyü öğretilerine) özenerek "kendi nefislerini satmış", yani imandan vazgeçmişlerdir.

Bu ayette haber verilen gerçek, Yahudi tarihindeki önemli bir mücadelenin de ana hatlarını göstermektedir. Bu mücadele, Allah'ın Yahudilere gönderdiği peygamberler ve bu peygamberlere itaat eden mümin Yahudiler ile, Allah'ın emirlerine isyan eden, çevrelerindeki putperest

kavimlere özenerek Allah'ın şeriatı yerine onların inanç ve kültürlerine eğilim gösteren sapkın Yahudiler arasındadır.

Tevrat'a Eklenen Pagan Öğretiler

Doğru yoldan sapan Yahudilerin yanlışları, bizzat Yahudilerin kutsal kitabı olan Eski Ahit'in içinde de kimi zaman belirtilir. Eski Ahit'in bir tür tarih kitabı niteliğindeki kısımlarından biri olan Nehemya'da, Yahudilerin işledikleri suçu itiraf edip tevbe edişleri şöyle anlatılır:

Ve İsrail zürriyeti bütün ecnebilerden ayrıldılar ve durup suçlarını ve atalarının fesatlarını itiraf ettiler. Ve oldukları yerde ayağa kalktılar ve günün dörtte birinde Allahları RABBİN şeriat kitabından okudular; ve dörtte birinde suçlarını itiraf edip Allahları Rabbe secde kıldılar. Ve Yesua ve Bani, Kadmiel Sebanya, Bunni, Serebya, Bani ve Kenani, Levililer merdiveni üzerinde ayağa kalkıp yüksek sesle Allahları Rabbe feryat ettiler...

(Dediler ki): **Atalarımız... itaatsizlik ettiler ve sana karşı âsi oldular ve senin şeriatini arkalarına attılar ve onları sana döndürmek için kendilerine karşı şehadet eden senin peygamberlerini öldürdüler ve büyük küfürler ettiler**. Ve düşmanlarının eline onları verdin ve onları sıkıştırdılar; ve sıkıntıları vaktinde sana feryat ettiler ve sen göklerden işittin ve çok merhametlerine göre onlara kurtarıcılar verdin, bunlar da düşmanlarının elinden onları kurtardılar. Fakat rahat bulunca yine senin önünde kötülük ettiler, bundan dolayı düşmanlarının elinde onları bıraktın ve üzerlerinde saltanat sürdüler; fakat onlar dönüp sana feryat edince göklerden işittin; ve rahmetlerine göre çok kereler onları kurtardın, ve onları kendi şeriatine döndüresin diye onlara karşı şehadet ettin. Fakat azgınlık ettiler ve senin emirlerini dinlemediler, **fakat hükümlerine karşı suçlu oldular -o hükümler ki, insan onu yapmakla yaşar-**. Ve omuzlarını yükten kaçırıp enselerini sertleştirdiler ve dinlemediler... Fakat çok merhametlerinden ötürü onları büsbütün bitirmedin ve onları bırakmadın; çünkü sen lûtfeden ve çok acıyan Allahsın.

Ve şimdi, ey Allahımız, ahdi ve inayeti koruyan büyük, kudretli ve heybetli Allah... Sen başımıza gelen herşeyde âdilsin, çünkü hakikatle davrandın fakat biz kötülük ettik; ve **kırallarımız, reislerimiz, kâhinlerimiz ve babalarımız senin şeriatini tutmadılar ve onlara karşı şehadet ettiğin emirlerini ve şehadetlerini dinlemediler.** Ve kendi ülkelerinde, onlara verdiğin bol iyilik içinde ve önlerine koyduğun geniş ve semereli diyarda sana kulluk etmediler ve kötü işlerinden dönmediler. (Nehemya, Bap 9, 1-35)

Bu pasaj, Yahudilerin tekrar Allah'ın dinine dönmesini isteyen bir düşüncenin ifadesidir. Ancak Yahudi tarihi içinde kimi zaman diğer taraf ağırlık kazanmış, Yahudi toplumuna hakim olmuş ve sonra da Yahudiliği kısmen de olsa tahrif etmiştir. Bu nedenle, Tevrat'ın ve diğer Eski Ahit kitaplarının içinde, üstteki gibi hak dine uygun anlatımlar bulunduğu gibi, **sapkın putperest (pagan) öğretilerden aktarıldığı anlaşılan anlatımlar** da vardır. Örneğin (Tüm bu ifadelerden Allah'ı tenzih ederiz.):

* Tevrat'ın ilk kitabında Allah'ın tüm evreni 6 gün içinde yoktan yarattığı anlatılır. Bu doğru bir bilgidir ve vahiy kaynaklıdır. Ama hemen ardından, Allah'ın 7. günde "dinlendiği" gibi

tamamen hayal ürünü bir iddia ortaya atılır. Allah'a insani bir sıfat atfetmeye yönelik bu sapkın fikir, pagan bir zihniyetin ifadesidir.

* Tevrat'ın diğer bazı kısımlarında, Allah'a karşı saygıya uygun olmayan bir üslup vardır ve özellikle Allah'a birtakım uydurma insani zaaflar atfetme eğilimi dikkati çekmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu uydurma senaryolar, putperest kavimlerin kendi hayali tanrılarına atfettikleri insani zaaflara benzemektedir.

* Allah'a karşı uydurulan bu iftiraların birisi, İsrailoğulları'nın atası olan Hz. Yakub'un "Allah ile güreşip onu yenmesi" gibi son derece saçma bir senaryodur. İsrailoğulları'na üstün bir ırk payesi vermek için ortaya atıldığı aşikar olan bu senaryo, putperest kavimlerde yaygın olan "kabile asabiyetinin" (Kuran'daki ifadeyle "öfkeli soy koruyuculuğunun") bir ifadesidir.

* Eski Ahit'te Allah'ı sanki sadece İsrailoğulları'nın ilahı gibi göstermeye yönelik bir eğilim vardır. Oysa kuşkusuz Allah tüm alemlerin ve tüm insanların İlahı ve Rabbidir. Eski Ahit'teki bu "milli din" fikri, her kabilenin kendine has bir ilaha tapındığı pagan kültüre uymaktadır.

* Eski Ahit'in bazı kitaplarında (örneğin Yeşu'da), Yahudi olmayan kavimlere karşı çok büyük vahşet buyrukları verilir. Kadın, çocuk ve yaşlı ayrımları yapılmadan kitle katliamları emredilir. Allah'ın adaletine tamamen aykırı olan bu acımasız vahşet, hayali "savaş tanrı"larına inanan barbar pagan kavimlerin vahşet kültürünü andırmaktadır.

Tevrat'a eklenen tüm bu pagan düşüncelerin kuşkusuz bir kaynağı olmalıdır. Birtakım Yahudilerin, Tevrat dışında itibar ettikleri, benimsedikleri ve korudukları bir gelenek olmalıdır ki, oradaki sapkın fikirleri Tevrat'a dahil ederek onu değiştirmiş olsunlar. İşte bu gelenek, asıl kökenleri Eski Mısır'daki rahiplere (Firavun rejiminin büyücülerine) uzanan, bir kısım Yahudiler tarafından oradan devralınıp korunan Kabala'dır. Kabala, Eski Mısır'ın ve sonra diğer putperest kültürlerin Yahudilik içine girip barınabileceği, gelişebileceği bir gelenek haline gelmiş ve Tevrat da söz konusu Kabala merkezli sapkın Yahudi öğretisine göre tahrif edilmiştir. Kabalacılar, "Kabala'nın aslında Tevrat'ın gizli sırlarını açıklayan bir öğreti olduğunu" iddia etmişlerdir elbette, ama gerçekte Kabala'nın içinde Yahudi tarihçi Theodore Reinach'ın ifade ettiği gibi "**Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir**" vardır.24

Nitekim Eski Mısır'ın materyalist "dünya görüşü"nün açık izlerini Kabala'da bulmak mümkündür.

Kabala'nın Yaratılış Gerçeğini göz ardı eden Batıl Öğretisi

Allah, Tevrat'ın ilk halinin hak bir kitap olduğunu ve insanlara "hidayet ve nur" getirdiğini Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler (Rabbaniyun) ve yüksek bilginler de (Ahbar), Allah'ın kitabını korumakla görevli kılındıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi)... (Maide Suresi, 44)

Dolayısıyla Tevrat, Allah'ın varlığı, birliği, sıfatları, evreni yaratışı, insanın yaratılış amacı, Allah'ın insana emrettiği ahlak gibi konularda, Kuran'a mutabık bilgiler ve hükümler içerir. (Ama gerçek Tevrat bugün elimizde değildir, elimizde tahrif edilmiş bir "Muharref Tevrat" vardır.)

Gerçek Tevrat'ta ve Kuran'da ortak olan çok önemli bir nokta, Allah'ın "Yaratıcı" (Halik) sıfatıdır. Allah, ezelden beridir var olan yegane mutlak varlıktır. Allah'tan başka herşey, O'nun yokluktan yarattığı mahluklardır. Tüm evreni, içindeki gök cisimlerini, cansız maddeleri, canlıları ve insanı, Allah yaratmış ve şekillendirmiştir. Allah tektir, O'nun hiçbir ortağı yoktur.

Gerçek bu iken, "Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir" olan Kabala'da çok farklı bir anlatım vardır. Kabala'nın Allah ve yaratılış hakkındaki öğretisi, Gerçek Tevrat'ta ve Kuran'da bildirilen ve üstte kısaca açıkladığımız "yaratılış gerçeği"ne tamamen aykırıdır. Amerikalı araştırmacı Lance S. Owens, Kabala hakkındaki bir yazısında bu öğretinin varlığın kökeni hakkındaki senaryosunu şöyle anlatır: (Bu alıntıda yer alan tüm ifadelerden Allah'ı tenzih ederiz.)

Kabalistik tecrübe, kutsallık hakkında çeşitli algılamaları doğurmuştur ki, bunların çoğu genel kabul edilen görüşten hayli uzaklaşmışlardır. İsrail'in inancının en temel taşı, "Tanrımız Birdir" şeklindeki beyandır. Ama Kabala, Tanrı'nın tamamen açıklanamaz bir teklik olarak en yüksek formda var olduğunu kabul etse de (ki buna Kabala dilinde Ein Sof, yani sonsuzluk adı verilir), bu bilinemez tekliğin kaçınılmaz olarak birçok tanrısal forma dönüştüğünü iddia etmiştir: Yani çok sayıda tanrıya. Kabalistler bunlara "Sefirot" adını verirler, bu Tanrı'nın yüzleri veya kapları anlamına gelir. Tanrı'nın anlaşılamaz bir teklikten bu çokluğa geçişi, Kabalistlerin pek çok meditasyon ve spekülasyonuna neden olmuş bir sırdır. Açıkçası, bu çok yüzlü Tanrı imajı, çok tanrılı olmak suçlamalarını da beraberinde getirmiştir. Kabalistler bu suçlamaya karşı çıkmışlar, ama başarılı bir şekilde cevaplandıramamışlardır.

Kabalistik teosofide İlahi varlık sadece çoğul sayılmakla kalmaz, ama aynı zamanda Tanrı'nın ilk belirsiz yansımasında Erkek ve Dişi olarak ikili bir form aldığına inanılır. Bunlar kutsal Baba ve Anne'dir veya Kabala diliyle Hokhmah ve Binah. Kabalistler Hokhmah ve Binah arasındaki ilişkinin nasıl yeni formlar oluşturduğunu anlatmak için açıkça seksüel benzetmeler kullanmışlar..25

Kabala'nın tam anlamıyla bir "hurafe" olan bu senaryosunun ilginç bir özelliği, insanı "yaratılmış" bir varlık saymaması, adeta insana bir tür ilahlık atfetmesidir. Lance S. Owens bu Kabala hurafesini de şöyle açıklar:

Kabala'nın karmaşık Tanrı imajı... aynı zamanda antropomorfik (Allah'a insani vasıflar atfeden) bir şekildedir. Bir Kabalistik yoruma göre Tanrı, Adam Kadmon'du; yani ilk ve örnek insan. (Bu inanca göre) **İnsan, Tanrı ile kendi özünden gelen, yaratılmamış bir kıvılcım ve kompleks, organik bir form paylaşıyordu.** Adam (Adem) ile Tanrı arasındaki bu garip Kabalistik özdeşleştirme, aynı zamanda Kabalistik bir şifre ile destekleniyordu: İbranice'de Adem ve Yehova (Yod he vav he harfleri) kelimelerinin sayısal değeri aynıydı; 45. Dolayısıyla **Kabalistik yorumda Yehova Adem'e eşit sayılıyordu**; Adem Tanrıydı. Bu iddiayla birlikte, tüm insanlığın en yüksek realizasyonunda Tanrı gibi olduğu iddiası geliyordu.26

Pagan dinlerin hurafelerinden devşirilmiş olan bu sapkın inanışlar, Yahudiliğin dejenarasyonunun temelini oluşturdu. İnsanı sözde ilahlaştırmaya kalkacak kadar akıl sınırlarının dışına çıkan bazı Yahudi Kabalistler, söz konusu "insan"ın da sadece Yahudilerden ibaret olduğunu, diğer ırkların insan sayılmadığı batıl inanışlarını da senaryolarına eklediler. Bunun sonucunda, bir ve tek olan Yüce Allah'a iman ve kulluk inancının yerini sapkın putperest inanışlar ve uygulamalar almaya başladı. B ubatıl inanışlar bir zaman sonra Tevrat'ın da tahrif edilmesine ve içine hak din ahlakına uygun olmayan inanışların dahil edilmesine neden oldu.

Kabala'da yer alan sapkın öğretilerdeki bir diğer ilginç nokta, Eski Mısır'ın pagan öğretisiyle paralellik göstermesiydi. Eski Mısırlılar, daha önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, "maddenin hep var olduğu" yanılgısına sahiptiler, bir başka deyişle maddenin yoktan yaratıldığını reddediyorlardı. Kabala'daki bazı bölümler ise aynı reddiyeyi insan için yapıyor, insanın yaratılmadığını, kendi varlığının sorumlusu olduğu yanılgısını ileri sürüyordu.

Eğer günümüzün terimleriyle konuşursak, Eski Mısır'ın öğretisinin adı **"materyalizm"**di. Kabala'nın bazı bölümlerindeki öğreti ise **"seküler (din dışı) hümanizm".**

Ne ilginçtir ki, bugün bu iki yanılgı, son iki yüzyıldır dünyanın büyük çoğunluğuna hakim olan kültürü de tarif eden kavramlardır.

Acaba tarihin derinliklerinden Eski Mısır ve birtakım Kabala öğretilerini günümüze taşıyan birileri mi olmuştur?

Tapınakçılar'dan Masonlara

Önceki sayfalarda Tapınakçılar'dan söz ederken, bu garip Haçlı örgütünün Kudüs'te bulduğu bir "giz"den etkilendiğini ve bunun sonucunda Hıristiyanlıktan çıkarak garip büyü ayinlerine giriştiğini anlatmıştık. Başta belirttiğimiz gibi, konuyu inceleyen pek çok araştırmacının ortak görüşü, bu "giz"in Kabala ile ilişkili olduğudur. Örneğin okültizm (gizli ilimler) tarihinin ünlü uzmanlarından Fransız yazar Eliphas Lévi, *Histoire de la Magie* (Büyünün Tarihi) adlı kitabında, Tapınakçılar'ın Kabala doktrini ile "inisiye edildiklerini", yani bu doktrin ile gizli bir biçimde eğitildiklerini detaylı kanıtlar göstererek anlatır.27

Kabala'nın içinde, bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, kökenleri Eski Mısır rahiplerine uzanan, batıl bazı öğretiler bulunmaktadır. Bazı Yahudiler Eski Mısır'dan devraldıkları bu öğretiyi, Ortadoğu'daki putperest kavimlerin büyü inançlarıyla da (Kuran'daki Harut ve Marut ile ilgili Bakara Suresi 102. ayetinde haber verildiği gibi) karıştırarak batıl bir gelenek şeklinde korumuşlar ve Tevrat'ı buna göre tahrif etmişlerdir. Böylece kökenleri Eski Mısır'dan gelen öğreti, Kabala üzerinden Tapınakçılar'a aktarılmıştır.

İtalyan yazar Umberto Eco, *Foucault Sarkacı* adlı romanında söz konusu gerçekleri bir roman akışı içinde aktarır. Umberto Eco, roman boyunca, canlandırdığı kahramanların ağzından Tapınakçılar'ın Kabala'dan nasıl etkilendiklerini ve Kabalacıların, eski Mısır zamanındaki firavunlara uzanan bir "giz"e sahip olduklarını anlatır. Eco'ya göre, Eski Mısırlılar'ın sahip olduğu "giz"ler, bazı Yahudi önde gelenleri tarafından öğrenilmiş ve sonra da bu Yahudiler tarafından Eski Ahit'in ilk beş kitabına (Muharref Tevrat) serpiştirilmiştir. Ancak üstü kapalı bir biçimde

anlatılmış olan bu "giz" ancak Kabalacılar tarafından anlaşılabilmektedir. (Zaten daha sonra İspanya'da yazılacak ve Kabala'nın temeli haline gelecek olan Zohar, bu söz konusu beş kitabın "giz"lerini konu edinecektir) Umberto Eco, Kabalacıların Eski Mısır'dan devraldıkları bu "giz"in Süleyman Tapınağı'nın geometrik ölçülerinden de okunduğunu söyledikten sonra, Tapınakçılar'ın bu gizi, o dönemde Kudüs'te bulunan Kabalacı hahamlardan öğrendiklerini yazar: "... Gizi, **Tapınak'ın açıkça söylediği şeyi sezinleyenler, Filistin'de kalan bir avuç hahamdır yalnızca... Tapınakçılar da onlardan öğreniyorlar**."28

Tapınakçılar Eski Mısır-Kabala öğretisini benimsemekle, doğal olarak, Avrupa'da hakim olan Hıristiyanlık temelli düzenin muhalifi haline gelmişlerdir. Bu muhalefette onlarla aynı safta olan bir diğer önemli güç ise bazı Yahudilerdir. Tapınakçılar'ın Fransa Kralı ve Papa'nın ortak kararıyla 1307 yılında tutuklanmalarının ardından, bu muhalefet yer altına inmiş, ama eskisinden daha radikal ve kararlı biçimde devam etmiştir.

Daha önceden de belirttiğimiz gibi, Tapınakçılar'ın önemli bir bölümü tutuklamalardan kurtulmuşlar, kendilerine güvenli bir yer bulabilmek içinse o dönemde Avrupa'da Papa otoritesini tanımayan tek krallık olan İskoçya'ya kaçmışlardır. İskoçya'daki duvarcı loncalarına sızmışlar, zamanla bu loncaları ele geçirmişler, loncalar Tapınakçı gelenekle özdeşleşmiş ve böylece masonluğun kökeni İskoçya'da oluşmuştur. Nitekim hala günümüz masonluğunun temeli, "Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti"dir.

Yeni Masonik Düzen adlı kitabımızda detaylı olarak incelediğimiz gibi, 14. yüzyılın başlarından itibaren Avrupa tarihinin çeşitli aşamalarında Tapınakçılar'ın -ve onlarla ilişki halindeki bazı Yahudilerin- izlerini görmek mümkündür. O kitapta incelediğimiz bazı konu başlıklarını, detaylarına girmeden, şöyle belirtebiliriz:

Fransa'daki Provins bölgesi, Tapınakçılar'ın önemli sığınaklarından biriydi. Tutuklamalar sırasında pek çoğu burada saklanmıştı. Bölgenin diğer bir önemli özelliği ise, aynı zamanda Avrupa'nın en belirgin Kabala merkezi olmasıydı. Provins, sözlü bir gelenek halindeki Kabala'nın kitaba döküldüğü yer oldu.

1381 yılında İngiltere'de patlak veren Köylü Ayaklanması, tarihçilerin kabulüne göre, bir tür "gizli organizasyon" tarafından körüklenmişti. Masonluk tarihini inceleyen uzmanlara göre, bu "gizli organizasyon" Tapınakçılar'dı. Ayaklanma basit bir sosyal patlamanın ötesinde, Katolik Kilisesi'ne yönelik planlı bir saldırıydı.

Bu ayaklanmadan yarım asır sonra Bohemya bölgesinde John Huss adlı bir din adamının Katolik Kilisesi'ne karşı başlattığı muhalefetin ve ardından gelen ayaklanmanın da perde arkasında Tapınakçılar vardı. Dahası Huss, Kabala ile çok yakından ilgilenmiş bir kişiydi. Doktrinlerini geliştirirken kendisinden etkilendiği en önemli isim olan Avigdor Ben Isaac Kara, Prag'daki Yahudi cemaatinin hahamlarından biri ve bir Kabalacıydı.

Bu gibi örnekler, Tapınakçılar ve Kabalacılar arasındaki oluşan ittifakın, Avrupa'da bir sosyal düzen değişikliği peşinde olduğunun işaretleriydi. Bu değişiklik, Hıristiyanlık temelinde yükselen Avrupa kültürünün değiştirilmesi, bunun yerine Kabala temelli bir kültür yerleştirilmesini öngörüyordu. Bu kültürel değişimin ardından ise, siyasi değişiklikler gelecekti. Fransız Devrimi, İtalyan Devrimi gibi...

İlerleyen bölümlerde Avrupa tarihinin bazı önemli dönüm noktalarını inceleyeceğiz. Her aşamada karşımıza çıkacak olan gerçek, Avrupa'yı dindar bir kültürden uzaklaştırmak, bunun yerine din-dışı bir ideoloji yerleştirmek ve bu amaçla halkı din ahlakından uzaklaştırmaya çalışan bir gücün varlığı olacaktır. Bu güç, Eski Mısır'dan Kabala'ya aktarılmış olan öğretiyi Avrupa'ya kabul ettirmeye çalışmıştır. Bu öğretinin temelinde ise, daha önce de belirttiğimiz gibi, iki kavram ön plana çıkar: Hümanizm ve materyalizm.

Önce hümanizmi inceleyelim.

-III-
HÜMANİZMİN PERDE ARKASI

Hümanizm" kavramı çoğu insanın aklında olumlu mesajlar çağrıştırır. "İnsan sevgisi", "barış", "kardeşlik" gibi. Ancak felsefi anlamda hümanizmin daha da önemli bir anlamı vardır: Hümanizm, "insanlık" kavramını, insanların yegane amaç ve odak noktası haline getiren bir düşüncedir. Bir başka deyişle, insanı, Yaratıcımız olan Allah'tan yüz çevirmeye, sadece kendi varlığı ve benliği ile ilgilenmeye çağırır. Hümanizmin bu anlamı, özellikle de kelimenin Batı dillerindeki kullanımında belirgindir. Hümanizmin İngilizce'deki sözlük anlamı şu şekildedir:

En iyi değerler, karakterler ve davranışların doğaüstü bir otoritede değil de, insanlarda olduğuna inanan düşünce sistemi.29

Hümanizmin en açık tarifini ise, bu felsefeye inananlar yapmıştır. Günümüzün önde gelen hümanist sözcülerinden biri olan Corliss Lamont, *The Philosophy of Humanism* (Hümanizm Felsefesi) adlı kitabında şöyle yazar:

Hümanizm, tüm gerçekliğin bizzat doğanın kendisinden ibaret olduğuna inanır, evrenin temel materyali, zihin değil madde-enerjidir... (Hümanizme göre) Doğaüstü varlıklar gerçek değildir; yani insan düzeyinde, insanlar doğaüstü ve ölümsüz ruhlara sahip değildirler ve tüm evren düzeyinde, evrenimizin doğaüstü ve sonsuz bir Yaratıcısı yoktur.30

Görüldüğü gibi, hümanizmin temeli doğrudan ateizme dayanmaktadır. Söz konusu ateist iddilar ise bilim tarafından da yalanlanan yanılgı ve aldatmacalardan ibarettir.

Geçtiğimiz yüzyılda hümanistler tarafından yayınlanan iki önemli "manifesto" yani beyanname vardır. Birinci manifesto 1933 yılında yayınlanmış, dönemin bazı isimleri tarafından imzalanmıştır. 40 yıl sonra, 1973'te yayınlanan II. Hümanist Manifesto ise, birincisini teyid etmiş, ancak aradan geçen zamanın gelişmelerine göre bazı ilaveler içermiştir. II. Hümanist Manifesto'yu imzalayan birçok düşünür, bilim adamı, yazar, medya üyesi vardır ve bu doküman American Humanist Association (Amerikan Hümanist Birliği) tarafından savunulmaktadır. Manifestoları incelediğimizde, her ikisinde de en temel hezeyanın; evrenin ve insanın yaratılmadığı, kendi başına var olduğu, insanın kendisinden başka hiçbir varlığa karşı sorumlu olmadığı, Allah inancının insanları ve toplumları geri götürdüğü gibi yanılgılar, bilinen ateist dogma ve propagandalar olduğu görülür. Örneğin I. Hümanist Manifesto'nun ilk altı maddesi şu şekildedir:

Biz aşağıdaki görüşleri ilan ediyoruz:

BİR: Dinsel hümanistler, evrenin kendi başına var olduğunu ve yaratılmadığını kabul ederler.

İKİ: Hümanizm, insanın doğanın bir parçası olduğuna ve sürekli bir işlemin (sürecin) sonucunda oluştuğuna inanır.

ÜÇ: Hayat hakkında organik görüşü kabul eden hümanistler, zihin ve beden arasındaki geleneksel dualizmi reddederler.

DÖRT: Hümanizm, insanın kültür ve medeniyetinin, antropoloji ve tarih tarafından açıkça tanımlandığı gibi, insanın doğal ortamıyla ve sosyal birikimiyle olan ilişkisinden kaynaklanan kademeli bir gelişimin ürünü olduğunu kabul eder. Belirli bir kültür içinde doğan birey, büyük ölçüde o kültür tarafından şekillendirilir.

BEŞ: Hümanizm ileri sürer ki, evrenin modern bilim tarafından tanımlanan doğası, insan değerlerine ait herhangi bir doğaüstü ve kozmik garantiyi kabul edilemez hale getirir...

ALTI: Bizim kanaatimiz gelmiştir ki, teizm, deizm, modernizm ve çeşitli "yeni düşünce"lerin zamanı geçmiştir.31

Yukarıdaki maddeler, materyalizm, Darwinizm, ateizm ve agnostisizm gibi isimler altında ortaya çıkan ortak ve batıl bir felsefenin ifadeleridir. İlk maddede "evren sonsuzdan beri vardır" şeklindeki materyalist dogma öne sürülmektedir. İkinci madde, insanın, evrim teorisinin öne sürdüğü gibi, yani yaratılmadan var olduğu iddiasıdır. Üçüncü maddede, insan ruhunun varlığı reddedilmekte, insanın maddeden ibaret olduğu iddia edilmektedir. Dördüncü maddede "kültürel evrim" iddiası öne sürülmekte ve insanın "fıtratının" (yaratılıştan gelen özelliklerinin) varlığı reddedilmektedir. Beşinci madde, Allah'ın evren ve insan üzerindeki hakimiyetini reddetmektedir. Altıncı madde ise, "Teizm"in, yani Allah inancının terk edilmesi gerektiğini, bunun "zamanın gereği" olduğunu savunmaktadır.

Dikkat edilirse bu iddialar, hak din ahlakına düşman olan çevrelerin hemen her zaman kullandıkları basmakalıp aldatmacaların bir toplamı niteliğindedir. Bunun nedeni, hümanizmin, din düşmanlığının temel çatısını oluşturmasıdır. Çünkü hümanizm, Allah'ı inkarın tarih boyunca en büyük çıkış noktalarından biri olan **"insanın kendini başıboş ve sorumsuz sanması"** aldanışının bir ifadesidir. Allah bu konuda Kuran'da şöyle buyurur:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor?

Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi?

Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.'

Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı.

(Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)

Allah insana "kendi başına ve sorumsuz" olmadığını bildirmekte ve bunun hemen ardından ona kendi yaratılışını hatırlatmaktadır. Çünkü insan, kendisini Allah'ın yaratmış olduğunu kavradığında, "başıboş" olmadığını, Allah'a karşı sorumlu olduğunu da anlayacaktır. İşte bu nedenle hümanizm, insanın "yaratılmamış" olduğu yanılgısını, felsefesinin temel doktrini haline getirmiştir. I. Hümanist Manifesto'nun ilk iki maddesi, doğrudan bu doktrini ifade eder. Hümanistler bu iddialarında bilimin kendilerini desteklediği iddiasındadırlar.

Oysa yanılmaktadırlar. I. Hümanist Manifesto'nun yayınlanmasından bu yana, bu felsefenin hümanistlerce sözde bilimsel gibi gösterilen iki dayanağı doğrudan bilimin kendisi tarafından çürütülmüştür:

1) **Sonsuzdan beri var olan (yani yaratılmamış) evren yanılgısı, I. Hümanist Manifesto'nun yazıldığı yıllarda başlayan bir dizi astronomik ve fiziksel bulgu ile çürümüştür**. Evrenin genişlemesi, kozmik fon radyasyonu, hidrojen-helyum oranının hesaplanması gibi gelişmeler, evrenin bir başlangıcı olduğunu ve yaklaşık 15-17 milyar yıl önce "Büyük Patlama" (Big Bang) adı verilen dev bir patlama ile yoktan var edildiğini göstermiştir. Big Bang teorisi, hümanist ve materyalist felsefelerin bağlıları tarafından uzun süre kabul edilmese de, sonuçta onları da ikna edecek şekilde galip gelmiştir. Günümüzde, ortaya çıkan bilimsel kanıtlar nedeniyle, bilim dünyası "evrenin yaratılışı" anlamına gelen Big Bang'i kabul etmektedir ve bu, hümanistleri çıkmaza sokmaktadır. Düşünür Anthony Flew'un ifadesiyle, "*Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını*."32 (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrenin Yaratılışı*, 1999)

2) **I. Hümanist Manifesto'nun sözde bilimsel dayanağı konumundaki evrim teorisi de yine Manifesto'nun kaleme alınmasından sonraki on yıllar içinde bilimsel olarak büyük bir çöküş yaşamıştır.** Hayatın kökeni hakkında 1930'larda Oparin ve Haldane gibi ateist (ve kuşkusuz hümanist) evrimciler tarafından ortaya atılan senaryoların hiçbir bilimsel niteliği olmadığı, canlılığın bu senaryolarda ileri sürüldüğü gibi cansız maddeden kendi kendine doğamayacağı bugün anlaşılmış durumdadır. Fosil kayıtları, canlıların bir evrim süreci içinde oluşmadıklarını, farklı yapılarıyla yeryüzünde aniden belirdiklerini göstermektedir ve bu gerçek 70'li yıllardan bu yana bizzat evrimci paleontologlar tarafından açıkça itiraf edilmektedir. Modern biyoloji, canlıların evrim teorisinin öne sürdüğü gibi doğa kanunlarının ve rastlantıların ürünü olmadıklarını, her organizmada yaratılışı kanıtlayan örnekler bulunduğunu göstermektedir. (Bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, 2000)

I. Hümanist Manifesto'nun insanlığı geride bırakan veya çatışmaya sürükleyen etkenin dini inançlar olduğu şeklindeki çarpık iddiası da, tarihsel tecrübelerle çürümüştür. Hümanistler, dini inançlar ortadan kaldırıldığında insanlığın mutluluk ve huzur bulacağını öne sürmüşler, oysa bunun tam aksi yaşanmıştır. I. Hümanist Manifesto'nun yayınlanmasından 6 yıl sonra patlak veren II. Dünya Savaşı, tamamen din-dışı bir ideoloji olan faşizmin insanlığa getirdiği felaketlerin belgesidir. Hümanist bir ideoloji olan komünizm, önce Sovyetler Birliği'nde, ardından da Çin, Kamboçya, Vietnam, Kuzey Kore, Küba ve çeşitli Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde insanlığa eşi benzeri görülmemiş bir vahşet yaşatmış, toplam 120 milyon insanın hayatına mal olmuştur. Batı tipi hümanizmin (kapitalist sistemlerin) de kendi toplumlarına ve dünyanın diğer bölgelerine barış ve mutluluk getiremediği açıktır.

Kısacası hümanizmin hem bilimsel dayanakları çürüktür hem de vaatleri boştur. Ama bunların ortaya çıkmasına rağmen, Hümanistler felsefelerinden vazgeçmemişler, dahası bunu kitle propagandası yöntemleriyle tüm dünyaya yaymaya çalışmışlardır. Özellikle II. Dünya Savaşı sonrası dönemde, bilim, felsefe, müzik, edebiyat, resim, sinema gibi alanlarda yoğun bir hümanist propaganda dikkati çeker. Hümanist ideologların ürettikleri içi boş ama süslü mesajlar, kitlelere ısrarla empoze edilmiştir. Tüm zamanların popüler müzik gruplarından biri olarak kabul edilen Beatles'ın solisti John Lennon'ın "Imagine" (Hayal Et) adlı şarkısının sözleri, bu konuda dikkat çekici bir örnektir (Allah'ı tenzih ederiz):

Hayal et ki, hiçbir cennet yok
Eğer denersen kolaydır bu,
Altımızda bir cehennem yok,
Üzerimizde sadece gökyüzü var

Hayal et ki, tüm insanlar
Bugün için yaşıyorlar...

Hayal et ki hiçbir ülke yok
Bunu yapmak zor değil
Öldürecek ya da uğrunda ölecek bir şey yok
Ve hiçbir din de yok...

Benim bir hayalperest olduğumu söylebilirsin
Ama tek başıma değilim
Umarım bir gün sen de bize katılırsın
Ve tüm dünya tek olur.

Bu şarkı, bilimsel ve akılcı temelleri bulunmayan hümanizmin, kitlelere duygusallık yöntemiyle nasıl empoze edildiğinin ilginç bir göstergesidir. Dine ve dinin insanlara öğrettiği gerçeklere karşı hiçbir akılcı itiraz getiremeyen ve getirmesi de mümkün olmayan hümanizm, ancak bu gibi duygusal telkinlerle kendince etkili olmaya çalışmaktadır.

1933 yılında yayınlanan I. Hümanist Manifesto'nun vaatlerinin boş çıkmasının üzerine, aradan 40 yıl geçtikten sonra, hümanistler ikinci bir metin kaleme aldılar. II. Hümanist Manifesto olarak bilinen bu metnin başlangıcında, hümanist vaatlerin boşa çıkmış olmasına bir açıklama getirilmeye çalışılıyordu. Bu açıklama son derece zayıf kalmasına rağmen, yine de hümanistlerin felsefelerine bağlılıkta direndikleri, dahası kendine fazlasıyla güvenen bir üslup kullandıkları dikkat çekiyordu.

Manifesto'nun en belirgin özelliği ise, 1933 yılındaki ilk manifestonun din aleyhtarı çizgisini aynen korumasıydı: (Bu alıntıdaki ifadelerden Allah'ı tenzih ederiz.)

1933'te olduğu gibi, hümanistler hala, geleneksel teizmin, özellikle de duaları işiten, insanları dikkate alan ve dualarına cevap veren Tanrı inancının, kanıtsız ve zamanı geçmiş bir inanç olduğu düşüncesindedirler... Vahiy, Tanrı, ibadet veya inanç kavramlarını insan ihtiyaçlarının veya tecrübelerinin üzerine çıkaran geleneksel, dogmatik veya otoriter dinlerin, insan türüne zarar verdiğine inanıyoruz... Teist olmayanlar olarak, Tanrı'yla değil insanla, kutsallıkla değil doğayla işe başlıyoruz.33

Bu ifadeler, hümanistlerin hezeyanlarıdır ve son derece yüzeysel izahlardır. Dini anlamak için derin bir akıl ve kavrayış gerekir. Bunların başlangıç noktası ise, samimiyet ve ön yargıdan uzak olmaktır. Hümanizm ise, ilk baştan dine ve Allah'a karşı çıkan insanların, bu ön yargılarını kendilerince akılcı ve bilimsel gibi gösterebilme çabasından başka bir şey değildir. Ve bu çabaları her zaman için boşa çıkmaya mahkumdur. Hümanistlerin, Allah inancını ve İlahi dinler hakkında öne sürdükleri akıl ve mantık dışı iddialar ise, aslında yeni bir fikir değil, binlerce yıldır inkarcılar tarafından ileri sürülen yanılgıların tekrarıdır. Allah Kuran'da bu inkarcı düşünceyi şöyle bildirir:

Sizin ilahınız tek bir ilahtır. Ahirete inanmayanların kalpleri ise inkarcıdır ve onlar müstekbir (büyüklenmekte) olanlardır. Şüphesiz Allah, onların saklı tuttuklarını ve açığa vurduklarını bilir; gerçekten O, müstekbirleri sevmez. Onlara "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Eskilerin masalları" dediler. (Nahl Suresi, 22-24)

Ayetlerde, inkarcıların din için hep "eskilerin masalları" dedikleri ve bu inkarın gerçek nedeninin kalplerindeki büyüklenme hissi (kibir) olduğu haber verilmektedir. "Hümanizm" denilen felsefe ise, ayette tarif edilen bu inkarcı düşüncenin sadece bu çağa ait bir tanımıdır. Bir başka deyişle hümanizm, bu felsefenin bağlılarının iddia ettiği gibi "yeni" bir düşünce değil, tarihin eski dönemlerinden beri inkarcıların "dünya görüşü" olmuş olan köhne bir yanılgıdır.

Nitekim hümanizmin Avrupa tarihindeki seyrini incelediğimizde, bu konuda çok somut gerçekler ortaya çıkmaktadır.

Hümanizmin Kabalistik Kökenleri

Kabala'nın içinde yer alan bazı ifadelerin, Allah'ın İsrailoğulları'na verdiği hak dine sonradan dahil edilen ve asıl kökenleri Eski Mısır'a uzanan batıl bir öğreti olduğunu incelemiştik.

Bu öğretinin temelinde ise, insanı "yaratılmamış, sonsuzdan beri var olan ilahi bir varlık" olarak gören sapkın bir anlayış yattığını görmüştük.

İşte Avrupa'ya hümanizm bu kaynaktan girdi. Hıristiyanlık inancında Allah'ın varlığına ve tüm insanların O'nun yarattığı aciz kullar olduğuna iman esastı. Ancak Tapınakçı geleneğin Avrupa'da yayılmasıyla birlikte, Kabala bazı düşünürleri cezbetmeye başladı. Böylece 15. yüzyılda Avrupa fikir dünyasına damgasını vuran hümanizm akımı başladı.

Hümanizm ile Kabala arasındaki bu bağlantı, tarihsel olguların perde arkasını araştıran pek çok kaynakta vurgulanır. Bu kaynaklardan biri, Vatikan Papalık Kutsal Kitap Enstitüsü'nde tarih profesörü olan ünlü yazar Malachi Martin'in *The Keys of This Blood* (Bu Kanın Anahtarları) adlı kitabıdır. Prof. Martin, hümanistlerde açıkça gözlemlenen Kabala etkisini şöyle anlatıyor:

Rönesans İtalyası'nın erken dönemlerinde kendini gösteren alışılmışın dışındaki belirsizlik ve isyan atmosferinde, kurulu düzenin tüm kontrolünü etkisiz hale getirmeyi amaçlayan hümanist derneklerin faaliyetleri başladı. Bu tür amaçlara sahip olduklarından bu dernekler, en azından başlangıç için, gizlilik yoluyla korunmalıydılar. Ancak gizliliğin yanı sıra bu hümanist grupların belirgin bir özellikleri daha vardı; bu dernekler Kilise ve diğer otoriteler tarafından yapılmış olan İncil'in geleneksel yorumuna ve Kilisenin sivil ve politik alanda getirdiği felsefi ve dini zorunluluklara başkaldırıyorlardı... Bu cemiyetlerin Kutsal Kitabın orijinal mesajı ile ilgili farklı yorumları vardı. Bu anlayışlarını Kuzey Afrika'da, özellikle Mısır'da bulunan birtakım mezhep ve doğaüstü kaynaklardan alıyorlardı; bunların başında da Yahudi Kabalası geliyordu... **İtalyan hümanistleri zamanla Kabala konusunda daha da ileri giderek, Kabala'yı bir yol gösterici olarak kabul ettiler.** Gnosis (Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde doğmuş ve yine Kabala ile bağlantılı olan metafizik gelenek) kavramını tekrar yorumladılar. Ve bu kavramı, büyük ölçüde bu dünya merkezli hale getirdiler. Yapmak istedikleri şey, Kabala yoluyla, tabiatın gizli güçlerini sosyopolitik amaçlar için kullanmaktı.34

Kısacası, o dönemde kurulan hümanist dernekleri, Avrupa'ya hakim olan Katolik kültürün yerine kökenleri Kabala'dan gelen yeni bir kültür yerleştirmek, bu amaca yönelik bir "sosyopolitik değişim" gerçekleştirmek hedefindeydiler. Bu kültürün kaynağında, Kabala'nın yanında, Eski Mısır öğretileri bulunması ise ilginçti. Prof. Martin şöyle yazıyor:

Bu hümanist cemiyetlerin üyeleri, 'Kainatın Ulu Mimarı'nı aradıklarını ve kendini ona adadıklarını söylüyorlardı. 'Kainatın Ulu Mimarı', dört kutsal İbranice harfle yani, YHWH ile tanımlanıyordu... **Hümanistler, bunun yanı sıra, piramit ve göz gibi genelde Mısır kaynaklı olan sembolleri de aldılar.**35

Hümanistlerin, günümüz masonluğunda hala kullanılan "Kainatın Ulu Mimarı" kavramını kullanmaları ise oldukça ilginçti. Bu durum, hümanistler ile masonlar arasında bir ilişki olduğuna işaret ediyordu. Nitekim Prof. Martin bu konuda şunları yazıyor:

Bu arada, Avrupa'nın diğer kuzey bölgelerinde, hümanistlerle paralel olan daha önemli bir birlik oluştu. Hiç kimsenin önemini hemen kavrayamadığı bir birlik... **1300'lerde Kabalist-hümanist cemiyetler kendilerini yeni yeni oluşturmaya başlamışken, İngiltere, İskoçya ve Fransa'da Ortaçağ duvarcı loncaları bulunmaktaydı. Bu loncalar, yavaş yavaş mason locaları haline geldiler.** Ve o dönemlerde yaşayan hiç kimse masonlarla İtalyan hümanistler

arasında bir fikir birliği olduğunu tahmin edemezdi... Masonluk, hümanistler gibi Roma Katolik Kilisesi'nden tamamen uzaklaştı. Ve yine, İtalyan hümanist mezhebinde olduğu gibi masonlar, kendilerini büyük bir gizlilik prensibi içinde koruyorlardı.

Bu iki grubun başka ortak yönleri de vardı. Spekülatif masonluğa ait yazı ve kayıtlardan **İtalyan hümanistlerindeki Kainatın Ulu Mimarı inancının masonlarca da aynen kabul edildiği anlaşılıyordu...** Bu 'Ulu Mimar', (Katolik inancından farklı olarak) maddesel evrenin bir parçası ve 'aydınlanmış' düşünce yapısının bir ürünüydü... (Hümanistlerin ve masonların kabul ettiği) bu yeni inancın, klasik Hıristiyan inancı ile uzlaşan hemen hiçbir yönü yoktu. Günah, cehennem, cennet, peygamberler, melekler, rahipler ve Papa gibi pek çok kavram inkar ediliyordu.36

Kısacası, Avrupa'da 14. yüzyılda, kökenleri Kabala'ya dayanan hümanist ve masonik bir örgütlenme doğmuştu. Ve bu örgütlenme, Allah'ı Yahudilikte, Hıristiyanlıkta ve İslam'da olduğu gibi, tüm kainatın yaratıcısı, hakimi ve tüm insanların tek Rabbi ve İlahı olarak görmüyordu. Bunun yerine, "Kainatın Ulu Mimarı" gibi farklı bir kavram kullanıyordu ve kastettikleri bu varlık, onlara göre "maddesel evrenin bir parçası"ydı. Yani, 14. yüzyıl Avrupası'nda ortaya çıkan bu gizli örgütlenme, Allah'ı üstü kapalı olarak inkar ediyor, "Kainatın Ulu Mimarı" kavramı altında, maddi evreni sözde ilah olarak kabul ediyordu. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Bu çarpık inancın daha açık bir tarifini görmek istersek, bir anda 20. yüzyıla uzanabilir ve günümüz masonlarının kendi üyelerine mahsus olarak çıkardıkları yayınlara bakabiliriz. Örneğin en kıdemli Türk masonlarından biri olan Selami Işındağ'ın, genç masonları eğitmek için yazdığı ve 1977 yılında sadece masonlara mahsus olarak yayınlanan *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında, masonların "Evrenin Ulu Mimarı" hakkındaki inancı şöyle anlatılır:

Masonluk Tanrısız değildir. Ama onun benimsediği Tanrı kavramı, dinlerdekinin aynı değildir. **Masonlukta Tanrı bir yüce prensiptir. Evrimin son aşaması, doruğudur.** Öz varlığımızı eleştirerek, kendi kendimizi tanıyarak, bilerek, bilim, akıl ve erdem yolundan yürüdükçe, onunla aramızdaki açı azalabilir. Sonra, onda insanların iyi ya da kötü nitelikleri yoktur. Kişileştirilmemiştir. **Doğanın ve insanların yöneticisi sayılamaz. Evrendeki büyük ve yüce çalışmanın, birliğin, harmoninin Mimarıdır.** Evrendeki tüm varlıkların toplamıdır. **Herşeyi kapsayan total güçtür, enerjidir.** Bütün bunlara karşın, onun bir başlangıç olduğu benimsenemez... Büyük bir gizem (sır)dır.37

Yine aynı kaynakta, masonların "Kainatın Ulu Mimarı" derken, aslında doğayı kastettikleri, yani "doğaya tapındıkları" şöyle ifade edilir:

Doğa dışında bizi yöneten, düşünü ve davranışlarımızdan sorumlu bir güç olamaz... Masonik ilke ve öğretiler, temellerinde bilim ve akıl bulunan bilimsel gerçeklerdir. Ekosizmin temel koşulu budur… **Tanrı salt evrimdir. Bunun bir ögesi de doğanın gücüdür. Böylece salt gerçek de evrenin kendisi ve onu kapsayan enerjidir…**38

Türk masonlarının üyelerine özel yayın organlarından biri olan *Mimar Sinan* dergisinde ise, aynı masonik felsefe şöyle açıklanır:

Evrenin Ulu Mimarı sonsuza doğru bir eğilim demektir. Sonsuza bir gidişi anlatır. Bize göre bir "yaklaşım"dır. Sonsuzluktaki saltlığı (absolu/tamlık), mükemmeli, aramak ve

tekrar tekrar aramak demektir. Düşünen Masonla, kısacası bilinç'le, yaşanan an arasında bir mesafe oluşuyor.39

İşte masonların "biz Allah'a inanıyoruz, aramıza ateist olanları kesinlikle almayız" derken kastettikleri "inanç" budur. Masonluğun sapkın inanışlarına göre gerçekte Allah'a değil, masonik felsefe içinde sözde ilahlaştırılan "doğa", "evrim", "insanlık" gibi hümanist ve natüralist kavramlara tapılmaktadır. Nitekim masonik literatürü biraz incelediğimizde, bu örgütün aslında "örgütlü hümanizm"den başka bir şey olmadığı ve amacının tüm dünyada din-dışı, hümanist bir düzen kurmak olduğu ortaya çıkar. 14. yüzyıl Avrupası'nın hümanist derneklerinde doğan fikirler, günümüz masonları tarafından aynen korunmakta ve savunulmaktadır.

Masonik Hümanizm: İnsana Tapınma

Masonların kendi üyelerine özgü yayınları, örgütün hümanist felsefesini ve bu felsefe içinde İlahi dinlere karşı duyulan düşmanlığı detaylı olarak tarif ederler. Gerek yabancı gerekse Türk masonlarının yayınlarında bu konuda sayısız denebilecek kadar çok açıklama, yorum, alıntı ve sembolik anlatım vardır.

Hümanizm, başta da belirttiğimiz gibi, insanın kendisini yaratmış olan Allah'tan yüz çevirmesi ve bizzat kendini "evrenin en yüce varlığı" olarak görmesi yanılgısıdır. Bu aslında "insana tapınmak" anlamına gelir. 14 ve 15. yüzyıllarda ortaya çıkan Kabalacı hümanistlerden günümüz masonlarına kadar, akılsızca bu inanç devam ettirilmiştir.

14. yüzyılın Kabalacı hümanistlerin en tanınalarından biri, Pico Della Mirandola'dır. Mirandola'nın *Conclusiones* adlı çalışması, Papa VIII. Innocent tarafından "inkarcı ve sapkın düşünceler içerdiği" gerekçesiyle 1489 yılında lanetlenmiştir. Çünkü Mirandola, "dünyada hiçbir şey, insana hayran olmaktan daha üstün değildir" diye yazmıştır. Kilise, gerçekte "insana tapınma"dan başka bir şey olmayan bu sapkın düşünceyi inkar olarak değerlendirmiştir. Gerçekten bu düşünce inkardır, çünkü asıl hayran olunacak varlık, Allah'tır. İnsan ancak O'nun bir eseri, itaatkar bir kulu ve bir tecellisi olarak değer taşır. Günümüz masonları ise, Mirandola'nın üstü kapalı olarak ifade ettiği "insana tapınma" olan bu sapkın inancı çok daha açık şekilde ilan ederler. Örneğin *Selamet Mahfilinde Üç Konferans* adlı yerli bir masonik kitapçıkta şöyle yazılıdır:

"İptidai cemiyetler, acizdiler, aczleri dolayısıyla etraflarındaki kuvvetleri ve hadiseleri ilahlaştırdılar. Masonizm ise insanı ilahlaştırdı."40

Mason yazar Manly P. Hall tarafından kaleme alınan *The Lost Keys of Freemasonry* (Masonluğun Kayıp Anahtarları) adlı kitapta ise, söz konusu masonik hümanist doktrinin, kökenleri Eski Mısır'a uzanan bir öğreti olduğu şöyle açıklanır:

İnsan, Mısır'ın mistik efsanelerinde olduğu gibi, inşa halindeki bir tanrıdır, bir çömlekçi kalıbında şekillendirilmektedir. Herşeyi kaldırmaya ve korumaya yönelik **ışığı parladığında ise, üçlü bir tanrılık tacı kazanır ve Üstad Masonların safına katılmış olur.** Onlar ki, mavi ve altın renkli cübbelerinin içinde, mason locasının üçlü ışığı ile gecenin karanlığını söndürmeyi hedeflemektedirler.41

Masonların batıl inancına göre, insan bir ilahtır, ama ancak üstad mason olduğunda bu payeye erişir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Üstad mason olmanın yolu ise, Allah'a inanmaktan ve O'nun kulu olma şuurundan tamamen uzaklaşmaktan geçmektedir. Bir başka araştırmacı, J. D. Buck'ın *Mystic Masonry* (Mistik Masonluk) adlı kitabında şöyle denmektedir:

"Masonluğun kabul ettiği tek kişisel tanrı, insanlığın bütünüdür... Dolayısıyla insanlık kavramı, masonluktaki tek geçerli tanrıdır."42

Görüldüğü gibi masonluk bir tür dindir. Ama bu din, İlahi bir din değil, hümanist ve dolayısıyla batıl bir dindir; Allah'a değil, insanın bizzat kendisine tapınmayı emreden sapkınlıktır. Masonik kaynaklar bunu ısrarla vurgularlar. *Türk Mason* dergisindeki bir yazıda, **"Hep takdir ediyoruz ki, masonluğun yüksek ideali 'Humanisme' doktrini içindedir"** denir.43 Bu doktrinin bir din olduğu da yine Türk masonlarına ait bir kaynakta şöyle açıklanır:

Katı bir şekilde vaaz edilmiş dinsel dogmalardan uzak ve **fakat hakiki bir din ve böylece hayatın manası içinde kök salmış olan hümanizmamız** gençlerin farkında olmadıkları özlemlerini karşılayacaktır.44

Peki masonlar, inandıkları bu batıl dine nasıl hizmet etmektedirler? Bunu görmek için, masonların topluma verdikleri mesajların anlamını biraz daha yakından incelemek gerekir.

Hümanist Ahlak Teorisi

Günümüzde masonlar, hem Türkiye'de hem de dünyada, kendilerini topluma tanıtma ve anlatma yönünde bir çaba içindedirler. Basın toplantıları, internet siteleri, hatta gazete ilanları ve demeçler yoluyla, "aslında sadece toplumun iyiliği için çalışan" bir kurum olduklarını anlatmaktadırlar. Bazı ülkelerde masonların destekledikleri hayır kurumları dahi vardır.

Aynı söylem, masonluğun daha hafif ve serbest versiyonları olarak kabul edilen Rotary ve Lions kulüpleri gibi kuruluşlar tarafından da kullanılır. Tüm bu örgütlerde "toplumun iyiliği için çalışma" kavramına özel bir vurgu yapılmaktadır.

Kuşkusuz "toplumun iyiliği için çalışmak" kötü bir kavram değildir ve bizim de buna getirdiğimiz bir itiraz yoktur. Ancak bu kavramın altında, örtülü ama son derece önemli bir mesaj yatmaktadır. Masonlar, "din olmadan da insanların ahlaklı olabileceği, din olmadan da ahlaklı bir dünya kurulabileceği" iddiasındadırlar ve verdikleri tüm "hayırseverlik" mesajlarının altında bu fikri topluma yayma niyeti yatmaktadır.

Bu iddianın neden son derece aldatıcı olduğunu birazdan inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, masonların bu konudaki görüşlerine bakmakta yarar vardır. Masonların internet sitesinde, söz konusu "dinsiz ahlak" kavramı şöyle izah edilir:

İnsan nedir? Nereden gelip nereye gidiyor?.. **İnsan nasıl yaşıyor? Nasıl yaşaması lâzımdır?**

Bu suallere, dinler, koymuş oldukları ahlâk prensipleri ile cevap vermeye çalışırlar. Fakat prensiplerini, Allah, cennet, cehennem, ibadet gibi, metafizik kavramlara bağlarlar. İnsanların ise, anlamadan inanmalarını gerektiren metafizik problemlere gitmeden, hayat prensiplerini bulabilmeleri lâzımdır. Masonluk bu prensipleri, hürriyet, eşitlik, kardeşlik, çalışma ve barış sevgisi, demokrasi vb. olarak, asırlardan beri beyan etmektedir. Bunlar, insanı, dinî akidelerinde tamamen serbest bırakmakta fakat, yine de bir hayat felsefesi verebilmektedir. Temellerini ise, metafizik kavramlarda değil, bu dünya üzerinde yaşayan olgun insanın kendisinde aramaktadır.45

Bu mantık içindeki masonlar, bir insanın Allah'a inandığı için, O'nun rızasını kazanmak amacıyla bir hayır işi yapmasına kesinlikle karşıdırlar. Onlara göre herşey, sadece "insanlık" için yapılmalıdır. Mason Derneği Yayınları'nca çıkarılan, masonlara özel *Üçüncü Derece Ritüelinin İncelenmesi* adlı kitapta bu zihniyeti açıkça görmek mümkündür:

Masonik ahlak, herşeyden önce insanlık sevgisine dayanır. Bir kişiden, dinsel ya da siyasal bir kuruluştan, **doğa dışı bilinmez güçlerden korkarak gelecek, yarar, ödüllenme, cennet... umarak iyi olmayı kesinlikle yadsır...** Ama bütün iyiliği aile, yurt, insan ve insanlık sevgisiyle yapanları, yalnız bu duygularla iyi olanları benimser ve yüceltir. Masonluk evriminin en önemli amaçlarından biri budur. İnsanları sevmek ve bir şey beklemeden iyi olmak, bu aşamaya erişmek çok büyük bir evrimdir.46

Bu alıntıdaki iddialar son derece aldatıcıdır. Din ahlakı olmayan bir yerde millet, yurt, aile sevgisi gibi kavramlar yaşanamaz. Yaşanıyor görünse de, aslında sahte bir sevgi ve bağlılık vardır. Din ahlakını yaşamayan insanlar Allah korkusu da olmayan insanlardır ve Allah korkusunun olmadığı bir ortamda yalnızca insanların kendi çıkar endişeleri kalır. İnsanlar kendi çıkarlarına bir zarar geleceğini düşünürlerse sevgi, sadakat, bağlılık göstermezler. Ancak bir fayda sağlayabilecekleri insanlara sevgi ve saygı duyarlar. Çünkü kendi sapkın inançlarına göre dünyaya bir kez gelmişlerdir ve burada ne kadar fayda sağlayabilirlerse, o kadar karlı olacaklardır. Üstelik bu batıl inanışlarına göre, dünyada yaptıkları hiçbir sahtekarlık ve kötülük cezasını bulmayacaktır.

Masonik literatür bu gerçeği gizlemeye çalışan sözde ahlak vaazları ile doludur. Ama gerçekte **bu "dinsiz ahlak" tamamen göstermelik ve sahtedir.** Tarih, dinin insan ruhuna kazandırdığı gerçek terbiye ve Allah'ın yol gösterici hükümleri olmadıktan sonra, hiçbir surette gerçek bir ahlak kurulamayacağını kanıtlayan örneklerle doludur.

Bunun çok çarpıcı bir göstergesi, 1789'daki Büyük Fransız Devrimi'dir. Devrimi hazırlayan masonlar, "özgürlük, kardeşlik, eşitlik" gibi görünürde ahlaki kavramlar çağrıştıran sloganlarla ortaya çıkmışlar, ama on binlerce insanı suçsuz yere giyotine yollamışlar, ülkeyi kan gölüne

çevirmişlerdir. Devrimin liderleri dahi bu vahşetten kurtulamamış, birbiri ardına giyotine gönderilmişlerdir.

19. yüzyılda yine "dinsiz ahlak" yanılgısıyla yola çıkan **komünizm**, daha da korkunç sonuçlar meydana getirmiştir. Sözde adaleti, eşitliği, sömürüsüz bir toplumu savunan ve bu amaçla da dinin yok edilmesi gerektiğini ileri süren komünizm, 20. yüzyılda Sovyetler Birliği, Doğu Bloku, Çin, Hindiçini, Afrika, Orta Amerika gibi pek çok coğrafyada insanlara büyük acılar yaşatmıştır. Komünist rejimlerin katlettiği insan sayısı 120 milyon gibi inanılması güç bir rakamı bulmaktadır.47 Dahası, komünist rejimlerde hiçbir zaman iddia edildiği gibi adalet ve eşitlik kurulmamış, devlete hakim olan komünist kadrolar ayrıcalıklı sınıf haline gelmişlerdir. (Yugoslav düşünür Milovan Djilas, *Yeni Sınıf* adlı klasikleşmiş kitabında, "nomenklatura" olarak bilinen komünist kadroların, komünizmin iddialarının tam aksi yönünde bir "imtiyazlı sınıf" oluşturduğunu çok iyi anlatır.)

Günümüzde de, topluma yönelik açıklamalarında sürekli olarak "toplum yararına çalışma", "insanlık için fedakarlık" gibi kavramlara vurgu yapan masonların iç yüzüne bakıldığında, oldukça kirli bir bilanço ortaya çıkmaktadır. **Pek çok ülkede masonluk, karanlık maddi çıkar ilişkilerinin odağı durumundadır**. 1980'lerde İtalya'yı çalkalayan **"P2 Mason Locası"** skandalı, masonluğun bu ülkede mafya ile iç içe olduğunu, loca yöneticilerinin silah kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti, kara para aklama gibi işler yürüttüklerini, rakiplerine veya kendilerine "ihanet" edenlere suikastler düzenlettirdiklerini ortaya çıkarmıştır. 1992'de Fransa'da gündeme gelen "Büyük Doğu Locası Skandalı"nda, 1995 yılında İngiltere'de basına yansıyan "İngiliz Temiz Elleri" operasyonunda, hep mason localarının karanlık çıkar ilişkileri deşifre olmuştur. Masonların "hümanist ahlak" kavramı, sadece sözdedir.

Böyle olması da kaçınılmazdır, çünkü başta da belirttiğimiz gibi, bir toplumda ahlak gerçekte sadece İlahi bir dinin yaşanması sayesinde kurulur. Ahlakın temelinde, insanın kibirden ve bencillikten kurtulması yatmaktadır. Bunu ise ancak Allah'a karşı olan aczini ve sorumluluğunu bilen insanlar başarır. Allah, Kuran'da müminlerin fedakarlıklarını anlattıktan sonra "... **Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah bulanlardır**" (Haşr Suresi, 9) buyurarak, bu gerçek ahlakın temelini haber vermektedir.

Kuran'ın Furkan Suresi'nde ise, ancak "Rahman'ın kulları"nın sahip oldukları ahlakın özellikleri şöyle bildirilir:

O Rahman'ın kulları, yeryüzü üzerinde alçak gönüllü olarak yürürler ve cahiller kendileriyle muhatap oldukları zaman "Selam" derler.

Onlar, Rablerine secde ederek ve kıyama durarak gecelerler...

Onlar, harcadıkları zaman, ne israf ederler, ne kısarlar; ikisi arasında orta bir yoldur.

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilaha tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler...

Ki onlar, yalan şahidlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir.

Onlar, kendilerine Rablerinin ayetleri hatırlatıldığı zaman, onun üstünde sağır ve körler olarak kapanıp kalmayanlardır. (Furkan Suresi, 63-73)

"Allah'ın ayetleri hatırlatıldığı zaman, onun üstünde sağır ve körler olarak kapanıp kalmamak", yani Allah'a karşı saygı dolu bir korku ve sadakatle dolu olmak, bir müminin temel vasfıdır. Bu vasıf sayesinde bir insan benliğindeki bencilliklerden, tutkulardan, hırslardan, kendisini insanlara beğendirme tasasından kurtulur. Üstteki ayetlerde bazı özellikleri sayılmış olan ahlaka da bu sayede erişir. Bu nedenledir ki, Allah'a imanın ve Allah korkusunun bulunmadığı bir toplumda, ahlak da bulunmaz. Hiçbir şeyin mutlak bir kıstası olmadığı için, insanlar "doğru" ve "yanlış" kavramlarını kendi çıkarlarına göre tanımlar ve uygularlar.

Zaten masonluğun din-dışı hümanist ahlak teorisinin gerçek amacı da, "ahlaklı bir dünya kurmak" değil, din-dışı bir dünya kurmaktır. Bir başka deyişle, masonlar, ahlaka çok önem verdikleri için değil, sadece topluma kendilerince "din gerekli değil" mesajını verebilmek için hümanist felsefeye sarılmaktadırlar. Oysa ne hümanist felsefe ne de bir başka batıl düşünce insanlara güzel ahlakı yaşatamaz. Ancak Allah'tan gereği gibi korkan insanlar gerçek anlamda güzel ahlak gösterebilirler.

Masonik Hedef: Hümanist Bir Dünya Kurmak

Buraya kadar incelediğimiz gibi, masonlar hümanist felsefeye bağlıdırlar. Bu nedenle Allah'a imanı reddetmekte, Allah yerine insana ve "insanlık" kavramına tapınmaktadırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.) Ancak burada önemli bir soru gündeme gelir: Masonlar acaba bu inancı sadece kendilerine mi saklamaktadırlar, yoksa bu inancı diğer insanlara da benimsetmeyi mi istemektedirler?

Masonik kaynaklara baktığımızda cevabı açıkça görebiliriz: Örgüt, hümanist felsefeyi tüm dünyaya yaymak ve bunun sonucunda İlahi dinleri (İslam, Hıristiyanlık ve hatta Yahudiliği) tamamen ortadan kaldırmak hedefindedir.

Örneğin *Mimar Sinan* dergisinde, Moiz Berker imzalı bir makalede, "masonluk, kötülük, adalet, dürüstlük düşüncelerinin kökenini **fizikötesinde aramaz**, insanların bağlı bulundukları sosyal yasalardan ve karşılıklı sosyal ilişkilerden, yaşam uğraşından doğduğuna inanır" denirken

hemen ilave edilmektedir: **"Masonluk bu tezi dünyanın her yanına yaymaya çalışmaktadır"**[48]

Türk masonlarının en büyüklerinden Selami Işındağ ise, *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında şöyle yazar:

Masonluğa göre, **doğa dışı ilahi temellere dayanmış bir ahlaktan insanları kurtararak**, insani ahlakı, yani insaniyet aşkına dayanan, göreli (izafi) olmaktan çıkmış ahlakı kurmak gereklidir. Töresel (ahlaki) ilkelerinde; insan organizmasının eğilimlerini, gereksinmelerini, tatminlerini, toplumsal yaşamın yasalarını, düzenlerini, bilinç (vicdan), düşünme ve söz özgürlüklerini, nihayet doğanın bütün oluşumlarını göz önüne aldığı için masonluk, **bütün toplumlarda insani ahlakı kurup geliştirmeyi amaç edinmiştir.**[49]

Üstad mason Işındağ'ın "İlahi temellere dayanmış bir ahlaktan insanları kurtarmak" ifadesiyle kastettiği hedefin daha açık tanımı, "tüm insanları dinsizleştirmek"tir. Işındağ, aynı kitabında bu hedefi, sözde "ileri bir uygarlığın kurulması için ilkeler" olarak şöyle açıklar:

Masonluğun olumlu ilkeleri, ileri bir uygarlığın kurulması için gerekli ve yeterli etkenlerdir. Şöyle ki:

– İnsan niteliği olmayan Tanrı (Evrenin Ulu Mimarı)nın evrim oluşunun benimsenmesi.

– Vahiy inancı, gizli anlamlar bilimi ve boş inançlarla dogmaların kabul edilmemesi.

– Rasyonel hümanizmin ve çalışmanın yüceliği.

Üstteki üç maddenin ilki, Allah'ın varlığının inkar edilmesini kastetmektedir. (Masonlar Allah'a değil "Evrenin Ulu Mimarı"na inanmaktadırlar ve üstteki alıntıda ifade edildiği gibi, bundan kasıt "evrim"dir.) İkinci madde, Allah'tan gelen vahyin ve buna dayalı tüm dini bilgilerin inkar edilmesidir. (Işındağ bunu kendince "boş inanç" olarak tanımlamaktadır.) Üçüncü madde ise, hümanizmin ve hümanist anlamda "emek" kavramının (aynı komünizmde olduğu gibi) cahilce yüceltilmesidir. Bu sapkın düşüncelerin günümüz dünyasında ne kadar yerleşik olduğunu düşünürsek, masonluğun dünya üzerindeki etkisini de anlayabiliriz.

Burada dikkat edilmesi gereken bir diğer önemli nokta, masonluğun üstlenmiş olduğu bu din karşıtı misyonu hangi araçlarla yürüttüğüdür. Masonik kaynakları incelediğimizde, dini özellikle fikri düzeyde, kitle telkini yoluyla kendilerince yıkmak istediklerini görürüz. Üstad mason Selami Işındağ'ın kitabındaki şu pasaj, bu konuda oldukça aydınlatıcıdır:

... Aşırı özgürlüksüz rejimler bile, din kuruluşunu kaldırma çabalarında başarı sağlayamamışlardır. Hatta bu siyasal yöntemlerin, dinsel boş inançlardan ve dogmalardan insanları kurtararak, toplumu aydınlığa kavuşturmak eyleminde aşırılığa, zor kullanmaya kalkmalarının bir tepkisi olarak kapatmak istedikleri ibadet yerlerinin bugün daha çok dolduğu ve yasaklandığı için dinsel inançlar ve dogmaların daha çok yandaş bulduğu saptanmıştır. Böyle bir gönül ve duygu işinde **yasaklamalar ve zor kullanmaların bir sonuç vermediğini,** bir başka konuşmamızda belirtmiştik. İnsanları karanlıktan aydınlığa götürecek tek yol, olumlu bilim, akıl ve bilgelik prensipleridir. **İnsanlar bu yoldan eğitilirse, dinlerin hümanist ve olumlu yanlarına saygı duyar, ama boş inançlarından ve dogmalarından kendilerini kurtarırlar.**[50]

Burada ne kastedildiğini iyi analiz etmek gerekir. Işındağ, dine karşı baskı uygulamanın dindarları daha fazla motive edeceğini ve dini güçlendireceğini ve bu nedenle, yani dini bu

şekilde güçlendirmemek için, masonların dini, fikri düzeyde yok etmeleri gerektiğini anlatmaktadır. Işındağ'ın "olumlu bilim, akıl ve bilgelik prensipleri" derken kastettiği kavramlar ise, gerçekte bilim, akıl ve bilgelik değildir. Sadece, bu sözcüklerle kamufle edilmiş olan hümanist ve materyalist felsefedir, evrim teorisidir. Işındağ, bunların topluma yayılması durumunda, "dinlerin sadece hümanist yanlarına saygı duyulacağını", yani İlahi dinlerin sadece hümanist felsefeye uygun görülen kısımlarının kalacağını anlatmaktadır. Buna karşılık İlahi dinlerin temeli olan gerçeklerin (ki Işındağ bunları kendince "boş inanç ve dogma" olarak ifade etmektedir) reddedileceğini savunmaktadır ki, bunlar insanın Allah'ın kulu olduğunu ortaya koyan temel iman esaslarıdır. Işındağ'ın ve kendisi gibi düşünen masonların büyük bir yanılgı içinde oldukları açıktır.

Kısacası masonlar, dinin özünü oluşturan iman esaslarını ortadan kaldırmak (yani Allah'ın varlığını, birliğini, herşeyi O'nun yarattığını, insanın da Allah'a karşı sorumlu olduğunu reddettirmek) hedefindedirler. Dini, kendilerince sadece bazı genel ahlaki konularda fikir veren bir "kültürel öge" haline getirmek istemektedirler. Bunu yapmanın yolu ise, masonlara göre, sözde "olumlu bilim ve akıl" kisvesi altında topluma ateizmi empoze etmektir. Nihai hedefleri ise, dini bu "kültürel öge" konumundan da çıkarmak ve tamamen dinsiz bir dünya kurmaktır. Yine Işındağ'ın bu kez *Mason* dergisinde yayınlanan "Olumlu Bilim-Aklın Engelleri ve Masonluk" adlı bir makalesinde aynı masonik ideal şöyle açıklanır:

Sonuç olarak şunları söylemek istiyorum: Hepimize düşen en büyük insancıl ve masonik görev, olumlu bilim ve akıldan ayrılmamak, bunun evrimde en iyi ve tek yol olduğunu benimseyerek bu inancımızı insanlar arasında yaymak, halkı olumlu bilimlerle yetiştirmektir.

Ernest Renan'ın şu sözleri çok önemlidir: 'Ancak halk olumlu bilim ve akıl ile eğitilirse, aydınlatılırsa, **dinlerin boş inançları kendi kendine yıkılır**'. Lessing'in şu sözleri de bu düşünüyü destekler: **"İnsanların olumlu bilim ve akıl ile aydınlatılmasıyla bir gün dine gerekseme kalmayacaktır.**51

İşte masonluğun nihai hedefi budur: Dinleri tamamen yok ederek, "insan" kavramının kutsallaştırıldığı hümanist bir dünya kurmak. Yani insanların, kendilerini yaratmış olan Allah'ı inkar edip, kendilerini "ilah" zannettikleri yeni bir "cahiliye" düzeni oluşturmak... Bu hedef, masonluğun varoluş sebebidir. *Ayna* adlı masonik dergide, bunun bir "Ülkü Mabedi" olduğu şöyle anlatılır:

Günümüz masonluğu eski masonluğun somut Mabed inşa amacını kendi deyimleriyle "Ülkü Mabedi" inşa etme şekline dönüştürmüştür. **Ülkü Mabedi inşası, masonik ilke ve erdemlerin yayılıp yerleşmesi sonucu biraraya gelen yetkin insanların yeryüzünde çoğalmasıyla olanaklıdır**.52

Masonluk bu amaç için dünyanın pek çok ülkesinde var gücüyle çalışır. Üniversitelerde, diğer eğitim kurumlarında, medyada, sanat ve fikir dünyasında etkin olan masonik örgütlenme, topluma sürekli olarak hümanist felsefeyi yaymaya, dinin temeli olan imani gerçekleri reddettirmeye çalışır. Evrim teorisi, ileride daha ayrıntılı inceleyeceğimiz gibi, masonların bir numaralı propaganda malzemesidir. Bunun yanında, Allah'tan ve dinden hiç bahsedilmeyen, sadece insan zevklerine, hırs ve isteklerine dayanan bir kültür inşa etmek için uğraşırlar. Bu,

Kuran'da sözü edilen Medyen kavmi gibi **"Allah'ı arkalarında unutuvermiş"** insanların kültürüdür. (Hud Suresi, 92) Bu cahiliye kültürü içinde Allah korkusu, Allah sevgisi, Allah rızası, ibadet, ahiret gibi kavramlara yer yoktur. Dahası bu kavramlar sanki "eski kafalı" veya "eğitimsiz" insanlara aitmiş gibi gösterilir. Filmlerde, karikatürlerde, romanlarda hep bu aldatmaca telkin edilir.

Bu büyük aldatmaca içinde masonlar her zaman lider rolü oynarlar. Ancak onlarla aynı safta olan daha pek çok farklı grup ve birey vardır. Masonlar bunları da bir anlamda "fahri mason" kabul eder ve kendileriyle müttefik sayarlar. Çünkü aynı hümanist felsefe üzerinde birleşmektedirler. Selami Işındağ bu konuda şu yorumu yapar:

(Masonluk) şu gerçeği de benimser: **Dış evrende öyle bilge insanlar vardır ki, mason olmadıkları halde, mason ideolojisini çok iyi benimsemişlerdir.** Çünkü bu ideoloji, bütün anlamıyla insan ve insanlık ideolojisidir.53

Dine karşı yürütülen bu uzun savaşın iki temel dayanağı vardır: Materyalist felsefe ve Darwin'in evrim teorisi. Sonraki bölümlerde bu iki dayanağı, kökenlerini ve masonlukla olan ilişkisini inceleyeceğiz. O zaman, 19. yüzyıldan bu yana dünyayı saran ve "akıl ve bilim" kisvesi altında insanlara empoze edilen yalanların iç yüzünü daha iyi anlayabiliriz.

-IV-
MATERYALİZMİN PERDE ARKASI

Kitabın ilk bölümünde Eski Mısır'daki Firavun rejiminden söz etmiş ve bu rejimin felsefi dayanakları hakkında önemli tespitlerde bulunmuştuk. Eski Mısır'ın çok ilginç bir özelliği, başta da belirttiğimiz gibi, materyalist olması, yani maddenin sonsuzdan beri var olduğuna, yaratılmadığına inanmasıdır. Bu konuda mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas'ın, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında verdikleri bilgileri, önemi nedeniyle tekrar aktaralım:

Eski Mısırlılar maddenin her zaman için var olduğuna inanıyorlardı; onlar için bir yaratıcının mutlak olarak hiçlikten bir şey yapmasını düşünmek mantık dışıydı. Onların görüşüne göre, dünya, kaosun içinden düzenin doğmasıyla oluşmuştu... Bu kaotik duruma

"Nun" adı veriliyordu ve aynı Sümerlerin tanımı gibi... karanlık, güneşsiz, sulu bir derinlikti, bu derinliğin kendi içinde bir gücü vardı, bu yaratıcı güç kendi kendine düzenin başlamasını emretmişti. Kaosun maddesinin içinde yer alan **bu gizli güç, kendi varlığının bilincinde değildi; o bir olasılıktı, düzensizliğin rastgeleliği ile birleşmiş bir potansiyeldi.** 54

Yazarların da belirttiği gibi, eski Mısır'ın bu akıl ve mantık dışı inancı ile günümüzdeki materyalist görüşler ve materyalist bilim teorileri arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardır. Bunun gizli, fakat çok önemli bir nedeni ise, tüm bu akıl dışılığına rağmen, dünya üzerinde kurmak istedikleri dinsiz toplum modeli açısından uygun gördükleri Eski Mısır inançlarını benimseyen ve yaşatmayı hedefleyen çağdaş bir örgütün varlığıdır: Masonluk...

Masonlar ve Eski Mısır

Eski Mısır'ın materyalist felsefesi, bu uygarlık ortadan kalktıktan sonra yaşamaya devam etti. Bazı Yahudiler bu felsefeyi devralarak, Kabala öğretisi içinde yaşattılar. Öte yandan, bazı Yunan düşünürleri de aynı felsefeyi devraldılar ve "Hermetizm" olarak bilinen Eski Yunan öğretisi içinde yeniden yorumlayıp devam ettirdiler.

Hermetizm kavramı, Eski Mısır inancındaki hayali tanrılardan biri olan "Thoth"un Yunanca'daki karşılığı olan "Hermes" kelimesinden gelir. Bir başka deyişle Hermetizm, Eski Mısır felsefesinin Eski Yunan'daki karşılığıdır.

Bu felsefenin kökenini ve günümüz masonluğundaki yerini, üstad mason Selami Işındağ şöyle anlatır:

Eski Mısır'da Hérmetisme düşünü ve inanç sistemini oluşturan bir tarikat vardı. Masonluğun buna benzer yanları vardır. Örneğin; belirli düzeye gelmiş insanlar, gizli toplantılarda tarikatın törenlerini yaparlar, tinsel duygularını ve düşünülerini açıklarlar, daha küçük dereceli üyeleri eğitirlerdi. Pithagore, bunların arasında yetişmiş bir hermetiktir. **Yine eski Mısır'dan kökünü alan İskenderiye Okulu ve eski Yunan'dan çıkan Néoplatonisme gibi örgüt ve düşünü sistemlerinin kuruluş biçimi ve düşünü yanları, mason Ritlerine çok benzer**.55

Işındağ, masonluğun kökenindeki Eski Mısır etkisini daha da açık şekilde şöyle ifade eder: **"Franmasonluk, toplumsal ve töresel bir kuruluştur. Başlangıcı eski Mısır'a kadar uzanır**."56

Diğer pek çok mason otorite de, masonluğun kökeninin Eski Mısır ve Eski Yunan gibi pagan (putperest) kültürlerdeki gizli derneklere uzandığını belirtmektedir. Türk masonlarının büyüklerinden Celil Layıktez, *Mimar Sinan* dergisinde yayınlanan "Masonik Sır, Ketumiyet Nedir? Ne Değildir?" başlıklı makalesinde şöyle yazmaktadır:

Eski Yunan, Mısır ve Roma uygarlıklarında muayyen bir bilim, bir "gnose" veya gizli irfan çevresinde toplanan "Giz Okulları" (écoles de mystères) bulunurdu. Bu Giz Okulları'nın mensupları, ancak uzun tahkikatlardan sonra ve tekris merasimleri ile kabul edilirlerdi. Bu okulların arasında, ilkinin "Osiris" okulu olduğu sanılan cemiyette çalışmaların esaslarını, Osiris'in doğuşu, delikanlılık dönemi, karanlıklara karşı verdiği mücadeleler, nihayet

ölümü ve tekrar dirilmesi temalarını oluştururdu. Bu temalar ritüelik dramalar şeklinde ruhban sınıf tarafından merasimler esnasında oynanırdı ve böylece fiilen iştirak edilerek temsil edilen ritüel ve sembolizmanın daha etken olması sağlanırdı...

Bu olaylar, yıllar sonra masonluk ismi altında sürecek bir inisyatik kardeşlik dizisinin ilk halkalarını oluşturmuştur. Bu gibi kardeşlikler, daima aynı idealler çevresinde kurulmuşlar, baskılar altında gizlice hayatiyetlerini sürdürebilmişler, **isimlerini, şekillerini değiştire değiştire, ancak antik sembolizma ile landmarklarına sadık kalarak ve fikren birbirlerinin mirasçısı olarak çağımıza kadar gelebilmişler**; savundukları düşüncelerin yerleşmiş düzeni sarsabilme olasılığına karşı, kendi aralarında ketumiyet kurallarına uymuşlar, cehlin de gazabından kurtulabilmek için, kendi ketum mesleki kurallarını içeren Operatif Masonluğa sığınarak onu fikren tohumlamışlar ve böylece bildiğimiz modern Spekülatif Masonluğun oluşumunda etken olmuşlardır.57

Layıktez, üstteki sözlerinde, masonluğun kökenini oluşturan dernekleri överek anlatmakta, "cehle karşı" kendilerini gizlediklerini iddia etmektedir. Bu taraflı yorumlar bir kenara bırakılırsa, üstteki alıntıdan, masonluğun, Eski Mısır, Eski Yunan ve Roma gibi her üçü de pagan (putperest) olan medeniyetlerde kurulan derneklerin günümüze ulaşan bir temsilcisi olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu üç medeniyet içinde en eskisi ve diğerlerine öncülük etmiş olanı Mısır olduğu için de, masonluğun ana kaynağının Eski Mısır olduğunu söylemek mümkündür. (Bu pagan gelenekle günümüz masonları arasındaki temel bağlantının Tapınakçılar olduğunu daha önce incelemiştik.)

Eski Mısır'ın, Allah'ın Kuran'da "inkar sistemi" olarak en detaylı şekilde anlattığı örneklerden biri olduğunu bu noktada tekrar hatırlatmak gerekir. Özellikle de Mısır'ın hakimleri olan Firavunlar ve yakın çevreleri, pek çok ayette zalimlikleri, adaletsizlikleri, azgınlık ve taşkınlıklarıyla anlatılmaktadır. Mısır halkı da, bu sistemi kabullenmiş, Firavun'u ve diğer sahte Mısır ilahlarını benimsemiş sapkın bir kavimdir.

Bu gerçeğe karşın masonlar hem kendi kökenlerinin Eski Mısır'da olduğunu belirtmekte, hem de Eski Mısır'ı övülesi bir toplum modeli olarak görmektedirler. *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede, Eski Mısır'ın pagan tapınaklarının övülmesi ve buraların "Masonluk mesleğinin kaynakları" olarak nitelenmesi dikkat çekicidir:

... Egypte'liler (Mısırlılar) Heliopolis (güneş şehri) ve Menfis şehirlerini kurmuşlardır. Ve masonik efsaneye göre, bu iki şehir, ilim ve fennin, yani, masonik tabirle Nur'u Ziya'nın kaynağı olmuştur. Heliopolis'i ziyaret etmiş olan Pisagor oradaki mabetten uzun uzadıya bahseder. Bunun yetiştiği tapınak, Menfis Tapınağı, tarihî bir önem taşır. Teb şehrinde yüksek dereceli okullar bulunurdu. İşte **Pisagor, Eflatun ve ... Çiçeron Mısır'da masonluk mesleğine bu şehirlerde intisab etmişlerdir**.58

Mason kaynaklarında, sırf Eski Mısır'ın geneline değil, bu sistemin zalim yöneticileri olan Firavunlara karşı da büyük bir övgü ve yakınlık vardır. *Mimar Sinan* dergisindeki bir diğer makalede şunlar yazılıdır:

Firavun'un başlıca vazifesi, NUR'u aramaktır. Gizli Nur'u, daha canlı ve daha kuvvetli bir surette yüceltmektir.… **Biz masonlar, nasıl Süleyman Mabedi'ni inşaya çalışıyorsak, eski**

Mısırlılar da Ehramı, yani Nur Evini inşaya çalışırlardı. Eski Mısır mabetlerinde yapılan ayinler, bazı derecelere ayrılmıştı. Bu dereceler iki kısımdı. Küçük ve büyük dereceler. Küçük dereceler, bir-iki-üç diye ayrılmıştı; bundan sonra Büyük dereceler başlardı.59

Buradan anlaşılmaktadır ki, Eski Mısır'ın Firavunları ile masonların aradıkları ve "nur" dedikleri kavram aynıdır. Bir diğer ifadeyle, masonluk, Firavun düzenine hakim olan felsefenin çağdaş temsilcisidir. Bu felsefenin ne olduğunu ise Allah'ın Kuran'da Firavun ve kavmi için verdiği **"Gerçekten onlar, fasık (sapkın) olan bir kavimdir"** (Neml Suresi, 12) hükmü tarif eder. Diğer ayetlerde ise, Mısır'ın inkarcı sistemi şöyle anlatılmaktadır:

Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: "Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?" (Zuhruf Suresi, 51)

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler. Gerçekten onlar, fasık olan bir kavimdi. (Zuhruf Suresi, 54)

Mason Localarındaki Eski Mısır Sembolleri

Eski Mısır ile masonlar arasındaki ilişkiyi ortaya koyan önemli gerçeklerden biri de, masonluğun sembolleridir.

Semboller masonlukta çok büyük önem taşır. Masonlar, felsefelerini, gerçek manalarını sadece kendi üyelerine açıkladıkları semboller aracılığıyla ifade ederler. 33 derecelik masonik hiyerarşi içinde kademe kademe yükselen mason, her derecede masonik sembollerin yeni anlamlarını öğrenir. Böylelikle masonik felsefenin derinliklerine aşama aşama ulaşır.

Sembolizmin bu işlevi, *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede şöyle açıklanmaktadır:

Hepimiz biliyoruz ki, **masonluk fikir ve ideallerini birtakım semboller ve hikayelerle yani birtakım allegorilerle ifade etmektedir.** Bu hikayeler hep tarihin ilk çağlarına, hatta diyebiliriz ki, Prehistorik devre ait efsanelere dayanmaktadır. Bu suretledir ki, masonluk hem ideallerinin eskiliğini belirtmiş hem de zengin bir sembol kaynağı kazanmış olmaktadır...60

Masonluğun "tarihin ilk çağlarına" uzanan sembol ve efsanelerinin içinde, Eski Mısır kavramları başta gelir. Mason localarının dört bir yanında ve masonik yayınlarda sık sık Eski Mısır sembollerine, piramit, sfenks çizimlerine, hiyeroglif yazılarına rastlamak mümkündür. *Mimar Sinan* dergisindeki bir yazıda, "masonluğun en eski kökeni" hakkında şöyle söylenmektedir:

"En eski" olarak Mısır'ı seçersek sanırım ki yanılmış olmayız. Ayrıca, **masonluğa en yakın ve benzer merasim, derece ve felsefenin Eski Mısır'da bulunuşu** da, dikkatlerimizi öncelikle oraya çekmektedir.61

Yine *Mimar Sinan*'daki "Masonluğun Sosyal Kaynakları ve Amaçları" başlıklı bir makalede şöyle yazılıdır:

Eski çağlarda Mısır'da Menphis mabedinde büyük bir titizlikle ve ihtişam ile yapılan ve çok uzun süren tekrislerin oluşunda masonik merasime benzeyen benzerlikler çoktur.62

Eski Mısır-masonluk bağlantısına dair bazı örnekleri sırasıyla inceleyelim:

Gözün Altındaki Piramit

Dünyadaki en ünlü masonik sembol, büyük olasılıkla, 1 dolarlık Amerikan banknotunun üzerinde yer alan ABD mührüdür. Mührde yarım bir piramit ve bu piramitin tepesine oturtulmuş bir "üçgen içinde göz" sembolü yer alır. "Üçgen içinde göz" mason localarının değişmez sembolüdür ve adeta masonluğun bir numaralı işareti durumundadır. Masonluk konusunu ele alan kaynakların büyük bölümü, bu gerçeğe vurgu yaparlar.

Üçgen içindeki gözün altındaki piramit nispeten daha az dikkat çekmiştir. Oysa bu piramit de son derece anlamlıdır ve masonluğun felsefesini tanımlamak bakımından oldukça açıklayıcıdır. ABD mührü hakkında bir doktora tezi hazırlayan Amerikalı akademisyen Robert Hieronimus'un bu konuda verdiği önemli bilgiler vardır. Hieronimus'un tezi "**Amerikan Büyük Mührü'nün Arka Yüzünün Tarihsel Bir Analizi ve Hümanist Psikoloji ile İlişkisi**" başlığını taşımaktadır. Tezde, mührü benimseyen ABD kurucularının mason olduklarına, bu nedenle hümanist felsefeyi benimsediklerine vurgu yapılmakta ve mührde de bunu yansıttıkları bildirilmektedir. Bu hümanist mesajların Eski Mısır ile olan bağlantısı ise, mührün merkezindeki piramit tarafından simgelenmektedir. Piramit, Mısır'daki **Firavun mezarlarının en büyüğü olan Keops Piramidi'nin bir tasvirinden** ibarettir.63

Altı Köşeli Yıldız'ın Masonik Anlamı

Masonluğun bir diğer ünlü sembolü, iç içe geçmiş iki üçgenden oluşan altı köşeli yıldızdır. Aynı zamanda Yahudilerin geleneksel sembolü olan bu figür, İsrail Devleti'nin bayrağında da yer almaktadır. Mührün ilk kez Hz. Süleyman tarafından kullanıldığı kabul edilir. Dolayısıyla da bir "peygamber mührü" olan altı köşeli yıldız, Rahmani bir semboldür.

Ancak bu konuda masonların farklı bir düşüncesi vardır. Onlar, altı köşeli yıldızı, bir peygamber olan Hz. Süleyman'ın sembolü olarak değil, Eski Mısır'ın putperest kültürünün sembolü olarak benimsemişlerdir. *Mimar Sinan* dergisindeki "Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller" başlıklı bir makalede bu ilginç gerçek şöyle açıklanır:

Eşkenar üçgen, üç noktayı eşit uzaklığa dikerek bu değerlerin eş değer oluşunu işaret eder. Masonluğun da benimsediği ve Davut'un yıldızı diye bilinen iç içe geçmiş iki eşkenar üçgen yani hegzagram; bugün Yahudiliğin sembolü olarak bilinir ve İsrail'in bayrağında yer alır. **Ama aslında bu sembolün başlangıcı eski Mısır'dır**… Bu amblemi ilk olarak Tampliye Şövalyeleri yaptırdıkları kiliselerde anlamlı bir duvar süslemesi olarak kullanmaya başladılar. Çünkü Kudüs'te Hıristiyanlıkla ilgili önemli gerçekleri ilk keşfedenler onlardı. Tampliyeler alaşağı edildikten sonraki yıllarda, bu amblem bu sefer sinagoglarda kullanılmaya başlandı. **Ama masonlukta biz bu amblemi şüphesiz Eski Mısır'daki ilk evrensel anlamıyla kullanıyoruz.**

Bu anlamda da iki önemli gücü birbiriyle kaynaştırıp birleştirmiş oluyoruz. Bu iki eşkenar üçgenin alt ve üst tabanlarını silerseniz karşınızda çok iyi tanıdığınız bu nadide sembolü bulursunuz.64

Aslında masonların Hz. Süleyman Tapınağı ile ilgili tüm sembollerini bu mantıkta yorumlamak gerekir. Hz. Süleyman, Kuran'da bildirildiği üzere, diğer peygamberler hakkında olduğu gibi kendisi aleyhinde de iftiralar uydurulmuş, mübarek bir peygamberdir. Allah bir ayette, "**Ve onlar, Süleyman'ın mülkü hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi; ancak şeytanlar inkâr etti...**" (Bakara Suresi, 102) şeklinde buyurur.

Masonlar ise, Hz. Süleyman hakkındaki söz konusu çarpık bakış açısını benimsemiş ve bu nedenle Hz. Süleyman'a kendi öğretileri içinde büyük bir yer ayırmışlardır. Amerikalı tarihçi Michael Howard *The Occult Conspiracy* adlı kitabında, Ortaçağ'dan bu yana, birtakım cahil insanlar tarafından Hz. Süleyman'ın (kendisini tenzih ederiz) sanki bir büyücüymüş gibi algılandığının görüldüğünü, birtakım pagan fikirlerin Yahudilik içindeki temsilcisi olarak kabul edildiğini anlatmaktadır.65 Howard bu bakış açısı nedeniyle masonların kendilerince Hz. Süleyman mabedini bir "pagan tapınağı" olarak algıladıklarını ve bu yüzden tapınağa önem verdiklerini belirtmektedir.66

Gerçekte Allah'a karşı son derece bağlı ve itaatli bir kul ve peygamber olan Hz. Süleyman hakkında üretilmiş olan bu sahte imaj, masonluğun gerçek kökenini göstermesi açısından önemlidir.

Çift Sütun

Mason localarının değişmez dekorlarından biri, locanın girişinde yer alan ikiz sütunlardır. Üzerlerine "Jakin" ve "Boaz" kelimeleri kazınmış olan bu sütunlar, Hz. Süleyman Tapınağı'nın girişinde yer alan iki sütunun taklidi olarak bilinir. Oysa gerçekte bu sembolde de masonların kastı, bir peygamber olan Hz. Süleyman'ı anmak değil, Hz. Süleyman hakkında üretilen iftira yoluyla, ilham aldıkları pagan inançları ifade etmektir. Bu sütunların kökeni de yine eski Mısır'dır. *Mimar Sinan* dergisindeki "Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller" başlıklı makalede bu konuda şu açıklama yapılır:

Örneğin Mısır'da Horus ve Sut göklerin ikiz mimarı ve dayanağı idiler. Hatta Tebai'deki Baccus da öyleydi. **Localarımızdaki iki sütun da eski Mısır kaynaklıdır.** Mısır'daki bu sütunların biri güneyde Thebes şehrinde diğeri kuzeyde Heliopolis'tedir. Mısır'ın baş tanrısı Ptah'a adanmış Amenta isimli tapınağın girişinde Solomon tapınağının girişinde olduğu gibi iki sütun vardı. Güneşle ilgili en eski mit'lerde de sonsuzluğun giriş kapısı önünde dikili akıl ve kuvvet isimli iki sütundan bahsedilir.67

Localardaki Mısır Dili

İngiliz mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas da *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında masonluğun Eski Mısır kökenine dikkat çekerler. Bu konuda

verdikleri ilginç bilgilerden biri, Üstad Mason seviyesine yükselen masonlar için yapılan törende kullanılan sözcüklerdir. Sözcükler şöyledir:

Ma'at-neb-men-aa, Ma'at-ba-68

Knight ve Lomas, bu sözcüklerin çoğu zaman anlamı düşünülmeden kullanıldığını, ancak gerçekte Eski Mısır dilinde olduklarını ve şu anlama geldiklerini açıklarlar:

Kurulu olan Duvarcı Ustalığı uludur, Duvarcı Ustalığının ruhu uludur.69

Yazarlar, Eski Mısır dilindeki "Ma'at" kelimesinin tam olarak "duvarcılık" anlamına geldiğini ve bunun en uygun tercümesinin de "masonluk" olduğunu söylemektedirler. Bunun anlamı, günümüz mason localarında, binlerce yıl önce ölmüş olan Mısır dilinin hala kullanıldığıdır.

Mozart'ın "Sihirli Flüt"ü

Masonların tarihindeki ilginç hikayelerden biri, ünlü besteci Mozart'ın "Sihirli Flüt" operasıdır. Mozart bir masondur ve bu bestesinin pek çok yerinde masonik mesajlar verdiği kabul edilmektedir. İşin ilginç yanı, bu masonik mesajların Eski Mısır'ın pagan (putperest) inançları ile yakından ilgili olmasıdır. *Mimar Sinan* dergisinde konu şöye açıklanır:

Bilindiği gibi masonik ritüellerin Antik Mısır ritüelleri ile belli bağlantıları vardır. Sihirli Flüt üzerinde çalışanlar da her ne kadar "Uzak Doğu ile ilgili bir masal" olarak konuyu ele aldılarsa da temelde Mısır ritüelleri vardı. Mısır mabedlerindeki Tanrılar ve bunların karşıtları olan Tanrıçalar Sihirli Flüt'ün de karakterlerinin oluşmasında etkili oldular.70

Obeliskler

Masonların önem verdikleri sembollerden biri de, Eski Mısır mimarisinin önemli unsurlarından biri olan "obelisk"tir. Obelisk, tepesi piramit şeklinde olan, tek parça, dikine uzun bir kuledir. Çoğu okurun tanıyacağı bir obelisk, İstanbul'un Sultanahmet meydanında bulunan ve turistlerin büyük ilgisini çeken "dikilitaş"tır. Üzerlerinde Eski Mısır'ın hiyeroglif yazıları kazınmış olan obeliskler, asırlar boyu toprak altında gizli kaldıktan sonra 19. yüzyılda gün ışığına çıkarılmış ve daha sonra da New York, Londra ve Paris gibi Batılı kentlere taşınmışlardır. Obelisklerin en büyüğünün gönderildiği ülke ise ABD'dir ve bu işi masonlar organize etmişlerdir. Çünkü obeliskler ve üzerlerinde taşıdıkları Eski Mısır figürleri, masonlarca kendi sembolleri olarak kabul edilmektedir. *Mimar Sinan* dergisinde, New York'taki 21 metre boyundaki büyük obelisk için şu yorum yapılır:

Mimari avadanlığın sembolik kullanılışında en canlı misal 1878 yılında Mısır Hidîvi İsmail tarafından ABD'ne hediye edilen ve adına **Kleopatra iğnesi** denilen anıttır. Bu anıt bugün New-York'taki Central Park'ta bulunmaktadır. **Üzeri masonik amblemlerle doludur.** Anıt aslında Heliopolis'te **Güneş-Tanrı adına kurulmuş olan ve bir inisiasyon merkezi olan tapınağın girişine** MÖ 1500 yıllarında dikilmiş bulunmakta idi.71

İsis Efsanesi-Dul Kadın

Masonluğun sembolleri arasında yer alan önemli bir kavram da "dul kadın" tasviridir. Masonlar kendilerini "dul kadının çocukları" olarak tarif eder ve yayınlarında "dul kadın" resimlerini sık sık kullanırlar. Peki nedir bu kavramın kökeni? "Dul kadın" gerçekte kimdir?

Masonik kaynaklar incelendiğinde, dul kadın sembolünün de Eski Mısır kökenli bir efsane olduğu ortaya çıkar. Söz konusu efsane, Eski Mısır'ın en ünlü mitlerinden biri olan "Osiris-İsis" hikayesidir. Osiris, Eski Mısırlıların "bereket tanrısı" olarak kabul ettikleri hayali bir erkek tanrıdır. İsis ise Osiris'in eşidir. Efsaneye göre Osiris bir kıskançlık cinayetinin kurbanı olmuş ve İsis dul kalmıştır. İşte masonların "dul kadını", bu İsis'tir. *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede konu şöyle açıklanmaktadır:

Sık sık makalelere ve konferanslara konu olan Osiris-İzis menkıbesi, Mısır mitolojisinin masonluğa en yakın olan mit'idir. İzis mabedinin rahipleri arasına katılabilmek için geçirilen imtihan, masonluktaki tekrisin ta kendisidir. Bir kere daha tekrarı gereksiz ve sıkıcı olacaktır. Orada ışık (nur) en önemli unsurlardan biridir: Şarkın karanlıklarına (zulmet) gömülmek için öğleden itibaren alçalmaya başlayan sabah güneşi, tanrı Osiris'in görevini her gün yeniden üstlenir; tıpkı öldürülen babasının yerine daha parlak şekilde geçen Horus gibi. **Nihayet evladı olduğumuz "dul kadın" Osiris'in dul eşi İzis'den başkası değildir**.72

Görüldüğü gibi, kendisini "akıl ve bilimin yolunda" gibi gösteren masonluk, aslında sayısız batıl inançla dolu bir "hurafeler öğretisi"dir.

Gönye ve Pergel

Mason sembolleri içinde en çok bilineni ise iç içe geçmiş bir gönye ve pergelden oluşan kompozisyondur. Masonlar kendilerine sorulduğunda bu sembolün bilim, geometrik düzen, akılcılık gibi kavramları simgelediğini belirtirler. Oysaki gönye-pergelin bundan daha farklı bir anlamı vardır.

Bunu, tüm zamanların en büyük mason üstadlarından biri sayılan Albert Pike'ın *Morals and Dogma* (Ahlak ve Dogma) adlı kitabından öğrenmek mümkündür. Pike, bu kitabın 839. sayfasında pergel ve gönye sembolü hakkında şöyle yazmaktadır:

"Bu, Aryanlardaki Brahman ve Maya inançlarında veya Mısır'daki Osiris ve İsis efsanesinde olduğu gibi, kutsallığın ikili bir doğası olduğu düşüncesini sembolize eder. Örneğin Güneş erkek, Ay ise dişi bir doğaya sahiptir."73

Bunun anlamı, masonların en ünlü sembolü olan gönye-pergelin, aslında yine Eski Mısır'dan veya Hıristiyanlık öncesi Aryan inançlarından kaynaklanan pagan bir hurafenin işareti oluşudur. Pike'ın alıntısında geçen Ay ve Güneş sembolleri de mason localarında yer alan önemli bir semboldür ve bunlar Ay'a ve Güneş'e tapınan antik pagan toplumların batıl inançlarının bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Masonluğun Pagan Felsefesi

Buraya kadar ele aldığımız bilgiler, masonluğun kökleri Eski Mısır'a uzanan pagan (putperest) bir öğretinin mirasçısı olduğunu, masonik kavram ve sembollerin gerçek anlamının burada gizlendiğini göstermektedir. Masonluk bu nedenle İlahi dinlere karşı ve düşmandır. Bu nedenle hümanist, materyalist ve evrimcidir. Amerikalı tarihçi Michael Howard, masonluğun ancak üst derecelerinde tam olarak açıklanan bu sırrı şöyle anlatır:

Neden Hıristiyanlar masonluğa karşı bu denli eleştirel olmuşlardır?... Bu sorunun cevabı masonluğun "sırlarında" yatmaktadır. Eğer bu sırlar toplumun geneline açıkça bildirilseydi, okültizm ve antik dinler konularında eğitimli olmayanların bunları anlaması oldukça zor olurdu. Gerçekte masonluğun sıradan üyelerinin çoğunun bile bu sırların anlamını kavradıklarını düşünmek zordur. Ancak masonluğun daha iç çemberlerinde, yüksek derecelere ulaşmış olanlar arasında, **masonluğun pagan devirlerden gelen Hıristiyanlık-öncesi antik bir geleneğin mirasçısı olduğunu** anlayanlar vardır.74

Türk masonlarının kaynakları incelediğinde de, üst düzey masonların, diğer biraderlerinden gizli tuttukları bir öğretiye sahip oldukları açıkça görülmektedir. Üstad mason Necdet Egeran'ın kaleme aldığı bir yazıda, yüksek dereceli masonların bu konudaki düşüncesi şöyle aktarılmaktadır:

Bazı masonlar bile masonluğu sadece yarı dini, yarı yardımsever, tatlı sosyal ilişkiler kurulabilen bir dostluk müessesesi olarak tanır ve ona göre hareket eder. Bazıları ise masonluğun maksadının sadece iyi insanları daha iyi yapmak olduğunu sanır. Diğer bir kısım mason, masonluğu karakter yapma yeri telakki eder. Velhasıl masonik kutsal dili okuyup yazmayı bilmeyenlerin sembollerden ve alegorilerden çıkardıkları manalar bunlar ve bunlara benzer değerdedir. **Biraz derinine inebilen masonlar için masonluk ve onun maksat ve gayesi bambaşkadır.** Masonluk bir eriştirme bilimidir. Eriştirme, inisiyasyon, yeni bir başlangıç manasına gelir. Eski bir yaşayış tarzını bırakıp, yeni ve daha asil bir hayata giriş demektir... **Masonlukta çok elemanter ve basit bir sembolizm arkasında, varlığımızın sırlarının öğrenebileceği daha yüksek bir iç hayata girmemize yardım eden bir eriştirme silsilesi mevcut bulunmaktadır**. İşte bu iç hayatta ve ona geçiştedir ki Masonluk Aydınlığına ulaşmak mümkün oluyor. Terakki ve tekamülün vasıflarını ve şartlarını öğrenmek kabil oluyor.75

Alıntıda bazı düşük dereceli masonların, bu örgütü bir "yardımseverlik ve sosyal ilişkiler müessesesi" zannettikleri oysa masonluğun insanın "varlığının sırları" ile ilgili olduğu vurgulanmaktadır. Yani masonluğun "yardımseverlik ve sosyal ilişkiler müessesesi" görüntüsü, aslında bu örgütün felsefesini kamufle eden ve bir taraftan da sembolik olarak ifade eden bir kılıftır. Masonluk gerçekte belirli bir felsefeyi kendi üyelerine ve topluma empoze etmek için sistemli şekilde çalışan bir örgüttür.

Masonluğun pagan kültürlerden, başta da Eski Mısır'dan devraldığı bu felsefenin en temel unsuru ise, başta da belirttiğimiz gibi materyalizmdir.

Mason Kaynaklarında Materyalizm

I: Mutlak Madde Yanılgısı

Günümüzde masonlar, aynen Eski Mısır'daki Firavunlar, rahipler ve diğer sosyal sınıflar gibi, maddenin sonsuzluğuna, yaratılmadığına ve canlılığın cansız maddenin içinden rastlantılarla doğduğuna inanmaktadırlar. Materyalist felsefenin temel unsurları olan bu yanılgıları, masonik kaynaklarda detaylarıyla okumak mümkündür.

Üstad mason Selami Işındağ'ın *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında, masonluğun katıksız materyalist felsefesi şöyle açıklanmaktadır:

Bütün uzay, atmosfer, yıldızlar, doğa, cansız ve canlı dediğimiz herşey, atomlardan oluşmaktadır. İnsan da doğadaki çeşitli atomların toplamından başka bir şey değildir. Canlıların yaşamı, atomlar arası elektrik akımının bir dengesiyle sağlanmaktadır. Bu dengenin –atomlardaki elektrisitenin değil- ortadan kalkmasıyla öldüğümüz vakit, toprağa dönüşüp atomlara ayrılıyoruz. **Yani özdekten (madde) enerjiden gelmişiz, özdeğe, enerjiye dönüşüyoruz.** Atomlarımızdan bitkiler, onlardan da canlılar ve bizler yararlanıyoruz. Öyleyse herşey eşit hamurdan yapılmıştır. **Ancak evrime erişmiş en son hayvan olan bizde beyin en yetkin (mükemmel) durumda bulunduğundan, bilinç oluşmuştur.** Deneysel Ruhbilim'in verilerini göz önünde tutarsak, "duygu-zihin-buyrultu"dan oluşan üç ruhsal yaşantımızın, beyin korteks hücreleri ve hormonların dengeli fonksiyonları sonucu oluştuğu anlaşılmaktadır... **Olumlu bilim ve akıl, hiçbir şeyin yoktan var edilmediğini ve yok olmadığını benimsemiştir.** Buna göre **insanın hiçbir güce minnettar ve borçlu olmadığı sonucunu çıkarma olanağı vardır. Evren bir total enerjidir. Başlangıcı ve sonu bilinmemektedir. Herşey bu total enerjiden doğar. Evrime uğrar, ölür, ama tümüyle kaybolmaz.** Değişir ve dönüşür. Gerçek ölüm ve kayboluş yoktur. Sürekli değişme, dönüşme ve oluşma vardır. Ama bu büyük sorunu, bu evrensel gizemi (sır) bilimsel yasalarla açıklama olanağı yoktur. Bilim dışı açıklamalar da bir imgesel (hayali) tasarıdır, dogmadır, boş inançtır. **Olumlu bilim ve akla göre, bedenden ayrı bir ruh olamaz.**76

Bu satırlarda sıralanan görüşlerin aynısını, Marx, Engels, Lenin, Politzer, Sagan, Monod gibi materyalist düşünürlerin kitaplarında da bulabilirsiniz: Bunlar, evrenin sonsuzdan beri var olduğu, maddenin tek mutlak varlık olduğu, insanın maddeden ibaret olduğu ve bir ruha sahip olmadığı, maddenin kendi içinde evrimleştiği ve yaşamın böyle ortaya çıktığı gibi, temel materyalist hurafelerdir. Hurafe terimini kullanmak yerindedir, çünkü -Işındağ'ın "bunlar olumlu akıl ve bilimin sonuçlarıdır" şeklindeki iddiasının aksine- gerçekte tüm bu görüşler 20. yüzyılın ikinci yarısındaki bilimsel bulgular tarafından çürütülmüş durumdadır. Örneğin bugün bilim çevrelerince kesin kabul görmüş olan Big Bang teorisi, evrenin bundan milyarlarca sene evvel yoktan yaratıldığını bilimsel olarak ispatlamıştır. Termodinamik Kanunu, maddenin "kendi kendini düzenleme" gibi bir vasfı olmadığını, dolayısıyla evrendeki denge ve düzenin bilinçli bir yaratılışın eseri olduğunu göstermektedir. Biyoloji, canlılardaki olağanüstü düzenleri ortaya koyarak, tüm bunları var eden bir Yaratıcı'nın yani Allah'ın varlığını ispatlamaktadır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrenin Yaratılışı, Materyalizmin Çöküşü, Hayatın Gerçek Kökeni, Evrim Aldatmacası*)

Işındağ satırlarının devamında, masonların gerçekte materyalist (ve dolayısıyla ateist) olduklarını, "Evrenin Ulu Mimarı" kavramını ise gerçekte maddi bir evrimi kastederek kullandıklarını şöyle açıklar:

Kısaca, hem de pek kısaca, bazı masonik ilkelere, düşünüş ve benimseyişlere de değinmek istiyorum: Masonluğa göre yaşam (hayat) tek hücreden başlar, değişme, dönüşme ve evrim (tekamül) ile insana kadar gelir. Başlangıcın kendiliği (mahiyet), nedenleri, amacı ve koşulları bilinemez. **Yaşam, özdek-enerjiden çıkmıştır ve ona dönecektir. Evrenin Ulu Mimarı; ancak yüce bir prensip, iyilikler ve güzelliklerin sonsuz ufku, evrimin doruğu, en yüksek aşaması, insanlık ülküsü olarak** düşünülüp benimsenirse, kişileştirilmezse, dogmatizmden kurtulma olanağı vardır.77

Görüldüğü gibi, masonluk felsefesinde **"maddeden gelip maddeye gitmek"** en temel inançlardan biridir. Konunun önemli bir yönü ise, masonların bu felsefeyi sadece kendilerine has bir inanç olarak görmemeleri, tüm topluma bu fikirleri yaymak istemeleridir. Işındağ, üstteki satırlarının ardından şöyle yazar:

Bu ilke ve öğretilerle yetkinleşen mason; **insanları eğitmeyi... olumlu bilim ve akıl ilkelerini öğreterek onları kalkındırmayı** bir görev olarak almıştır. Masonluk böylece insanlara halka dönüktür. **Halka rağmen, halk için çalışır**.78

Bu ifadeler masonluğun topluma yönelik iki özelliğini göstermektedir:

1) Masonluk, inandığı materyalist felsefeyi (yani bir Eski Mısır hurafesini) topluma "olumlu bilim ve akıl" kisvesi altında empoze etme çabasındadır.

2) Bunu, "halka rağmen" yapmaya niyetlidir, yani bir toplum Allah'a inansa, materyalist felsefeyi kabul etmek istemese bile, masonluk bu konuda ısrarlı davranacak, halkın rızasına rağmen onun dünya görüşünü değiştirmek için çaba harcayacaktır.

Burada mutlaka dikkat edilmesi gereken önemli bir husus, masonluğun kullandığı terminolojinin aldatıcılığıdır. Masonik yayınlarda, özellikle de masonların topluma yönelik açıklamalarında, kendi felsefelerini olabildiğince masum, akılcı ve hoşgörülü gibi göstermeyi amaçlayan bir üslup kullanılmaktadır. Üstteki alıntıda kullanılan "olumlu bilim ve akıl ilkelerini öğreterek insanları kalkındırmak" kavramı buna bir örnektir. Gerçekte masonluğun felsefesinin "olumlu akıl ve bilimle" bir ilgisi yoktur; bilime rağmen savunulan köhne bir hurafedir. Masonluğun "insanları kalkındırmak" gibi bir amacı da yoktur; bundan kasıt kendi felsefelerini insanlığa empoze etmektir. Bunu "halka rağmen" yapmaya kararlı olduklarını açıklamaları ise, "hoşgörülü" değil, totaliter bir dünya görüşüne sahip olduklarını göstermektedir.

II: Ruhun ve Ahiretin İnkarı

Masonlar materyalizm inancının bir gereği olarak insan ruhunun varlığını kabul etmezler ve ahiretin varlığını da kesin olarak reddederler. Buna rağmen, masonik kaynaklarda kimi zaman ölenler için "ebediyete intikal etmekten" söz edilir veya buna benzer manevi kavramlar kullanılır. Çelişkili gibi görünen bu durum aslında çelişkili değildir, çünkü masonların ruhun

ölümsüzlüğüne dair tüm izahları sembolik anlamdadır. *Mimar Sinan* dergisindeki "Masonlukta Ölüm Sonrası" başlıklı bir makalede bu durum şöyle anlatılır:

Masonlar Üstad Hiram efsanesinde ölümden sonra dirilişi sembolik manada kabul ederler. Bu diriliş, hakikatın daima ölüme ve karanlığa üstün geleceğini belirler. **Masonluk, bedenden ayrı bir ruhun mevcudiyeti ile uğraşmaz. Ölümden sonra diriliş, masonlukta insanlığa manevi ve maddi birtakım eserler verebilmektir.** İnsanı ebedileştirecek olan bunlardır. Pek uzun gibi görünen, aslında kısa olan insan yaşamında, adları ölümsüzleşme konusunda belirginleşenler, yaşamları süresince bu başarıya erişmiş olanlardır. Adlarını ölümsüzleştirmiş olanların tüm çabalarını, gerek çağdaşlarını, gerek kendilerinden sonra gelecek kuşakları mutlu etmeye, onlara daha insancıl bir dünya sağlamaya sarf ettiklerini görüyoruz. Bunların güttükleri amaç, yaşayan insanların yaşamlarında etkin olan insancıl duyguları yükseltmektir... Asırlar boyunca ölümsüzlüğü aramış insanoğlu buna, yaptığı işler, hizmetler, fikirler sayesinde kavuşacak ve yaşantısına bir anlam verebilecektir. Bu sayede, Tolstoy'un belirttiği gibi, "Cennet burada, yeryüzünde kurulmuş olacak ve insanlar mümkün olan en yüksek iyiye kavuşacaklar."79

Üstad Mason Işındağ ise aynı konuda şunları yazmaktadır:

HERŞEYİN TÖZÜ (cevheri): Bunu enerji, özdek (madde) olarak benimseyen masonluk, herşeyin aşama aşama değişikliğe uğrayarak yine özdeğe döneceğini söyler ki, bilimsel anlamda ölümü tanımlamış olur. Bu durumda mistisizmin; ruh ve beden olarak ikiye ayırdığı güçlerden bedenin ölmesine karşın (rağmen) **ruhun ölmediği, ruhlar evrenine göçtüğü, orada yaşamını sürdürdüğü ve ileride Tanrı buyruğuyla bir başka bedene geçtiği biçimindeki inancı, masonluğun benimsediği değişme-dönüşüm düşünüsüyle bağdaşamaz.** Masonluk bu benimseyişini şöyle bir tümceyle desteklemektedir: **"Ölümünüzden sonra sizden kalacak ve ölmeyecek olan şey, olgunluklarınızın anısı ve yapıtlarınızdır."** Masonluğun bu benimseyişi, bir filozofik düşünüş biçimidir ki, olumlu bilim ve akıl ilkelerine dayanır. Ruhun ölümsüzlüğü ve ölümden sonra dirilmesi şeklindeki dinsel inancın bu bilim-akıl prensipleriyle uzlaşması olanaksızdır. Öyleyse Masonluk bu konuda düşünü ve benimseyiş ilkelerini, pozitivist ve rasyonalist felsefe sistemlerinden almıştır. Böylece bu filozofik sorunda dinlerden ayrı bir düşünü, benimseyiş ve açıklamaya bağlanmıştır.80

Ölümden sonra dirilişi reddetmek, ölümsüzlüğü ise "geride bırakılan maddi eserlerde" aramak... Bu düşünce masonlar tarafından "çağdaş bilimin gereği" gibi gösterilse de, gerçekte tarihin eski çağlarından bu yana inkarcılar tarafından inanılan bir hurafedir. Kuran'da inkarcıların "ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları" edindikleri haber verilir. Geçmiş peygamberlerden biri olan Hz. Hud, inkarcı Ad kavmini bu cahilce düşünceye karşı şöyle uyarmıştır:

Hani onlara kardeşleri Hud: "Sakınmaz mısınız?" demişti.

"Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim."

"Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin."

"Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir."

"Siz, her yüksekçe yere bir anıt inşa edip oyalanıp eğleniyor musunuz?"

"Ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları mı ediniyorsunuz?"
"Tutup yakaladığınız zaman da zorbalar gibi mi yakalıyorsunuz?"
"Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin." (Şuara Suresi, 124-131)

İnkarcıların burada yanıldığı nokta, sanat yapıları inşa etmek değildir. Müslümanlar da sanata önem verir, sanat yapıları inşa eder ve bu yolla dünyayı güzelleştirmek için gayret ederler. Aradaki fark, niyettir. Bir Müslüman, Allah'ın insana verdiği güzellik ve estetik kavramlarını sergilemek, ifade etmek için sanatla ilgilenir. İnkarcılar ise, sanatı "ölümsüzlük yolu" zannnederek yanılmaktadırlar.

Ruhun İnkarının Bilimsel Çelişkisi

Masonların ruhun varlığını inkar etmeleri, insan bilincini sadece maddeden (beyinden) ibaret saymaları da, iddia ettikleri gibi "bilimin gereği" değildir. Aksine, günümüzde bilimsel bulgular, insan bilincinin maddeye indirgenemediğini, yani bilincin beynin fonksiyonları ile açıklanamadığını göstermektedir.

Bu konudaki literatüre bakıldığında, bilim adamlarının, materyalizmin zorlamasıyla ortaya çıkan "bilinci beyne indirgeme" çabası sonucunda hiçbir sonuca ulaşamadıkları ve çoğunun bundan vazgeçtiği görülür. Günümüzde pek çok araştırmacı, insan bilincinin beyindeki nöronların, onları oluşturan molekül ve atomların ötesinde, açıklanamayan bir kaynaktan geldiği kanısındadır.

Bunlardan biri olan Wilder Penfield, yıllarca süren çalışmalardan sonra ruhun varlığının inkar edilemeyecek bir gerçek olduğu sonucuna varmıştır:

… Aklı sadece beyin fonksiyonu olarak yıllarca açıklamaya çalıştıktan sonra, bir kişinin, varlığımızın iki önemli unsurdan meydana geldiğini savunan hipotezi benimsemesinin daha mantıklı olduğu sonucuna vardım... Aklı, beynin içindeki sinirsel işlemler bazında açıklamanın oldukça imkansız olacağı kesin gözüktüğü... için, **varlığımızın iki önemli unsur (madde ve ruh) açısından açıklanması gerektiği savını seçmek zorunda kalıyorum.**81

Bilim adamlarını bu sonuca ulaştıran gerçek, bilincin hiçbir zaman için maddi faktörlerle açıklanamamasıdır. İnsan beyni 5 duyumuzun toplandığı ve işlemden geçirildiği muhteşem bir bilgisayar gibidir. Ama bu bilgisayarın bir "benlik" duygusuna sahip olması, kendisine ulaşan duyuları kavraması, hissetmesi, bunlar üzerine düşünmesi mümkün değildir. Ünlü İngiliz fizikçi Roger Penrose, *The Emperor's New Mind* (İmparatorun Yeni Bilinci) adlı kitabında bu konuda şunları söyler:

Belirli bir kimseye onun **insan kimliğini veren nedir?** Bir dereceye kadar **vücudunu meydana getiren atomlar mıdır?** İnsan kimliği atomları meydana getiren elektron, proton ve diğer partiküllerin özgün seçimine mi bağlıdır? Bunun böyle olmadığını gösteren en azından iki neden vardır. Birincisi, yaşayan herkesin bedenini meydana getiren materyalde aralıksız bir değişim vardır. Bu, her ne kadar doğumdan sonra yeni beyin hücreleri meydana gelmese de, bir kimsenin özellikle beyin hücreleri için de geçerlidir. Doğumdan beri her bir hücrenin ve

vücudumuzu meydana getiren maddenin hemen tamamı defalarca değiştirilmiştir. İkinci neden kuantum fiziğinden gelir... Eğer bir kimsenin beynindeki bir elektron bir tuğladaki diğer bir elektronla değiştirilse idi, sistemin durumu bir önceki ile tamamen aynı olurdu, adeta ayırt edilemezdi. Aynı şey protonlar ve diğer bütün parçacıklar için de geçerlidir. **Eğer bir kimsenin bedenindeki tüm madde bu evin tuğlalarındaki uygun parçacıklar ile değiştirilse idi, tam anlamı ile hiçbir şey fark etmezdi.**"82

Penrose bir insanın bütün atomlarını tuğlanın atomları ile değiştirsek bile insanı bilinçli yapan özelliklerin tamamen aynı kalacağını açıkça ifade etmektedir. Ya da tam tersini düşünebiliriz. Eğer beynin atomlarının parçacıklarını tuğlanınkilerle değiştirsek, bu da tuğlayı elbette bilinçli yapmaz.

Kısacası insanı insan yapan özelliklerin maddenin bir özelliği olmadığı, onun dışında bir varlık olduğu çok açıktır. Penrose kitabının sonuç kısmında şu yorumu yapar:

Bilinç bana göre, öylesine önemli bir olgu ki, karmaşık hesaplamayla 'rastlantı' sonucu ortaya çıkan bir kavram olduğuna inanamam. Bilinç, evrenin varoluşu gerçeğini, onun sayesinde anladığımız bir olgudur.83

Peki bu durum karşısında materyalizm neyi savunmaktadır? Materyalistler, insanın sadece maddeden ibaret olduğunu, cansız, bilinçsiz atomların tesadüflerle yanyana gelip, insan gibi aklı, duyguları, düşünceleri, hatıraları, duyuları olan bir varlığı meydana getirdiğini nasıl ileri sürmektedirler? Bunu, kendilerince, nasıl mümkün görmektedirler?

Bu sorular tüm materyalistleri ilgilendiren sorulardır. Ancak masonik kaynaklar bu konuda herhangi bir materyalist kaynaktan daha ilginç fikirler içerir. Bu kaynaklara bakıldığında, materyalist felsefenin ardındaki "maddeye tapınma" hurafesi açıkça ortaya çıkmaktadır.

Masonik Materyalizm: Maddenin İlahlaştırılması

Materyalist felsefenin ne olduğunu iyi anlamak gerekir: Bu felsefeyi savunanlar, evrendeki büyük düzen ve dengenin, dünya üzerindeki milyonlarca farklı canlı türünün ve biz insanların, sadece ve sadece maddeyi oluşturan atomların etkileşimleri ile ortaya çıktığına inanmaktadırlar. Bir başka deyişle, cansız ve şuursuz atomların "yaratıcı" olduğunu sanmaktadırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Bu fikir her ne kadar modern gibi gösterilse de, gerçekte tarihin eski çağlarından bu yana var olan sapkın bir inancın tekrarıdır: Putperestlik. Putlara tapanlar, tapındıkları heykellerin, totemlerin bir ruhu ve kudreti olduğuna inanmış, yani cansız, bilinçsiz maddeye, bilinç ve büyük bir kudret atfetmişlerdir. Bu kuşkusuz son derece saçma bir inançtır. Allah putperestlerin bu saçma inancına Kuran'da dikkat çeker. Peygamber kıssalarında, putperest kavimlerin inancının saçmalığı özellikle vurgulanır. Örneğin ayette Hz. İbrahim'in babasına **"Babacığım, işitmeyen, görmeyen ve seni herhangi bir şeyden bağımsızlaştırmayan şeylere niye tapıyorsun?"** (Meryem Suresi, 42) diye sorduğu bildirilmektedir. İşitmeyen, görmeyen, yani bir güce sahip olmayan cansız maddeye ilahlık atfetmenin çok akılsızca bir düşünce olduğu açıktır.

Materyalistler ise çağımızın putperestleridir. Onlar taştan, tahtadan heykellere, totemlere değil, ama bunları ve tüm diğer cisimleri oluşturan "madde" mefhumuna inanmakta, bu maddenin sonsuz bir güç, akıl ve bilgi sahibi olabileceğini düşünmektediler. İşte masonik kaynaklar, bu konuda ilginç bilgiler içerirler. Çünkü masonlar, materyalizmin özündeki bu putperest inancı açıkça "itiraf" etmektedirler. *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede şunlar yazılıdır:

Bir özdeği oluşturmak için, atomlar kendi kendilerine, bir düzen içinde örgütlenirler. **Atomların örgütlenmesini sağlayan güç, her atomun sahip olduğu tindir (ruhtur).** Her tin bir bilinç olduğuna göre, her yaratık bir bilinçtir ve her yaratık zekidir. Üstelik her yaratık aynı derecede zekidir. Bir insan, bir hayvan, bir bakteri, bir molekül aynı derecede zekidir.84

Dikkat edilirse, burada açıkça her atomun ayrı bir akıl ve bilince sahip olduğu iddia edilmektedir. Bunu iddia eden mason yazar, her varlığın da sahip olduğu atomlardan dolayı bir bilince sahip olduğunu ileri sürmekte, insan ruhunun varlığını reddettiği için de, insanı hayvanlar veya cansız moleküller gibi bir "atom yığını" saymaktadır.

Oysa gerçek şudur: Cansız maddenin (yani atomların) bir ruhu, bilinci, aklı yoktur. Bu, bütün gözlem ve deneylerimizin bize gösterdiği bir gerçektir. Bilinç ancak canlılarda vardır ki, bu da Allah'ın canlılara vermiş olduğu "can" mefhumunun bir sonucudur. İnsan ise canlılardaki en üstün bilince sahiptir, çünkü Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşımaktadır.

Bir diğer ifadeyle, bilinç, masonların inandığı gibi cansız maddede değil, ancak ruh sahibi varlıklarda bulunur. Masonlar ise, Allah'ın varlığını kabul etmemek için, atomlara "ruh" atfedecek kadar saçma bir inanca başvurmaktadırlar.

Masonların savunucusu oldukları bu materyalist inanç, aslında **"animizm"** olarak bilinen ve doğadaki her maddenin (taşların, dağların, rüzgarın, suyun vs.) ayrı birer ruhu ve bilinci olduğunu varsayan pagan bir inanışın yeniden ifadesidir. Bu inanış Yunan düşünürü Aristo tarafından materyalizmle (maddenin yaratılmadığı ve tek mutlak varlık olduğu inancıyla) birleştirilmiş ve bugün dahi materyalizmin özünde yer alan "doğadaki cansız varlıklara bilinç atfetme" şeklindeki "çağdaş paganizm (putperestlik)" gelişmiştir.

Masonik yayınlar bu konuda çok ilginç izahlarla doludur. *Mimar Sinan* dergisindeki "Gerçeğin Yolu" başlıklı bir makalede şöyle denir:

Animist bir varsayımla atomda ruhun varlığını kabul edersek, hiyerarşik bir gelişimle, atom ruhcuklarını yöneten molekül, molekül ruhcuklarını yöneten hücre, hücrelerinkini yöneten organ ve hepsinin üzerinde tüm bedenin yönetici ana ruhu, bütün bu ruhcukların ilahı değil mi?85

Bu batıl ve ilkel inanış, masonları, evrendeki denge ve düzenin cansız madde tarafından sağlandığı düşüncesine götürür. Yine *Mimar Sinan* dergisinde, dünyanın jeolojik gelişimi hakkındaki bir makalede şöyle yazılıdır:

Bu yüzey bozulması öylesine ince hesaplarla gerçekleşmiştir ki, **canlı yaşamın bugünkü durumunu kazanması magmanın bu görünmez zekası sayesinde mümkün olmuştur diyebiliriz.** Yoksa, sular çukurlarda toplanamaz, yeryüzünü küresel bir su tabakası tamamen kaplardı.86

Mimar Sinan dergisindeki bir başka makalede ise, ilk canlı hücrenin ve ondan türeyen diğer hücrelerin bilinçli oldukları, plan yapıp bunu uyguladıkları iddia edilmektedir:

Dünyada hayat başlangıcı tek hücrenin meydana gelmesiyle olmuştur. Bu tek hücre derhal harekete geçerek, hayati itilişin altında, adeta isyankar bir davranışla, ikiye bölünür ve bu vetire namütenahi bir parçalanma teselsülü ile devam eder. Ancak, bu ayrılmış hücreler serserice seyretmenin gayesiz olduğunu idrak eder, sanki bu serseri seyrinden korkuyor ve hayatı koruma insiyakının kuvveti ve itilişi altında, bu birbirlerinden ayrılmış hücreler aralarında planlı teşriki mesai yaparak, birleşerek, hayatı idame ettirebilecek uzuvların yapısı için fedakarlıkla, tam demokratik bir şekilde, ahenkle çalışır.87

Oysa bir canlı hücresinde, üstteki alıntıda iddia edilen planlamayı yapacak bir bilinç yoktur. Buna inanmak, batıl bir inançtan başka bir şey değildir. Yine de masonlar, üstteki alıntılarda görüldüğü gibi, Allah'ın varlığını ve yaratma sıfatını kabul etmemek için atomlara, moleküllere ve nihayet hücrelere akıl, plan, fedakarlık ve hatta "demokratik ahenk" gibi komik sıfatlar atfedebilmektedirler. Bir yağlıboya tablonun nasıl ortaya çıktığını anlatırken, "boyalar planlı bir teşriki mesai yaparak, tam demokratik bir şekilde, ahenkle çalışmış ve bu resim ortaya çıkmış" demek nasıl bir saçmalıksa, masonların hayatın kökenine getirdiği iddia da o kadar saçmalıktır.

Masonların ve diğer materyalistlerin söz konusu batıl inancının günlük yaşamda sıkça karşılaştığımız bir ifadesi, **"Doğa Ana"** kavramıdır. Evrim teorisini savunan belgesel filmlerde, kitaplarda, dergilerde, hatta reklamlarda dahi karşımıza çıkan "Doğa Ana" ifadesi, doğayı oluşturan cansız maddelerin (azot, oksijen, hidrojen, karbon gibi elementlerin, bunları içeren toprağın, suyun, atmosferin vs.) bilinçli bir güce sahip olduğu ve insanlar dahil tüm canlıları "yarattığı" şeklindeki bir batıl inancı ifade etmek için kullanılmaktadır. Hiçbir gözlemsel ve deneysel veriye ya da herhangi bir akılcı analize dayanmayan bu hurafe, sadece telkin yoluyla insanlara kabul ettirilmek istenir. Amaç, insanların gerçek Yaratıcıları olan Allah'ı unutmaları, bunun yerine "doğa"nın yaratıcı sayıldığı pagan bir kültür içinde yaşamalarıdır.

Masonluk ise, bu kültürü oluşturmak, güçlendirmek ve yaymak için büyük bir çaba içindedir ve kendisiyle aynı safta gördüğü tüm toplumsal güçleri desteklemektedir. *Mimar Sinan* dergisinde yayınlanan "Bilimsel Açıdan Dayanışma Kavramı ve Evrimi Üzerine Düşünceler" başlıklı bir makalede, "doğa ananın düzenlediği esrarlı uyum"dan söz edilmekte, bu düşüncenin masonluğun hümanist felsefesinin temeli olduğu vurgulanmakta ve bu felsefeyi savunan tüm hareketlerin masonluk tarafından desteklenecеği haber verilmektedir:

Canlılar dünyasının yaşamında madde alışverişi bakımından yeryüzünde ve içimizde yaşayan yararlı mikropların, bütün bitkilerle hayvanların ve insanların **"doğa ananın" düzenlediği esrarlı bir uyumla sürekli olarak ortaklaşa organik bir dayanışma içinde olduklarını düşünerek** masonluğun, huzur-barış-güven ve mutluluk amacında ve kısacası **hümanizma** ve insanların evrensel birliği yolunda atılan psiko-sosyal her türlü dayanışma hareketini, kendi ülküsünün gerçekleştirmesini sağlayacak araç ve aksiyon olarak karşılayacağını ve selamlayacağını bir kez daha teyit etmek isterim.88

Masonluğun "kendi ülküsünü gerçekleştirmek için" desteklediği "araç ve aksiyon"ların en önemlisi ise, materyalizmin ve hümanizmin çağımızdaki sözde bilimsel dayanağı olan evrim teorisidir.

Bir sonraki bölümde Darwin'in yaşamından günümüzdeki evrim propagandasına kadar evrim teorisinin iç yüzünü inceleyecek ve tüm zamanların bu en büyük bilimsel yanılgısının masonlukla olan gizli ilişkisini ortaya çıkaracağız.

-V-
EVRİM TEORİSİNİN PERDE ARKASI

Tarihler 1832 yılını gösteriyordu. H.M.S. Beagle gemisi, Atlas Okyanusu'nun derin sularında hızla ilerliyordu. Gemi sıradan bir yük ya da yolcu gemisi görünümündeydi, ama çıktığı yolculuk yıllar sürecek uzun bir keşif gezisi niteliğindeydi. İngiltere'den yola çıktıktan sonra tüm okyanusu kat edecek ve Güney Amerika sahillerine varacaktı.

O zamanlar hemen hiç kimse için çok büyük bir anlam ifade etmeyen Beagle gemisinin 5 yıllık uzun yolculuğu başlıyordu.

Gemiyi daha sonra çok ünlü yapacak olan şey ise, içindeki bir yolcuydu. Charles Robert Darwin adında 22 yaşındaki bir doğa araştırmacısıydı bu. Aslında öğrenimini biyoloji değil din üzerine yapmış, Cambridge Üniversitesi'nde teoloji okumuştu.

Genç adam, uzun bir din eğitimi görmüş, ama öte yandan içinde yaşadığı yüzyıldaki materyalist düşüncelerden de çokça etkilenmişti. Nitekim Beagle yolculuğuna çıkmadan bir yıl önce de, Hıristiyan inancının bazı temellerinden kesin olarak vazgeçmişti.

Genç Darwin bu yanılgılar içinde çıktığı yolculuk boyunca, karşılaştığı tüm bulguları materyalist bir gözle yorumladı; incelediği canlılara yaratılış dışında bir açıklama getirmeye çalıştı. İlerleyen yıllarında bu temelsiz fikri daha da geliştirdi, detaylandırdı ve bir teori olarak ortaya koyup yayınladı. 1859 yılındaki *Türlerin Kökeni* adlı kitabıyla ileri sürdüğü bu teori, 19. yüzyıl fikir dünyasına çok olumsuz bir etkide bulunacak, ateizmin yüzyıllardır aramakta olduğu sözde "bilimsel" dayanağı oluşturacaktı.

Peki acaba evrim teorisi Darwin'in özgün bir buluşu muydu? Dünya tarihinin en büyük aldatmacalarından birine yol açan teoriyi, kendi başına mı geliştirmişti?

Gerçekte Darwin, daha önceden temel argümanları oluşturulmuş, fikri alt yapısı kurulmuş batıl bir düşünceyi bazı rötuşlarla yeniden öne sürmekten başka bir şey yapmamıştı.

Eski Yunan'dan Yeniçağ Avrupası'na Evrim Hurafesi

Darwin'in evrim teorisinin özü sözde, cansız maddenin kendi kendine, doğa şartları içinde ilk canlıyı ortaya çıkardığı ve sonra da bu ilk canlıdan, yine doğal şartlar ve rastlantılar sonucunda diğer tüm canlı türlerinin türediği iddiasıdır. Diğer bir deyişle, evrim teorisi, doğanın kendi içine kapalı bir sistem olduğunu, hiçbir yaratılış olmadan, kendi kendine düzenlendiğini ve canlılık oluşturduğunu iddia eder. Bu batıl düşünceye, yani bir Yaratıcı olmadan doğanın kendi kendine organize olduğu düşüncesine "natüralizm" adı verilir.

Natüralizm, bir kütüphanenin, hiçbir yazar olmadan "kendi kendine" ortaya çıktığını iddia etmek kadar saçma bir düşüncedir. Ama tarihin eski çağlarından bu yana, felsefi ve ideolojik tercihler nedeniyle, birtakım düşünürler tarafından savunulmuş ve bazı kültürler tarafından benimsenmiştir.

Natüralizmin doğduğu ve kabul gördüğü toplumlar ise pagan toplumlardır. Eski Mısır ve Eski Yunan gibi. Ancak Hıristiyanlığın dünyaya yayılmasıyla birlikte, bu pagan felsefe büyük ölçüde terk edilmiş ve tüm evreni ve doğayı Allah'ın yaratmış olduğu gerçeği Batı düşüncesine hakim olmuştur. Aynı şekilde İslam'ın Doğu'ya yayılması ile birlikte, Zerdüştlük, putperestlik,

Şamanizm gibi pagan inançlarla birlikte natüralist fikirler de ortadan kalkmış, yaratılış gerçeği kabul görmüştür.

Ancak natüralist felsefe yer altında da olsa yaşamaya devam etmiş, özellikle gizli dernekler yoluyla yaşatılmış ve uygun zemin bulunduğunda da yeniden ortaya çıkmıştır. Hıristiyan dünyasında natüralizmi yaşatanlar, başta da belirtmiş olduğumuz gibi, masonlar ve onların öncüleri olan benzeri gizli derneklerdir. Türk masonlarının üyelerine mahsus yayınlarından biri olan *Mason* dergisinde bu konuda şu ilginç bilgiler verilmektedir:

Tanrıların dışında, doğa olay ve olgularına ilişkin araştırmalarında yeni yeni buluşlara erişen kişiler, bulgularını kendilerine saklamak zorunda kaldılar. Araştırmaların gizli yapılması, hatta benzer araştırmalarda bulunanların birbirleriyle ilişkilerinin bile gizli tutulması zorunluluğu doğdu. Bu gizlilik, ele alınan konuların işlenmesi sırasında türlü işaretlerin ve simgelerin kullanılmasını gerektirdi.89

Burada "yeni buluşlar" sözüyle kastedilen kavram, natüralizme uygun, yani alıntıda belirtildiği gibi, Allah'ın varlığını kabul etmeden yürütülen bir "bilim anlayışı"dır. Bu çarpık bilim anlayışı, dindar toplumlarda "gizlice" geliştirilmiş, bu amaçla işaret ve simgeler kullanılmasına ihtiyaç duyulmuş ve böylece masonluğun kökenleri oluşmuştur.

Masonluğun kökenini oluşturan söz konusu gizli derneklerin biri, Tapınakçılar ile masonlar arasında bir tür "geçiş aşaması" olarak kabul edilen Gül-Haç (Rose-Croix) derneğidir. 15. yüzyılda adı duyulmaya başlayan bu dernek, Avrupa'da özellikle simya konusunda bir furyanın doğmasına neden olmuş, derneğin üyelerinin bu konuda "gizli bilgilere" sahip olduğu efsanesi yayılmıştır. Ancak Gül-Haçlar'dan günümüze kalan en önemli miras, natüralist felsefe ve onun ayrılmaz bir parçası olan "evrim" fikridir. *Mason* dergisinde, masonluğun Tapınakçılar ve Gül-Haçlar'a uzanan kökeni anlatılmakta ve ardından Gül-Haçlar'ın evrimci felsefesi şöyle vurgulanmaktadır:

Spekülatif Masonluk, ya da modern çağdaş masonluk örgütlenmesini Operatif Masonluk dediğimiz yüzyılların inşaatçı birlikleri üzerine kurmuştur. Fakat bu kuruluşta asıl spekülatif öğeleri getirenler, tarih öncesi çağların ezoterik ekollerinin sistem ve bilgilerini izleyen bazı örgütlerin üyeleridir. Bu örgütler arasında en önemli olanları Tampliye (Templiers) ve Rozkrua (Rose-croix) tarikatlarıdır...

Rozkrua Tarikatı'nın nerede ve nasıl kurulmuş olduğu kesinlikle bilinmemektedir. Bu tarikatın izlerine Avrupa'da ilk kez 15. yüzyıl ortalarında rastlanmaktadır. Fakat tarikatın çok daha eski bir kuruluş olduğu da bellidir. Tampliye Tarikatı'ndan farklı olarak **Rozkrua Tarikatı'nın temel uğraşı alanı bilimseldir.** Üyeleri geniş çapta alşimi (simya) ile uğraşmışlardır... **Tarikat üyelerinin en önemli özelliği, her oluşumda bir evrim süreci olduğunu benimsemiş olmaları, bu nedenle de felsefelerinin temelinde natüralizme yer vermiş bulunmalarıdır**. Bu nedenle de Rozkrua Tarikatı **Tabiyyun (natüralistler)** adıyla anılmıştır.90

Evrim fikrinin geliştirildiği bir diğer masonik örgütlenme ise, Batı'da değil Doğu'da kurulmuş olan bir başka masonik teşkilattır. Üstad Mason Selami Işındağ, "Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler" başlıklı makalesinde bu konuda aşağıdaki bilgileri verir:

İslam dünyasında adeta masonluğun karşılığı olan İhvanussafa derneği vardı. Abbasiler zamanında Basra'da kurulan bu gizli dernek, 52 büyük fasikülden oluşan bir ansiklopedi yayınlamıştı. Bunların 17'si Doğa Bilimlerini içerir. **Bu fasiküllerde Darwinizm'e çok benzeyen bilimsel açıklamalar vardır. Bunlar İspanya'ya kadar yayılmış ve Batı'da düşünü çevresini etkilemiştir**.91

İslam dünyasında gelişmesine rağmen İslam'ın temel esaslarından uzaklaşan bu dernek, Eski Yunan felsefesinden etkilenmiş ve bu felsefeyi üstü kapalı bir sembolizm ile ifade etmiştir. Selami Işındağ, üstteki açıklamasına şöyle devam etmektedir:

İsmailiyye mezhebinden kaynağını alan bu gizli derneğin başlıca amacı, dinsel dogmaların benzetmeler ve simgesel (remzî, sembolik) açıklamalarla ussal (aklî) yola getirilmesi idi. **Bu derneğin felsefesi, Pithagore ve Eflatun'dan etkilenmiştir.** Bu gizli derneğe girebilmek için, insan önce mistik öğütlerle heyecanlandırılır, sonra **dinsel boş inançlar ve dogmalardan kurtarılırdı.** Daha sonra da filozofik ve simgesel yöntemlere alıştırılırdı. Artık çıraklık aşamasını geçen böyle bir üye, bazen neo-Platonik görüşlerden geçirildikten sonra, kimya, astroloji ve sayılara anlam verme bilimi olan aritmolojiye başlayabilirdi. Ama bütün bu bilgiler gizli tutulur ve ancak öğrenmeye layık olduğu anlaşılanlara verilirdi. İşte masonluk kaynağını bütün bu kuruluşlardan almıştır. Bunlardaki bazı simgesel ögelerin (unsurların) anlamı, bilim ve akla aykırı düşmediği için, bugün bile ritüellerimizde yer yer kalmıştır.92

Bu alıntıda yer alan "dinsel boş inançlar ve dogmalardan kurtarma" ifadesinden kasıt, dini inançların reddettirilmesidir. Mason Işındağ, dini kendince böyle tanımlamaktadır. Oysa daha önceki bölümlerde de değindiğimiz gibi, "boş inanç ve dogma" asıl olarak masonluğun kendi felsefesine uyan tanımlardır. Masonların (veya diğer herhangi bir materyalist mahfilin) din aleyhinde kullandıkları bu gibi sözlerin, hiçbir delile dayanmayan, sadece propaganda ve telkin amaçlı kavramlar olduğuna dikkat etmek gerekir. Dine karşı fikri bir itiraz getiremedikleri için, bu gibi telkin yöntemlerine, insanlarda psikolojik etki uyandırmasını umdukları kelimelere sığınmaktadırlar.

Üstteki alıntıda verilen bilgiler ise, bizlere masonluğun İslam dünyasındaki paraleli olan İhvanussafa derneğinin aynen günümüz masonları gibi çalıştığını göstermektedir. Yöntem, hak dine karşı pagan bir felsefeyi savunmak, bunu sembolizm yoluyla ifade etmek ve örgüte katılan üyelere bu gizli felsefeyi yavaş yavaş aşılamaktır.

İslam tarihinde, İslam'dan bu şekilde uzaklaşarak Eski Yunan'ın materyalist ve evrimci hurafelerine aldanan çeşitli düşünürler olmuştur. Büyük İslam alimi İmam Gazali'nin eserlerinde şiddetle yerdiği ve çürüttüğü bu fikir ekolünün masonik karakterde olması ise, kuşkusuz tarihe önemli bir ışık tutmaktadır. Gazali, *el-Münkız mine'd-dalal* adlı eserinde İhvanussafa'yı da doğrudan eleştirmiş, Eski Yunan düşüncesinden etkilenen sapkın bir felsefe savunduğunu açıklamıştır. *Fedaih-ul-Batıniyye* adlı eserinde ise, İhvanussafa'nın da dahil olduğu İsmailiye mezhebinin öğretilerinin çarpıklığını ortaya koymuştur.

"Aydınlanma" ve Evrim Hurafesinin Yer Üstüne Çıkışı

Gül-Haçlar veya İhvanussafa gibi masonik örgütler tarafından benimsenen ve gizli bir şekilde, çoğu kez sembolizm yoluyla ifade edilen materyalist ve evrimci düşünceler, Avrupa'da Katolik Kilisesi'nin sosyal gücünün zayıflaması ile birlikte daha açık ifade edilir hale geldi. Böylece Hıristiyanlığın fikri ve sosyal egemenliği nedeniyle yaklaşık 1000 yıl boyunca yer altına inmiş olan bu pagan öğretiler, 17 ve 18. yüzyılda Avrupalı düşünürler arasında yeniden revaç buldu.

Materyalist ve evrimci fikirlerin Avrupa toplumlarında yaygın bir kabul görüp toplum yapısını dinden uzaklaştıracak şekilde etkileyişi, "Aydınlanma" dönemi olarak bilinir. Kuşkusuz bu terimi seçenler, (yani bu fikri değişime "aydınlanmak" gibi olumlu bir tanım getirenler) bu fikri sapmanın öncüleridir. Daha önceki dönemi "karanlık dönem" olarak tanımlamışlar, bunun sorumluluğunun din olduğunu öne sürmüşler ve Avrupa'nın sekülerleşmesiyle, yani dinden uzaklaşmasıyla birlikte "aydınlandığını" iddia etmişlerdir. Bu, taraflı, çarpık ve sahte tablo, günümüzde hala din karşıtlarının en temel propaganda malzemelerinden birini oluşturur.

Gerçekte ise 'Aydınlanma' Batı'ya hiç de olumlu şeyler getirmemiştir. Aydınlanma'nın en önemli ayağı Fransa'da yaşanmıştır ve bu süreçten sonra gelen Fransız Devrimi, ülkeyi bir kan gölüne çevirmiştir. Bugün aydınlanmacı literatürde Fransız Devrimi övülerek anlatılır, oysa devrim Fransa'ya çok şey kaybettirmiş, 20. yüzyıla kadar sürecek olan sosyal çatışmaları başlatmıştır. Ünlü İngiliz düşünür Edmund Burke'ün Fransız Devrimi ve Aydınlanma dönemi hakkındaki analizleri bu konuda oldukça yol göstericidir. Burke, 1790'da yayınladığı *Reflections on the French Revolution (Fransız Devrimi Hakkında Düşünceler)* adlı ünlü eserinde, gerek Aydınlanma fikrini gerekse onun meyvesi olan Fransız Devrimi'ni eleştirmekte, bu hareketlerin toplumu birarada tutan din, ahlak, aile yapısı gibi temel değerleri parçaladığını, teröre ve anarşiye zemin hazırladığını vurgulamakta, Aydınlanma'yı "insan aklının parçalayıcı bir hareketi" olarak nitelemektedir.93

Bu parçalayıcı hareketin liderleri ise masonlardır. Fransız Devrimi'ni hazırlayan Voltaire, Diderot, Montesquieu gibi din aleyhtarı düşünürlerin hepsi masondur. Masonlar, Fransız Devrimi'nin öncülüğünü yapan Jakobenler ile de hep iç içe olmuşlardır. Öyle ki, kimi tarihçiler dönemin Fransası'nda Jakobenizmi ve masonluğu birbirinden ayırmanın güç olduğu kanısındadırlar. (Bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen*, 1996)

Fransız Devrimi sırasında dine karşı çok ciddi bir düşmanlık sergilenmiştir. Pek çok din adamı giyotine gönderilmiş, kiliseler tahrip edilmiş, dahası Hıristiyanlığı tamamen kaldırıp yerine "Akıl Dini" denen ve pagan sembolleri ile ifade edilen sapkın bir din oluşturulmak istenmiştir. Devrime liderlik edenler de bu çılgınlığın kurbanı olmuş, her biri pek çok insanı gönderdikleri giyotine en son kendi başlarını vermiştir. Bugün pek çok Fransız "devrim yapmakla iyi mi yaptık" sorusunu tartışmaktadır.

Fransız Devrimi'nin din aleyhtarı dalgası kısa sürede tüm Avrupa'ya yayılmış ve bunun sonucunda da 19. yüzyıl, din düşmanlığının en küstah ve saldırgan dönemi olmuştur.

İşte bu süreç, asırlardır yer altında yürütülen, sadece semboller yoluyla ifade edilen materyalist ve evrimci düşüncenin de yer üstüne çıkmasına olanak tanımıştır. Diderot, Baron

d'Holbach gibi materyalistler dine karşı açıkça karşı çıkmaya kalkışırken, Eski Yunan'ın "evrim" efsanesi de bilim dünyasında ortaya çıkmıştır.

Erasmus Darwin

Evrim teorisinin kurucuları sayılırken genellikle Fransız biyolog Jean Baptist Lamarck ve İngiliz biyolog Charles Darwin'in ismi anılır. Klasik hikayeye göre, ilk evrim teorisini Lamarck ortaya atmış, ancak bunu "kazanılmış özelliklerin aktarılması" kavramına dayandırarak yanılmış, daha sonra ise Darwin doğal seleksiyona dayalı ikinci bir evrim teorisi ortaya atmıştır.

Ama burada, evrim teorisinin kökeni konusunda çok önemli bir rol üstlenmiş olan bir başka teorisyen atlanmaktadır: Erasmus Darwin, Charles Darwin'in dedesi.

Erasmus Darwin, Lamarck ile aynı dönemde, 18. yüzyılda yaşayan bir İngilizdi. Fizikçi, psikolog ve şair sıfatlarını üzerinde taşıyan Darwin, oldukça "sözü dinlenir" bir insan olarak bilinirdi. Hatta bibliyografyasını yazan Desmon King-Hele onu, "18. yüzyılın en büyük İngilizi" olarak tanımlamaktan çekinmemişti.94 Ancak Erasmus Darwin'in oldukça karanlık bir özel hayatı vardı.95

Erasmus Darwin'in en önemli özelliği ise, İngiltere'nin en önde gelen birkaç "natüralist"inden biri olmasıydı. Natüralizm, başta da belirttiğimiz gibi, Allah'ın canlıları yarattığını kabul etmeyen bir felsefi görüştü. Gerçekte materyalizmden pek bir farkı olmayan bu görüş, Erasmus Darwin'in evrim teorisinin de çıkış noktasıydı.

Erasmus Darwin, tüm canlıların rastlantılar ve doğa kanunları sonucunda ortak bir atadan türedikleri şeklindeki evrim teorisinin ana çatısını 1780'li ve 1790'lı yıllarda geliştirdi. Kurduğu sekiz dönümlük botanik bahçede yaptığı araştırmalarla, bu fikre kanıt olarak gösterebilecek bulgular aramıştı. Teorisini *Temple of Nature* (Doğa Tapınağı) ve *Zoonomia* adlı kitaplarında açıkladı. Öte yandan 1784 yılında da, bu fikirlerin yayılmasına öncülük edecek bir dernek kurdu: Philosophical Society, yani "Felsefe Derneği".

Yıllar sonra Charles Darwin evrim teorisini ortaya atarken, bu iş için dedesinden hem fikri hem de örgütsel bir miras devralacaktı: Charles Darwin'in teorisi, dedesi Erasmus Darwin'in kurduğu çatı üzerinde yükseliyordu ve Philosophical Society, Darwin kuramının en büyük ve ateşli destekçilerinden biri oldu.96

Kısacası Erasmus Darwin, bugün "evrim teorisi" olarak bildiğimiz ve 150 yıldır tüm dünyada propagandası yapılan kuramın asıl öncüsüydü.

Peki evrim fikrini Erasmus Darwin nereden almıştı? Onun bu konuyla ilgisi nereden geliyordu?

Bu sorunun cevabına baktığımızda karşımıza kaçınılmaz olarak Erasmus Darwin'in masonik kimliği çıkar. Erasmus Darwin bir masondu, hem de sıradan bir mason değil, örgütün en üst düzey "üstad"larından biriydi.

İskoçya'nın Edinburgh kentindeki ünlü Canongate Kilwining locasının üstadı oydu.97 Dahası, o sıralarda Fransa'daki devrimi organize eden Jakoben masonlarla ve din düşmanlığını bir

numaralı görev haline getiren masonik İllüminati örgütüyle de yakın bağlantısı vardı.98 Yani Erasmus Darwin, Avrupa'daki din aleyhtarı masonik organizasyonun önemli isimlerinden biriydi.

Erasmus, oğlu Robert'ı da (Charles Darwin'in babasını) kendisi gibi yetiştirmiş ve mason localarına üye yapmıştı.99 Bu nedenle Charles Darwin, hem dede hem de baba tarafından masonik bir miras devralacaktı.

Erasmus Darwin, teorisinin oğlu Robert tarafından geliştirilip yayılacağı ümidindeydi. Ancak bu işi üstlenen kişi torunu Charles oldu. Erasmus Darwin'in "Doğa Tapınağı", biraz gecikmeyle de olsa, sonunda Charles Darwin tarafından hayata geçirildi. Çünkü Darwin'in teorisi, "bilimsel" bir görünüm taşımasına rağmen, gerçekte doğayı yaratıcı olarak kabul eden natüralist dogmanın bir ifadesiydi.

Masonlar ve Natüralist Felsefe

Darwinizm'in, Charles Darwin'in özgün bir buluşu olmadığı gerçeğine dikkat etmek gerekir. Her ne kadar Darwin kitabında sürekli olarak "benim teorim" demişse de, gerçekte çok daha eskilere uzanan natüralist felsefeyi, döneminin gözlemlerini kullanarak yeniden yorumlamaktan başka bir şey yapmamıştır. Zaten dedesi, az önce belirttiğimiz gibi, Darwin'in teorisinin ana hatlarını ondan 60 yıl kadar önce çizmiştir.

Darwin'in tek özgün buluşu gibi gösterilen doğal seleksiyon kavramı ise, gerçekte ondan daha önce çeşitli bilim adamları tarafından vurgulanmış bir olgudur. Ancak Darwin'den önceki bilim adamları doğal seleksiyonu yaratılışa aykırı bir argüman olarak kullanmamışlar, aksine bu olguyu Yaratıcının türleri kalıtsal bir bozukluktan korumak için meydana getirdiği bir sistem olarak görmüşlerdir. Darwin, aynı materyalist Karl Marx'ın idealist Hegel'in "diyalektik" kavramını alıp, kendi felsefesine göre çarpıtıp sahiplenmesi gibi, doğal seleksiyon kavramını da yaratılışçı bilim adamlarından almış ve natüralizme göre çarpıtarak kullanmıştır.

Dolayısıyla Darwinizm'in ortaya çıkışında Darwin'in kişisel rolünü fazla büyütmemek gerekir. Darwin'in kullandığı felsefe ve kavramlar, kendisinden daha önce natüralist düşünürler tarafından inşa edilmiştir. Eğer Darwin evrim teorisini ortaya atmasaydı, aynı işi bir başkası yapacaktı. Nitekim Darwin'in teorisinin çok benzeri aynı dönemdeki bir başka İngiliz doğa bilimci olan Alfred Russel Wallace tarafından da geliştirilmiş, hatta Darwin bu nedenle *Türlerin Kökeni*'nin basılmasında acele etmiştir.

Sonuçta Darwin, Avrupa'da Allah'a ve dine olan inancı kendilerince yok etmek, bunun yerine materyalist ve natüralist felsefeyi, hümanist bir yaşam modelini yerleştirmek için yürütülen uzun bir mücadelenin bir aşamasında ortaya çıkmış bir kişidir. Bu mücadeleyi yürüten en etkin güç ise, şu veya bu düşünür değil, pek çok düşünürü, ideoloğu, siyasi lideri bünyesinde barındıran masonluk örgütüdür.

Bu gerçek, dönemin Hıristiyanları tarafından da teşhis ve ifade edilmiştir. Katolik dünyasının lideri Papa XIII. Leo'nun 1884 tarihli ünlü *Humanum Genus* adlı fermanında masonluk ve faaliyetleri hakkında çok önemli tespitler vardır. Papa şöyle yazmıştır:

"**Zamanımızda Masonluk** isimli, çok yaygın ve kuvvetli bir örgüte sahip bir derneğin desteği ve yardımıyla, karanlık kuvvetlere tapanlar olağanüstü bir gayret içinde birleşmiş durumdalar. Bunlar artık niyetlerini gizleme ihtiyacı duymadan **Tanrı'nın Yüksek Varlığı ile mücadele etmektedirler...**

Masonların istekleri ve bütün çabaları aynı amaca yönelmektedir: Hıristiyanlığın gereği olan her türlü sosyal ve dini disiplini tamamen yıkmak ve yerine **prensiplerini natüralizmden alan ve kendi fikirlerine göre şekillenmiş yeni kuralları oturtmak.**"100

Papa XIII. Leo'nun yukarıdaki sözleriyle ifade ettiği gerçek, dinin getirdiği ahlak kurallarının tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılmasıdır. Masonluğun, Darwinizm aracılığı ile yapmaya çalıştığı, hiçbir İlahi kanun tanımayan, Allah korkusundan uzak, her türlü suçu işleyebilecek, ahlaki yönden dejenere olmuş toplumlar meydana getirmektir. Yukarıdaki ifadede "prensiplerini natüralizmden alan ve kendi fikirlerine göre şekillenmiş yeni kurallar" derken kastedilen de tam olarak böyle bir toplum modelidir.

Masonlar, amaçlarına hizmet edeceğini düşünerek Darwinizm'in kitlelere yayılması konusunda da büyük bir rol oynadılar. Darwin teorisini yayınlar yayınlamaz, etrafında bir grup gönüllü propagandacı oluştu. Bunların en önde geleni ise, o zamanlar kendisine "Darwin'in çoban köpeği" sıfatı bile yakıştırılan Thomas Huxley'di. "Darwinizm'in yayılmasındaki tartışılmaz en önemli faktör" sayılan Huxley101, 1860 yılında Oxford Piskoposu Samuel Wilberforce ile giriştiği "Oxford Tartışması"yla tüm dünyanın dikkatini evrim konusuna çekmişti.

Huxley'in kendisini evrimi yaymaya bu denli adaması, onun "örgütsel bağlantı"ları ile birarada düşünüldüğünde ortaya ilginç bir tablo çıkıyordu: Huxley, İngiltere'nin en önemli bilim kurumlarından biri olan Royal Society'nin bir üyesiydi ve bu kurumun neredeyse tüm diğer üyeleri gibi kıdemli bir masondu.102 Royal Society'nin diğer üyeleri de, hem kitabını yayınlamadan önce hem de yayınladıktan sonra Darwin'e büyük destek ve katkılarda bulundular.103 Bu masonik kurum, Darwin'i ve Darwinizm'i o denli sahiplendi ki, bir süre sonra, aynı Nobel ödülleri gibi, her yıl başarılı bulduğu bilim adamlarına "Darwin madalyası" hediye etmeye başladı.

Kısacası Darwin tek başına değildi. Teorisini ortaya attığı andan itibaren "örgütlü" bir şekilde desteklendi. Bu örgütlü destek, çekirdeğini masonların oluşturduğu sosyal sınıf ve gruplardan geliyordu. Marksist düşünür Anton Pannekoek *Marxism And Darwinism* (Marksizm ve Darwinizm) adlı kitabında, bu önemli gerçekten söz eder ve burjuvazinin, yani Avrupalı zengin kapitalist sınıfın Darwinizm'i destekleyişini şöyle anlatır:

Marksizm'in önemini ve pozisyonunu sadece proleter sınıf mücadelesindeki rolüne borçlu olduğu herkesçe bilinir... Darwinizm'in de Marksizm'le aynı tecrübeleri yaşadığını görmek zor değildir. Darwinizm, bilim dünyası tarafından objektif bir yaklaşımla tartışılarak ve test edilerek kabul edilmiş soyut bir teori değildir. Hayır, **Darwinizm ilk adımı atar atmaz, hevesli destekçileri ve tutkulu düşmanları olmuştur**. **Darwin'in ismi, teorisinden az bir şey anlayan insanlar tarafından yüceltilmiştir...** Darwinizm de, sınıf mücadelesinde bir rol oynamıştır ve bu rol sayesinde hızla yayılmış, tutkulu taraftarlar ve çetin düşmanlar kazanmıştır.

Darwinizm, kilise haklarına ve aristokrasiye karşı çıkan burjuvazi için bir araç olmuştur... Burjuvazinin amacı, önlerine çıkan eski hakim yönetici güçleri ortadan kaldırmaktır... Din sayesinde rahipler büyük kitleleri kontrol altında tutmuş ve böylece burjuvazinin isteklerine karşı koyabilmiştir.... Doğa bilimi inanca karşı bir silah haline getirilmiş, bilim ve yeni keşfedilen doğal yasalar öne sürülmüş ve burjuvazi bu silahlarla birlikte savaşmıştır...

Darwinizm tam istenen zamanda gelmiştir; Darwin'in insanın aşağı hayvanlardan türemiş olduğunu öne süren teorisi, Hıristiyan inancının bütün temelini yok etmiştir. İşte bu nedenledir ki, **Darwinizm ortaya çıktığı anda, burjuvazi onu büyük bir hırsla sahiplenmiştir..**. Bu şartlar altında, bilimsel tartışmalar bile, sınıf savaşının fanatizmi ve tutkusu ile yürütülmüştür. Darwin hakkında yazılmış yazılar, bilimsel yazarların isimlerini taşımalarına rağmen, sosyal polemiklerin karakterini sergilemektedir.104

Anton Pannekoek, Marksist "sınıf analizi" terimleriyle düşündüğü için, Darwinizm'i yayarak dine karşı örgütlü bir mücadele yürüten gücü "burjuvazi" olarak tanımlamaktadır. Ancak konuyu biraz daha tarihsel veriler ışığında incelediğimizde, söz konusu burjuvazinin içinde, din aleyhtarı savaşı organize eden -ve bunun için Darwinizm'i kullanan- bir örgütlenme olduğunu görürüz: Masonluk.

Bu gerçek, gerek tarihsel verilerle ortadadır, gerekse masonların kendi kaynaklarında açıkça ifade edilmektedir. Bu kaynaklardan biri, Üstad mason Selami Işındağ'ın *Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonları Büyük Locası, 1962 Yılı Bülteni* adlı kitabında yayınlanan "Bilginin Gelişmesinde Engeller ve Masonluk" adlı makalesidir. Işındağ, makalesinin başında, dinin insanlar tarafından ortaya atılmış bir efsane olduğunu iddia etmekte ve tüm İlahi dinlerin akıl ve bilime aykırı olduğu şeklindeki klasik masonik hikayeyi tekrarlamaktadır. Daha sonra da, bilimsellik görüntüsü altında dine karşı verilen savaşın gerçek organizatörünü şöyle açıklamaktadır:

Bilginin gelişmesindeki şu mücadeleye dikkat edilirse, **her safhasında masonluğun savaştığı kabul edilebilir**. Bunun sebebi şudur: Masonluk, her devirde daima akıl, ilim ve olgunluğu, yani hikmeti kendine rehber edinmiştir. Kurulduğu tarihten beri, batıl ve hurafe ile savaşmıştır.105

Oysa gerçekte "batıl ve hurafe", masonların iddia ettiği gibi din değil, kendilerinin inanmakta olduğu materyalist, natüralist ve evrimci dogmalardır. Bunun en açık kanıtı da, Eski Mısır, Eski Yunan gibi pagan medeniyetlerin boş inançlarının birer tekrarı olan bu köhne düşüncelerin çağımızın bilimsel bulguları tarafından reddedilmesidir.

Sadece yaşamın kökeni konusundaki bilimsel gerçekleri ve masonik inançları karşılaştırmak, bu konuda fikir edinmek için yeterlidir.

Masonların "Hayatın Kökeni" Senaryoları

Evrim teorisi başta da belirttiğimiz gibi, canlılığın yaratılmadığı, rastlantılar ve doğa kanunları ile kendiliğinden doğduğu ve geliştiği iddiasına dayanır. Bu teoriyi bilimsel yönden test

etmek için, iddia ettiği bu sürecin her aşamasına bakmak ve gerçekten geçmişte böyle bir evrim süreci yaşanıp yaşanmadığını, bunun mümkün olup olmadığını incelemek gerekir.

Bu sürecin ilk basamağı ise, cansız maddenin içinden kendi kendine canlı bir organizmanın doğması senaryosudur.

Bu senaryoyu incelemeden önce, biyolojide Pasteur'den bu yana geçerli olan bir kuralı hatırlatmak gerekir: "Hayat hayattan gelir." Yani canlı bir organizma, yine ancak canlı bir organizmadan doğar. Örneğin, memeli hayvanlar, anneleri tarafından doğurularak dünyaya getirilir. Diğer pek çok hayvan sınıfı, anneleri tarafından bırakılan yumurtalardan doğarlar. Bitkiler tohumlar yoluyla ürer. Tek hücreli canlılar, örneğin bakteriler ise, bölünerek çoğalırlar.

Bundan farklı bir durum hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Dünya tarihi boyunca hiç kimse cansız maddelerin biraraya gelip canlı bir varlık meydana getirdiğini görmemiştir. Eski Mısır'da, Eski Yunan'da veya Ortaçağ'da bunu gözlemlediklerini zanneden pek çok insan olmuştur elbette; Mısırlılar kurbağaların Nil Nehrinin çamurundan çıkıp fırladığını zannetmiş, Aristo gibi eski Yunan felsefecileri bu inancı korumuş, Ortaçağ'da ise farelerin tahıl ambarlarındaki buğdayların içinden peydah olduğu sanılmıştır. Oysa bütün bunların birer cehalet ifadesi oldukları ortaya çıkmış ve sonunda Pasteur, 1960'lardaki ünlü deneyleri ile, en basit canlılar sayılan bakterilerin dahi, ataları olmaksızın ortaya çıkmadıklarını, yani cansız maddenin hayat oluşturmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştır.

Ama evrim teorisinin bu imkansıza ihtiyacı vardır. Çünkü canlılığın hiçbir yaratıcı müdahale olmaksızın doğduğu ve geliştiği iddiasındadır ve bu senaryonun ilk aşaması, ilk canlının tesadüfen oluşmasını gerektirir.

Darwin, hakkında fazla bir şey bilmediği bu "hayatın kökeni" konusunu, "hayatın küçük, sıcak bir gölde doğmuş olması gerekir" diye bir cümlelik bir izahla geçiştirmeye çalışmışsa da, onu izleyen evrimciler, bu konunun vehameti karşısında daha kapsamlı çabalara girişmişlerdir. Ancak 20. yüzyıl boyunca hayatın kökenine evrimci bir açıklama getirebilmek için yürütülen çabalar, bu konudaki evrimci çıkmazı daha çok genişletmekten başka bir sonuç vermemiştir. Evrimciler, cansız maddenin hayat oluşturabileceğine dair en ufak bir deneysel ve gözlemsel kanıt göstermek bir yana, bu konuda teorik bir açıklama bile getirememektedirler. Çünkü en basit canlı olarak kabul ettikleri tek hücreli bir canlının yapısı dahi son derece komplekstir: Hücrenin tamamı bir yana, en temel parçaları olan proteinlerin, DNA'nın veya RNA'nın bile rastlantılarla oluşması matematiksel olarak imkansızdır.

Tesadüfün imkansız olması, bir düzenin varlığını kanıtlamakta, yani yaratılışı ispat etmektedir. Nobel Ödüllü İngiliz matematikçi ve astronom Fred Hoyle, bu konuda şu yorumu yapar:

Aslında, **yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır** ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.106

Hoyle'un söz ettiği psikolojik neden, evrimcilerin kendilerini Allah'ın varlığını kabul etmeye götürecek her sonucu peşinen reddetmeleri, kendilerini bunun için şartlandırmalarıdır.

Evrim teorisiyle ilgili bilimsel eserlerimizde, buna dair, evrimcilerden pek çok itiraf aktarmış ve sırf Allah'ın varlığını kabul etmemek için akıl dışı senaryoları körü körüne savunduklarını incelemiştik. Burada ise dikkatimizi mason localarına çevirecek ve onların bu konudaki görüşüne bakacağız. Acaba, "yaşamın akıl sahibi bir Yaratıcı tarafından meydana getirildiği o kadar açık" iken, masonlar bu konuda ne düşünmektedirler?

Üstad mason Selami Işındağ, yine masonlara özgü yayınlanmış olan *Evrim Yolu* adlı kitabında bu konuda şu açıklamayı yapar:

Ahlak okulumuzun en önemli niteliği, bilim ve akıl ilkelerinden ayrılmamak, Theisme'in bilinmezlerine, gizli anlamlarına ve dogmalarına girmemektir. **BUNA DAYANARAK DİYORUZ Kİ,** yaşamın ilk oluşması, bugün bilemediğimiz, bulamadığımız koşullarla, kristallerde başladı. Evrim yasasıyla canlılar doğdu ve yavaş yavaş yeryüzüne dağıldı. Evrim sonucu olarak bugünkü insan oluştu. Bilinci ve aklı ile hayvanlığın üstüne yükseldi.107

Üstteki alıntıda ifade edilen sebep-sonuç ilişkisine dikkat etmek gerekir: Işındağ masonluğun en önemli özelliğinin "Teizmi", yani Allah inancını kabul etmemek olduğunu vurgulamaktadır. Ve hemen ardından, "buna dayanarak", yaşamın cansız maddenin içinden kendiliğinden doğduğunu, sonra bir evrim yaşandığını ve bunun insana kadar gittiğini iddia etmektedir.

Dikkat edilirse, Işındağ'ın evrim teorisine getirdiği dayanak herhangi bir bilimsel bulgu değildir. (Zaten böyle bir bulgu olmadığını, "bugün bilemediğimiz, bulamadığımız koşullar" sözüyle üstü kapalı kabul etmektedir.) Işındağ'ın evrim teorisine getirdiği dayanak, "masonluğun Teizmi kabul edemez oluşu"dur.

Yani masonlar evrimcidirler, çünkü Allah'ın varlığını kabul edemezler. Evrimci olmalarının tek nedeni budur.

33. dereceden Türk masonlarının düzenlediği "Türkiye Yüksek Şurası"nın kayıtlarında ise, bu kez evrim senaryosu yine anlatılmakta, ardından masonların "yaratılış izahını reddettikleri" şöyle belirtilmektedir:

Çok eski bir devirde, inorganik bir şekil içinde, organik hayat ortaya çıktı; selül (hücre) organizmalarını meydana getirmek için selüller gruplaştı; bu selül organizmaları, çok selüllü kompleksler halinde geliştiler. Sonra, akıllı düşünce fışkırdı ve insan doğdu; ama nereden? Kendi kendimize bunu sormaktayız. Acaba, Allah'ın, şekilsiz çamur üzerine üflemesi ile mi? **Biz, anormal bir yaratılış şeklini, bizzat insanın dışında kalan bir yaratılış izahını reddediyoruz.** Hayat ve hayatın ağacı var olduğuna göre, biz, filogenetik çizgiyi takip ederek, "atlama" hareketi olan bu büyük fiili izah eden halkanın varlığını hissetmeli, anlamalı ve müşahede etmeliyiz; bir gelişme safhası olduğunu, belli bir anda, oradan, hayatın bir satıhtan başka bir satha geçişini gerçekleştiren büyük fiilin fışkırdığını kabul etmeliyiz.108

Bu alıntıda da masonik bağnazlığı görmek mümkündür. Yazar, "biz, insanın dışında kalan bir yaratılış izahını reddediyoruz" derken, hümanist felsefenin temel dogması olan "insan, var olan en yüce varlıktır" safsatasını tekrarlamakta ve bunun dışında kalan bir izahı peşinen reddettiklerini ilan etmektedir. "Anormal bir yaratılış şekli" derken, kendince canlılığı Allah'ın yaratmasını kastetmekte ve bunu peşinen reddetmektedir. (Oysa asıl "anormal" olan, yani

gözlemlerimize, deneylerimize, akıl ve mantığımıza aykırı olan düşünce, cansız maddenin kendi kendine canlanıp insan haline geldiğini savunan masonların inancıdır.) Dikkat edilirse, bu masonik izahlarda bilimsel delillerden bir bahis yoktur. Masonlar "Evrime dair bilimsel kanıtlar var, onun için yaratılışı reddediyoruz" dememektedirler. Sadece felsefi bir bağnazlık ve bu bağnazlık uğruna körü körüne kabul edilen bir evrim inancı vardır.

Bu inanç masonik yayınlarda ısrarla vurgulanır. Üstad mason Selami Işındağ **"Doğa dışında bizi yöneten, düşünü ve davranışlarımızdan sorumlu bir gücün bulunamayacağını"** iddia etmekte, sonra da hemen **"yaşamın tek hücreden başlayıp değişmeler ve evrim ile bugünkü çeşitlenme aşamasına vardığını"** ileri sürmektedir.109 Ardından da evrim teorisinin masonlar için ne anlam ifade ettiğini şu iddiayla özetlemektedir:

İnsan, evrim bakımından, hayvandan ayrı değildir. İnsanın oluşması ve evrimi için, hayvanların tabi oldukları güçlerden ayrı, özel güçler yoktur.110

Bu iddia, masonların evrim teorisine neden önem verdiklerini açıkça göstermektedir. Onların amacı, insanın yaratılmadığını savunmak, böylece sahip oldukları hümanist ve materyalist felsefeyi tutarlı gibi gösterebilmektir. İnsanın yaratılmadığını savunmanın tek yöntemi ise evrim teorisidir. İşte bu nedenle masonluk, her ne surette olursa olsun evrim teorisine inanır, bunu savunur ve topluma yaymaya çalışır.

Bu ise bizlere, dindarları sürekli olarak "dogmatik" olmakla suçlayan masonların aslında kendilerinin dogmatik olduğunu göstermektedir.

Masonik Dogmatizm ve Gelenekçilik

Dogmatizm, doğruluğuna dair herhangi bir kanıt bulunmayan bir görüşü, psikolojik nedenlerle ısrarla ve körü körüne savunmak anlamına gelir. Dogmatik bir insan, bir kanıt olmadan inandığı bu görüşü hiçbir şekilde sorgulamaz ve tartmaz. Kayıtsız şartsız kabullenir ve savunmaya devam eder.

Masonlar veya diğer din aleyhtarı gruplar, "dogmatizm" kavramını hep dindarları kastederek kullanagelmişlerdir. Bu suçlamaya günümüzde de sık sık rastlayabiliriz. Örneğin evrim teorisiyle ilgili bir tartışmada, evrimci olan taraf bu teoriyi kabullenmeyenleri büyük ihtimalle "dogmatizm"le suçlayacak, bilimin dogmalarla ilgisi bulunmadığını anlatıp kendisini bilimsel ilan edecektir.

Oysa bu tablo çok sahtedir. Çünkü Allah'ın varlığına ve mevcut varlıkların O'nun yaratmasıyla var olduğuna inanmak bilimsel kanıtlarla da ispatlanmış olan bir gerçektir: Doğada büyük bir denge ve düzen vardır ve bunun bir amaca göre bilinçli bir şekilde kurulmuş olduğu açıktır.

Nitekim Kuran'da insanlar Allah'ın varlığına imana çağrılırken, söz konusu denge, düzen ve kusursuzluk üzerinde düşünmeye davet edilirler. Pek çok ayette, Allah'ın göklerdeki ve yerdeki delilleri üzerinde düşünmek emredilmektedir. Ayetlerde dikkat çekilen bu deliller; evrendeki denge ve düzen, dünyanın insan yaşamına uyumu, bitki ve hayvanların tasarımı, insan bedeninin mucizevi özellikleri ve insanın ruhsal özellikleri gibi konulardır ki, çağdaş bilim tüm

bu alanlarda Allah'ın varlığını gösteren açık kanıtlar ortaya koymuş durumdadır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya; *Allah Akılla Bilinir, Evrenin Yaratılışı, Mucizeler Zinciri, Hayatın Gerçek Kökeni, Düşünen İnsanlar İçin, Doğadaki Tasarım*.)

Asıl dogmatizm ise tüm bunları göz ardı ederek Allah'ı inkar eden, evrenin ve canlıların rastlantılarla oluştuğunu savunmaya devam eden inkarcılara aittir. Masonlar tam bu tavrı göstermektedirler. Allah'ın varlığının delillerini görmelerine rağmen, hümanist ve materyalist felsefe uğruna bunları reddetmekte, görmezden gelmektedirler.

Allah Kuran'da bu zihniyete sahip insanlardan şöyle söz etmektedir:

Görmüyor musunuz ki, şüphesiz Allah, göklerde ve yerde olanları emrinize amade kılmış, açık ve gizli sizin üzerinizdeki nimetlerini genişletip-tamamlamıştır. İnsanlardan öyleleri vardır ki, hiçbir ilme dayanmadan, bir yol gösterici ve aydınlatıcı bir kitap olmadan Allah hakkında mücadele edip durur. Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)? (Lokman Suresi, 20-21)

Ayette inkarcıların Allah'ın delillerini görmelerine rağmen, "Allah hakkında mücadele ettikleri", yani O'nun dinine karşı savaş açtıkları belirtilmektedir. Bunun nedeni ise, bu inkarcıların "atalarını üzerinde buldukları şeye uymaları", yani **körü körüne bir gelenekçilik** içinde olmalarıdır.

Bu "gelenekçilik" kavramının, kitabın başından bu yana incelediğimiz mason tarihini ve felsefesini çok iyi tanımladığını fark ettiniz mi?

Evet, gelenekçilik, masonluğu çok iyi tanımlayan bir kelimedir; çünkü masonluk, kökenleri binlerce yıl öncesindeki pagan toplumlara uzanan bir "gelenekler örgütü"nden başka bir şey değildir. Eski Mısır'ın, Firavunların, Firavun'un büyücülerinin, Eski Yunan'ın materyalist düşünürlerinin, Hermetiklerin, Kabalacıların, Tapınakçılar'ın, Gül-Haçlar'ın ve kendilerinden önceki masonların geleneklerini körü körüne izlemektedirler.

Masonların bu gelenekçiliğini iyi teşhis etmek gerekir. Günümüzün mason localarında, hala binlerce yıl öncesinin efsaneleri, sembolleri, sözcükleri kullanılmaktadır. Masonlar, hemen hepsi yüksek eğitim görmüş, toplumun üst kesimlerinden gelen kimseler olmalarına rağmen, ellerine yaldızlı kılıçlar, kuru kafalar alıp, Eski Mısır dilinde sözcükler mırıldanarak, Eski Mısır tapınaklarının sütunları önünde, simli önlükler, beyaz eldivenler ve kimi zaman daha da garip kostümler içinde, ciddi ciddi yeminler etmekte, merasimler düzenlemektedirler. Masonluğun ne olduğunu hiç bilmeyen bir insan locaya sokulsa, muhtemelen traji-komik bir filmin setinde olduğunu düşünecek, tekris töreni sırasında gözleri bağlanan, boyunlarına ip geçirilen, bir ayağı çıplak halde yürüyen bir masonu gördüğünde ise belki gülmeden edemeyecektir. Ama kendi içlerine kapalı bir dünyada yaşayan masonlar bu garip gelenekleri çok normal karşılamakta, locaların mistik atmosferi içinde psikolojik bir tatmin bulmakta, sonra da oturup birbirlerine "atomların ruhu var, ondan biraraya gelip canlıları oluşturdular", "mağmanın görünmez zekası sayesinde dünya denge buldu", "Doğa Ana bizleri ne güzel yarattı" gibi hurafeler anlatmakta ve

bunlara inanmaktadırlar. Sırf gelenekleri korumak adına sergilenen tüm bu komedi, açıkçası, o kadar akıl dışıdır ki, böyle bir fikir sisteminin yaşanılıyor ve savunuluyor olması hayret vericidir.

Masonların geleneklerine olan körü körüne bağlılıkları, büyük önem verdikleri "landmark" kavramında açıkça ortaya çıkar. İngilizce bir kelime olan "landmark", tarihsel bir önem veya anlam taşıyan bir kavramı sembolize eden yapıt anlamına gelir. Mason dilinde ise "landmark"lar, örgütün kurulduğu dönemden beri değişmeden gelen kurallardır. Peki neden bunlar hiç değişmemektedir? Masonların bu konudaki cevapları ilginçtir. *Mimar Sinan* dergisinde 1992 yılında yayınlanan bir makalede şunlar yazılıdır:

Masonluğun Landmarkları çok eskilerden gelen yasalardır; bunlar **çağdan çağa, nesilden nesile geçmiştir; hiç kimse bunların ne zaman ortaya çıktıklarını bilmez, kimsenin bunları değiştirmeye veya ortadan kaldırmaya hakkı yoktur.** Bunlar Cemiyetin yazılı ya da yazılı olmayan yasalarıdır. Yazılı olmayan Landmarklar, başka hiçbir yerde öğrenilemeyecek Loca ritüelleri ve öğretileridir. Yazılı Landmarklar ise altı tanedir ve ilk defa 1723'te yayınlanmış İngiliz Anayasasında "Hürmasonun Mükellefiyetleri" başlığı altında bulunabilir.111

Üstteki sözleri akıl süzgecinden geçirerek bir düşünelim: Ortada masonluk adlı bir örgüt vardır. Bu örgütün üyeleri, kimin koyduğu belli olmayan birtakım kurallara asırlardır uymaktadırlar. Dahası, bu kuralları kimsenin değiştiremeyeceği konusunda da çok kararlıdırlar. İçlerinden bir tanesi de çıkıp "neden bunlara uyuyoruz" diye sormamaktadır!... Üstelik bu kurallara uymak uğruna bilimin bulgularını da kolayca göz ardı edebilmektedirler. Böyle bir topluluğun "akıl ve bilim" yolunda olduğuna inanabilir misiniz?

Üstteki makalenin bir başka yerinde, bir masonun landmarklar konusundaki "sorgulamadan itaat etme" yaklaşımı kendi sözleriyle şöyle aktarılıyor:

Bana göre Landmark masonluğun o kadar eskiden beri mevcut bir parçası gibidir ki, ne locadaki ne de hürmason olarak davranışımla ilgili olarak onun **nereden geldiğini hiç merak etmedim;** neden böyle hissetmem gerektiğini tahlil etmeden duramıyorum, ama hürmasonluğun yapısını, bana göre, değiştirmeden ortadan kaldırılamayacağını da hissediyorum… **Herhangi bir özel çaba göstermeden onunla yaşıyorum**.112

Nereden geldiğini merak bile etmedikleri kurallara inanan ve bunlarla "birlikte yaşayan" insanlarla dolu bir derneği, "akılcı" sayabilir misiniz?...

Kuşkusuz masonluğun "akılcılık ve bilimsellik" iddiası tamamen boştur. Diğer materyalistler gibi onlar da bilim ve akıl kavramlarını sürekli kullanmalarına rağmen, gerçekte hiçbir akılcı ve bilimsel dayanağı bulunmayan bir felsefeyi ısrarla savunmakta, bilimin ortaya koyduğu gerçeklere ise yüz çevirmektedirler. Bu konuda masonları en çok yanılgıya düşüren, adeta büyüleyen unsur ise, geleneklerine olan körü körüne bağlılıklarıdır.

Bu durum masonluğun, insanları Allah'a iman etmekten uzaklaştıran, onları boş kurallar, hurafeler, efsaneler ile oyalayıp, batıl inanışların peşine düşüren bir aldanış öğretisi olduğunu göstermektedir. Kuran'da, Allah'ı bırakıp da Güneş'e secde eden pagan Sebe kavmi ile ilgili olan **"Şeytan onlara yaptıklarını süslemiştir, böylece onları yoldan alıkoymuştur; bundan dolayı onlar hidayet bulmuyorlar"** (Neml Suresi, 24) ayeti masonluk için de geçerlidir. Masonlar,

yaldızlı sembollerle, mistik öğelerle süslenen köhne bir öğreti uğruna, Allah'ın dinini reddetmektedirler.
Dahası, reddetmekle kalmamakta, din ahlakına karşı savaşmaktadırlar. Hem de oldukça uzun bir süredir.

-VI-
MASONLARIN
DİNE KARŞI SAVAŞI

Masonluk varlığını ilk kez 1717'de İngiltere'de resmi olarak ilan etti. Bu tarihten sonra, önce İngiltere'de, ardından başta Fransa olmak üzere kıta Avrupası'nda yayılan masonluk, her ülkede din karşıtlarının toplanma yeri oldu. Kendilerini "hür düşünürler" olarak ilan eden -bununla, İlahi dinleri tanımadıklarını ifade eden- pek çok Avrupalı mason localarında buluştu. *Mimar Sinan* dergisindeki "Masonluğun İlk Devirleri" başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, **"Masonluk, kiliselerin dışında hakikati arayanların biraraya geldiği, toplandığı yer, melce oluyordu."**113

Dahası "hakikati dinin dışında arayan" bu zümre, dine karşı da büyük bir husumet duyuyordu. Bu nedenle örgüt, kısa sürede Kilisenin, özellikle de Katolik Kilisesi'nin rahatsızlık duyduğu bir güç merkezi haline geldi. Bu masonluk-Kilise çatışması giderek büyüyerek 18. ve 19. yüzyıl Avrupası'na damgasını vuracaktı. 19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa dışındaki coğrafyalara da yayılmaya başlayan masonluk, gittiği her ülkede din karşıtı felsefelerin ve hareketlerin çıkış noktası haline gelecekti.

Mimar Sinan dergisindeki "Politika ve Masonluk" başlıklı bir makalede, masonluğun bu din karşıtı savaşı şöyle açıklanmaktadır:

Franmasonluk siyasal bir parti olmamakla beraber, siyasal ve sosyal olayların akımına uygun olarak uluslararası birleşik ve sosyal bir kuruluş halinde örgütlenmesi 18. yüzyılın başlarına rastlar. Mezheplerin özgürlük kurallarını uygulamaya çalıştığı sırada, onlara yardım için, din adamları kurallarının (ruhban heyetlerinin) nüfuz ve iktidarlarına karşı savaş açmak durumuna giren **farmasonluğun yıkmak istediği şey, Kilisenin hükümetler ve halk üzerindeki tahakkümü idi.** Bundan dolayı 1738 ve 1751 yıllarında Papa tarafından dinsiz olarak ilan edilmiştir... Farmasonluk, mezhepler özgürlüğü ilkelerini amaç edinen ülkelerde yalnız ismen gizli ve esrarlı toplantıları olan bir dernek halinde kalmış ve bu gibi memleketlerde hem müsamaha ve hem de teşvik görerek, vakit ve hali uygun orta sınıf halk ile yüksek memurlardan

taraftarlar bulmuş ve mason olan devlet erkanını kendi örgütlerinin başkanlık makamına geçirmiştir. Katolik mezhebinin herkes için mecburi olduğu güney memleketlerinde ise, **gizli, yasak ve kanuni tekib ve izlenmeye maruz devrimci bir dernek niteliğini muhafaza etmiştir.** Bu memleketlerde orta sınıftan hür düşünceli gençler ve hükümetlerinin yönetiminden memnun olmayan subaylar mason localarına girmeye ve böylece, **İspanya, Portekiz ve İtalya'da ve özellikle Vatikan Kilise Hükümetinin tahakkümü altındaki rejimler aleyhine devrimci tertipler alınmaya başlanmıştır.**114

Kuşkusuz burada mason yazar kendi örgütünün lehinde bir üslup kullanmakta, masonluğun "kilise tahakkümü"ne karşı savaştığını ileri sürmektedir. Ancak konuyu yakından incelediğimizde, pek çok ülkede "tahakküm" kavramının asıl olarak masonlar tarafından kurulan veya desteklenen rejimlere uygun düştüğünü görürüz. Öte yandan, masonluğun "tahakküme karşı savaşma" iddiasının da göstermelik olduğu sonucuna varırız. Kilise, -Hıristiyanlığın çarpıtılmış olması sebebi ile- gerçekten de skolastik fikirler ve baskıcı uygulamalar sergilemesine rağmen, masonluğun kilise düşmanlığı bu sosyal meseleden değil, İlahi dinlere karşı duyduğu nefretten kaynaklanmıştır.

Masonluğun yapısına, rit ve ayinlerine bir göz atmak, bu konuda fikir vermek için yeterlidir.

Bir Mason Locası Örneği: "Cehennem Ateşi Kulübü"

Masonların 18. yüzyılda nasıl bir örgütlenme içinde olduklarını, nelerle uğraştıklarını anlamak için yapılması gerekenlerden biri, o dönemde ortaya çıkan çeşitli masonik gizli dernekleri incelemektir. Bu derneklerden birisi, 18. yüzyılın ortalarında İngiltere'de aktif olan "Cehennem Ateşi Kulübü"dür. (Hell Fire Club) Bu kulübün masonik yapısını ve sahip olduğu din aleyhtarı, pagan kimliği, mason yazar Daniel Willens "The Hell-Fire Club: Sex, Politics, and Religion in Eighteenth-Century in England" adlı makalesinde açıklamaktadır. Masonlar tarafından açılan *"thefreemason.com"* isimli internet sitesinde yayınlanan makaleden bazı ilginç pasajlar şöyledir:

İngiltere'de Kral III. George'un hükümdarlığı döneminde, mehtaplı gecelerde, pek güçlü hükümet üyelerinin, önde gelen aydınların ve etkili sanatçıların hep birlikte Thames nehrinin üzerinde bir tekne içinde West Wycombe civarında bulunan bir manastır yıkıntısına doğru yol aldıkları görülebilirdi. Orada, keşiş kıyafetlerine bürünen bu saygıdeğer kişiler, kutsallığını yitirmiş bu manastırın çanlarının çalmasıyla birlikte, her türlü ahlaksızlığa kendilerini kaptırırlardı. Gece, kendini sefahate adamış sözde soylu bir kadın ile kutlanan bir Kara Ayin ile doruk noktasına ulaşır, şeytani tapınmalarını tamamlayan ele başları Britanya İmparatorluğu'nun gidişatı ile ilgili komplolar kurmak için cümbüşe ara verirlerdi.

Halk arasında "Cehennem Kulübü" olarak tanınmış olmalarına karşın, bu günah tarikatı, kendilerini, bir Gotik özenti ile **"Medmenham'lı St. Francis Keşişleri" diye adlandırırlardı**. Bu dedikodu dolu dönemde, topluluğun şeytani etkinlikleri hakkında epey

söylenti yayılmıştı, hatta 1765 yılında Charles Johnstone adlı bir yazar Medmenham Keşişleri'nin gizlerini açıkladığı "Chrystal" isimli bir roman yayınlamıştı.

Medmenham Keşişleri'nin en önemli öncüsü, Wharton Dükü Philip (1698-1731) tarafından 1719 yılında Londra'da kurulan Cehennem Kulübü'dür. **Wharton, liberal partiden ileri gelen bir politikacı ve bir masondu. Aynı zamanda ateist olan Wharton, satanist şenliklere alenen önderlik ederek, dini alaya almaya çabalardı. Wharton, 1722 yılında Londra Büyük Locası'nın Büyük Üstadı seçildi**...

1739 Yılında Dashwood, Abbe Nicolini'yi görmek için gittiği Floransa'da, Divan Kulübüne katılacak olan Lady Mary Wortley Montagu ile karşılaştı. Bu dönemde İtalya'da masonların işleri pek yolunda gitmiyordu. Papa XII. Clement, engizisyonu mason localarının aleyhine döndüren yeni bir kararname yayınlamıştı. Ancak, 1740 yılının başlangıcında Papa öldü. Yeni Papa'yı seçecek olan kardinaller kurulu toplantısı yapılırken, Dashwood Roma'ya gitti. Masonların en büyük düşmanı Kardinal Ottiboni kimliğine girdi ve halkın önünde maskaralıklar ve sövgülerle dolu sahte bir ayin düzenleyerek Ottiboni ile alay etti....

Keşişlerin gerçek eylemlerini öğrenebilmek için gerekli belli başlı bilgiler herhalde toplantı salonunda bulunmalıydı. Ancak salonun hem döşenişi, hem de kullanılış tarzı bu güne kadar esrarını korudu. Sansasyon yaratmaktan hoşlanan yazarlara göre, bu salon tam bir satanist tapınaktı. **Oysa, mason toplantıları için kullanıldığını varsaymak çok daha akla uygun görünüyor**. Medmenham Keşişleri'nin önde gelen üyelerinden biri olan ve ancak kulüpten ayrıldıktan sonra masonluğa giren John Wilkes , eski dostlarına kara çalan bir makalesinde şunları anlatmıştı: "Kutsal günlerde keşişlerin bir araya gelerek en gizli ayinleri yaptıkları ve şatafatlı törenlerle kutsal adakları BONA DEA adına sundukları, bu Eleusis Gizemleri toplantılarına hiçbir günahkâr göz bile bakmaya cesaret edemezdi." Dashwood'un politik düşmanlarından biri olan ve kulübe kesin bir tavırla karşı çıkan Sir Robert Walpole'un oğlu Horace, manastır hakkında şu alaylı sözleri söylemişti: **"Öğretileri ne olursa olsun, uygulamaları tam olarak pagandı: Bu yeni kilisenin şenliklerinde hiç gizlemeden Bacchus ve Venüs'e kurbanlar sunarlar, şarap fıçıları ile tanrıça heykelleri gırla giderdi."**...

Eğer o dönemlerde mevcut idiyse bile, Medmenham Keşişleri'nin üye listesi bugün elde değil. Ancak, pek büyük bir olasılıkla kulübe üye olan kişiler arasında, Dashwood'un kardeşi John Dashwood-King, Sandwich Earl'ü John Montagu, John Wilkes, George Bubb Dodington, Baron Melcombe, Paul Whitehead ve daha birçok meslek sahibi kişiler ve yerel toprak sahiplerinin bulunduğu biliniyor... **Kamunun gözünde skandal sayılacak kadar önemli kişiler bunlar.**

Dashwood'un bugüne dek yarattığı etkinin tam merkezinde din sorunu vardır... Cinsel büyüler, manastırda bulunan Kabala kitabı, her fırsatta ortaya çıkan Harpokrat'ın resmi, Dashwood'un masonlarla olan ilintisi ve Medmenham Manastırı'nda bulunan Theleme sloganı gibi unsurlar, Cehennem Ateşi Kulübünün erken bir "Crowley'cilik" olduğunu düşündürmektedir. Çok daha ciddi bir yaklaşım ise, Dashwood'un mason bağıntılarının üzerinde durarak, **manastırın toplantı salonunun bir mason mabedi olduğunu, büyük olasılıkla isabetli olarak, ileri sürebilir**. 115

Bu uzun alıntıyı aktarmamızın nedeni, 18. yüzyılda ortaya çıkan masonik örgütlenmenin nasıl bir atmosferde geliştiğine, kişileri nasıl etkilediğine dair iyi bir fikir vermesidir. Masonluk, gizemli, merak uyandırıcı, cezbedici bir örgüt olarak ortaya çıkmış, üye olan kişilerde, toplumun genel inançlarına aykırı davranmanın getirdiği bir tür psikolojik tatmin meydana getirmiştir. Masonik ayinlerin temel özelliği ise, az önceki alıntıda da vurgulandığı gibi, İlahi dinlerin sembol ve kavramları yerine pagan sembol ve kavramları yüceltmesidir. Böylece, sadece sembolizm yoluyla dahi, masonluğa giren kişiler Hıristiyanlığı terk ederek paganlaşmışlardır.

Ancak masonluk sadece garip ayinler düzenlemekle kalmamış, Avrupa'yı İlahi dinlerden uzaklaştırıp pagan bir kültüre sürüklemek için siyasi bir strateji de izlemiştir. Bu bölümde Avrupa tarihinin bazı önemli kilometre taşlarına ülke ülke bakacak ve bu aşamalarda masonluğun dine karşı yürüttüğü söz konusu savaşın izlerini araştıracağız. İlk bakmamız gereken ülke, Fransa'dır.

Fransa'da Din Karşıtı Mücadele

Fransız Devrimi'nde masonların oynadığı büyük rolü daha önceki çalışmalarımızda incelemiştik. Aydınlanma filozoflarının çok büyük bir bölümü, özellikle de din aleyhtarı görüşleri en keskin olanlar, masondular. Fransız Devrimi'ni hazırlayan ve ona öncülük eden Jakobenler de yine locaların üyeleriydiler.116

Devrimin içinde masonların oynadığı rol, **Comte Cagliostro** adlı bir "ajan-provokatör" tarafından henüz o yıllarda itiraf edilmişti. Cagliostro 1789'da Engizisyon tarafından tutuklanmış ve sorgu sırasında önemli itiraflarda bulunmuştu. Anlattıklarının başında, masonların tüm Avrupa'da zincirleme bir devrim yapma planları geliyordu. Masonların asıl amacının ise, Papalığı yok etmek olduğunu ya da Papalığın ele geçirilmesinin hedeflendiğini açıklamıştı. Cagliostro'nun itirafları arasında, uluslararası Yahudi bankerlerin tüm bu devrimci faaliyetleri finansal yönden desteklediği, Fransız Devrimi'nde de yine Yahudi kaynaklı paraların önemli rol oynadığı da yer alıyordu.117

Nitekim Fransız Devrimi, tam anlamıyla bir "din karşıtı devrim" oldu. Devrimciler aristokrasinin yanında din adamlarına karşı da büyük bir tasviyeye giriştiler. Çok sayıda din adamı öldürüldü, dini kurumlar ortadan kaldırıldı, ibadethaneler tahrip edildi. Hatta Jakobenler, Hıristiyanlığı tamamen ortadan kaldırmak ve yerine "akıl dini" adını verdikleri pagan bir inanç yerleştirmek için uğraşmışlardı. Ancak bir zaman sonra devrim onların da kontrolünden çıktı ve Fransa tam bir kaosa sürüklendi.

Masonluğun bu ülkedeki misyonu devrimle birlikte bitmedi. Devrimin ardından doğan karmaşa, sonunda Napoleon'un iktidarı ele geçirmesiyle istikrara kavuştu. Ancak bu dönem de uzun sürmedi, Napoleon'un tüm Avrupa'ya hükmetme hırsı, iktidarının sonunu getirdi. Bundan sonra da Fransa'da istikrar ve monarşi yanlıları ile devrimciler arasındaki çatışma sürdü. 1830'da

ve 1848'de ve 1871'de üç ayrı devrim daha yaşandı. 1848'de "İkinci Cumhuriyet", 1871'de ise "Üçüncü Cumhuriyet" kuruldu.

Bu çalkantılı dönemin içinde masonlar her zaman son derece aktif oldular. En büyük hedefleri ise, kiliseyi ve dini inançları zayıflatmak, dini değer ve kuralların toplum üzerindeki etkisini yok etmek, dini eğitimi ortadan kaldırmaktı. Masonluk, **"antiklerikelizm"** (kilise düşmanlığı) olarak bilinen sosyal ve siyasi hareketin karargahı gibi işlev gördü.

The Catholic Encyclopedia, "Grand Orient" olarak bilinen Fransız masonluğunun bu din karşıtı misyonu hakkında önemli bilgiler vermektedir:

Grand Orient'in resmi bülten ve el kitabında bulunan Fransız masonluğunun resmi dökümanları, **Fransız Parlamentosu'na geçmiş Kilise karşıtı tüm kanunların Mason localarına önceden geçirildiğini ve Grand Orient'in yönetimi altında uygulandığını ispatlamaktadır.** Ki burada açıkça ifade edilen amaç, Fransa'daki herşeyi kontrol altına almaktır. 1903 Kongresi'nde resmi konuşmacı olan vekil Massé, 1898 Kongresi'ndeki konuşmasını şöyle anlatıyor:

"Masonluğun en önemli görevi politik ve laik mücadelelere her gün daha fazla müdahale etmektir... **Kilise karşıtı mücadeledeki başarı büyük ölçüde masonluk sayesindedir.** Masonluğun ruhu, programları, yöntemleri galip gelmiştir. **Eğer (Kilise karşıtı) blok kurulduysa, bu masonluk ve localarda öğretilen disiplinin sonucudur...** Eğer işimizi bitirmek istiyorsak, ki henüz bitmemiştir, tetikte olmalıyız ve karşılıklı güvene sahip olmalıyız. Bu iş, yani kiliseye karşı mücadele, biliyorsunuz ki halen sürmektedir. Cumhuriyet, kendisini dini kurumlardan kurtarmalı ve bunun için onları güçlü bir darbeyle süpürmelidir. Yarım yaptırımlar her yerde tehlikelidir, karşımızdakiler tek bir darbeyle ezilmelidir.118

The Catholic Encyclopedia, Fransız masonluğunun dine karşı verdiği savaşı anlatmayı şöyle sürdürmektedir:

Gerçekte 1877'den itibaren Fransa'da uygulamaya konan; eğitimin dinden soyutlanması, özel Hıristiyan okullarına ve hayır derneklerine karşı yaptırımlar, dini kurumların kapatılması, Kilisenin mallarına el konması gibi "kilise karşıtı" tüm Masonik reformlar, sadece Fransa'da değil, **tüm dünyada insan toplumlarının anti-Hıristiyan ve din dışı bir şekilde yeniden organize edilmesi hedefine yöneliktir.** Dolayısıyla Fransız masonluğu, Masonluğun tümünün öncüsü olarak, evrensel bir Masonik Cumhuriyetin kurulacağı bir çağın başlangıcını kutlamak eğilimindedir. Grand Orient'in Büyük Üstadı Senator Delpech, 20 Eylül 1902'deki konuşmasında şöyle demektedir:

"Celileli'nin zaferi 20 yüzyıl sürdü, ama şimdi ölüm zamanı geldi... Masonik Birliğin kurulduğu günden, Celileli efsanesinin üzerine kurulmuş olan Roma Kilisesi'nin erimesi de zaten başlamıştı."119

Söz konusu masonun "Celileli" derken kast ettiği kişi Hz. İsa'dır. Çünkü Hz. İsa, İncil'e göre Filistin'in Celile (Galile) kentinde doğmuştur ve yine İncil'de Hz. İsa'ya "Celileli İsa" diye seslenildiği bildirilir. Dolayısıyla masonların Kilise nefreti, Hz. İsa'ya ve onun şahsında tüm İlahi dinlere duydukları nefretin bir ifadesidir. 19. yüzyılda inşa ettikleri materyalist, Darwinist ve

hümanist kültürle, kendilerince, İlahi dinleri öldürdüklerini ve Hıristiyanlık öncesinde olduğu gibi Avrupa'yı tekrar pagan yaptıklarını düşünmüşlerdir.

Bu sözlerin söylendiği 1902 yılında, Fransa'da çıkarılan bir seri kanun, din karşıtlığını ileri boyutlara götürmüştür. Tam 3000 dini okul kapatılmış, okullarda herhangi bir dini eğitim verilmesi yasaklanmıştır. Pek çok din adamı hapsedilmiş, bazıları ülkeden sürgün edilmiş, dindarlar adeta ikinci sınıf insan uygulaması görmeye başlamıştır. Bu nedenle 1904 yılında Vatikan, Fransa ile olan tüm diplomatik ilişkilerini kesmiş, ama Fransa'nın tavrında bir değişiklik olmamıştır. Ta ki Fransa I. Dünya Savaşı'na girip, Alman orduları karşısında yüz binlerce insanını kaybedip, gururu kırılıp, "maneviyat"ın önemini anlayana dek.

Fransız Devrimi'nden başlayarak 20. yüzyıla kadar süren din karşıtı savaş, *The Catholic Encyclopedia*'nın belirttiği gibi, "önceden mason localarında geçmiş olan kanunların meclise onaylatılması" ile yürümüş, yani temelde Fransız masonluğunun (Grand Orient'in) bir operasyonu olarak devam etmiştir. Bu gerçek, mason kaynaklarından açıkça anlaşılmaktadır. Örneğin Türk masonlarının bir yayınında "Gambetta Birader'in 8 Temmuz 1875 günü Clémente Amitié Locası'nda Yaptığı Konuşmadan" şu alıntı yapılmaktadır:

İrtica hortlağı Fransa'yı tehdit ederken, din doktrinleri ve geri fikirler, modern cemiyetin prensiplerine ve kanunlarına karşı hücuma geçerken, Fran-masonluk gibi çalışkan, ileri görüşlü, hür ve kardeşlik umdelerine bağlı bir teşkilatın sinesinde, Kilisenin hudutsuz iddiaları, gülünç izamları ve adi tecavüzleri ile mücadele etme kuvvet ve tesellisini buluyoruz... Uyanık olmalıyız ve mücadeleye dayanmalıyız. Beşeriyetin nizam ve tekamül idealini teessüs ettirmek gayesiyle, aşılamayacak siperimizi temin edecek dayanışmayı kuralım.120

Dikkat edilirse masonik edebiyat sürekli olarak kendi fikirlerini "ilericilik" olarak göstermekte, dindarları ise "gericilikle" itham etmektedir. Oysa burada yapılan bir kelime oyunudur. Alıntıda "irtica hortlağı" olarak söz edilen kavram, zaten gerçek dindarların da karşı olduğu bir olgudur. Ama masonlar bu ifade ile gerçek ve hak dini hedef almakta, insanları dinden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Ayrıca belirtmek gerekir ki, asıl olarak masonluğun savunduğu materyalist-hümanist felsefe, Eski Mısır, Eski Yunan gibi pagan medeniyetlerden miras kalmış oldukça batıl ve "geri" bir düşüncedir.

Dolayısıyla masonların "ilericilik-gericilik" söyleminin hiçbir gerçekçi temeli yoktur. Gerçekte böyle bir temel de olamaz, çünkü masonlar ile dindarlar arasındaki mücadele, her ikisi de tarihin en eski devirlerden bu yana var olan iki fikrin arasındaki mücadelenin bir tekrarından başka bir şey değildir. Bu iki fikirden birincisi, insanın Allah'ın dilemesiyle yaratılmış ve O'na ibadet etmekle sorumlu bir varlık olduğunu beyan eden dindir, ki doğru olan da budur. Diğeri ise, insanın yaratılmadığını, başıboş olduğunu ve hayatının da bir amacı bulunmadığını öne süren inkarcı düşüncedir. Bu gerçek anlaşıldığında, gericilik-ilericilik gibi yüzeysel kavramların pek bir mana taşımadığı da görülür.

Masonların "ilerleme" kavramını kullanarak gerçekte dini yok etmek istedikleri, *The Catholic Encyclopedia* tarafından şöyle açıklanıyor:

Aşağıdakiler (masonluk tarafından kullanılan) en önemli yöntemler olarak sayılabilir:

Açık bir baskı politikasıyla veya Devlet ve Kilise arasındaki ayrım adı altındaki daha ikiyüzlü sistemi kullanarak, Kilisenin ve **dinin tüm sosyal etkisini yok etmek...** Kiliseyi, tüm gerçek dini, yani **insanüstü bir kaynaktan gelen dini ortadan kaldırıp, bunun yerine "insanlık" gibi soyut kültler yerleştirmek...** Aynı şekilde "dinler arasında ayırım yapmamak" sloganı altında, tüm özel ve kamusal hayatı, en başta da toplumsal yönlendirim ve eğitimi sekülerleştirmek.

Grand Orient (Fransız Büyük Locası) tarafından kast edildiği manasıyla, söz konusu "dinler arasında ayırım yapmamak" kavramı, **anti-Katolik, anti-Hıristiyan, ateist, pozitivist veya agnostiktir.**

(Grand Orient'e göre) çocukların düşünce özgürlüğü ve vicdanı tamamen ve sistematik olarak okulda şekillendirilmeli ve mümkün olduğunca Kilisenin ve din adamlarının hatta kendi ailelerinin bile etkisinden çıkarılmalı, bunun için gerekirse fiziksel ve manevi yaptırımlar kullanılmalıdır. **Grand Orient grubu, bunu, nihai hedefi olan evrensel sosyal cumhuriyetin kurulması...** için asla vazgeçilemez ve yanılmaz bir yol olarak görmektedir.121

Görüldüğü gibi masonluk, "sosyal yaşamın özgürleşmesi" adı altında, toplumun tamamen dinsizleştirilmesine yönelik bir program yürütmüştür ve hala da yürütmektedir. Bunun, her vatandaşın dini inancına saygı duyan, bu inancın özgürce yaşanması için fırsatlar sağlayan demokratik laiklik modeli ile karıştırılmaması gerekir. Söz konusu demokrat laiklik modeli, dindar olan veya olmayan her bireyin veya grubun özgürlüğünü güvence altına almaktadır. Oysa masonluğun amaçladığı "sekülarizasyon", toplumun ve bireylerin zihninden dinin tamamen çıkarılmasını ve bu amaçla dindarlara baskı yapılmasını hedefleyen bir kitlesel beyin yıkama programıdır.

Masonluk içinde bulunduğu her ülkede, o ülkenin kültürüne ve şartlarına uygun biçimde bu programı yürütmeye çalışmıştır.

Bu ülkelerden biri, Almanya'dır.

Almanya'da Din Karşıtı Kampanya: "Kulturkampf"

Bundan 150 yıl önce Avrupa'da Almanya diye bir ülke yoktu. Bugünkü Almanya'nın topraklarında pek çok prenslik hüküm sürüyordu. Bunların en büyüğü ise, bugünkü Almanya'nın doğu kısmını ve Polonya'nın büyük bölümünü kaplayan Prusya idi. Prusya 1860'larda diğer Alman devletçiklerini kendine katmaya başladı ve 1871'de Birleşik Alman İmparatorluğu'nu kurdu. Bu yeni devletin hakimi ise Prusya Başbakanı ve Almanya Şansölyesi Otto von Bismarck'tı.

Bismarck özellikle dış politika yönünde başarılı bir devlet adamıydı. Ama iç politikada aynı başarıyı gösteremeyecekti. Bunun nedenlerinde biri, "Ulusal Liberaller" olarak bilinen ve aynı Fransa'daki "antiklerikler" gibi din aleyhtarı bir politikayı savunan "aydınlar" zümresiydi. Ulusal Liberaller Almanya'nın birliğinin sağlamlaşması için, halkın diğer tüm aidiyet duygularından kurtarılması gerektiğini düşünüyorlar, buna en büyük engel olarak da nüfusun üçte birini oluşturan Katoliklerin Papa'ya olan bağlılığını gösteriyorlardı. Ulusal Liberaller'in

teşvikiyle Bismarck, ülkesindeki Katoliklere karşı bir kampanya başlattı. "Kulturkampf", yani "kültürsavaşı" olarak anılan bu kampanya, **"Almanların zihinlerini kontrol etme mücadelesi"** olarak da tarif ediliyordu.122

Kulturkampf sırasında Almanya'nın özellikle güneyinde yaşayan Katolikler önemli baskılarla karşılaştılar.

1872 yılında çıkarılan bir yasa ile ülkedeki tüm Cizvit rahipleri bir gecede sürüldü ve sahip oldukları kurumlara el kondu. 1873 yılında çıkarılan "Mayıs yasaları" ile, devlet hizmetinde çalışan tüm rahipler işten atıldı, evlilik ve eğitim konularında Kilisenin herhangi bir uygulamada bulunması yasaklandı ve Kiliselerdeki vaazlara sınırlandırmalar getirildi. Bazı başpiskoposlar tutuklandı, tam 1300 kilise rahipsiz kaldı.

Ama tüm bu uygulamalar ülkedeki Katoliklerin yönetime daha fazla tepki duymasına neden olunca, Kulturkampf da yumuşatıldı. Bismarck, kendisini bu kampanyaya sürükleyen "Ulusal Liberaller"in telkinlerini göz ardı ederek Kulturkampf'ı aşama aşama geri çekti ve sonunda da tamamen lağvetti. Tüm bu kampanyanın sonucu, Almanya'daki dindar Katoliklere baskı yapılması ve ülkenin toplumsal huzurunun bozulmasından başka bir şey olmadı. Bugün çoğu tarihçinin kabul ettiği gibi, Kulturkampf, Almanya'nın toplumsal huzurunu parçalayan bir "fiyasko"ydu. Dahası Kulturkampf dalgası, Almanya'dan sonra Avusturya, İsviçre, Belçika, Hollanda gibi ülkelere de sıçradı ve bu ülkelerde de büyük bir toplumsal gerilime neden oldu.

İşin ilginç yanı, Bismarck'ı bu politikaya sürükleyen "aydınlar" zümresinin masonik kimliğiydi. *The Catholic Encyclopedia*, bu konuda şunları yazıyor:

Masonlar kuşkusuz Prusya'nın Almanya'nın lider devleti haline gelmesini sağlayan hareketin ilerlemesini sağladılar, Prusya'yı "dini tutuculuğa", "bağnazlığa" ve "Papa baskısına" karşı "modern evrimin temsilcisi ve koruyucusu" olarak kabul ediyorlardı. Aynı zamanda **Kulturkampf'ı da onlar başlattılar.** Bu çatışmanın en önde gelen ajitatörü, ünlü bir hukuki danışman ve mason olan Büyük Üstad Bluntschli idi. Bluntschli aynı zamanda İsviçre'deki Kulturkampf'ı da kışkırttı... Alman masonları, ulusun tüm yaşamında Masonik prensiplere uygun ve büyük bir etki elde etmek için yorulmak bilmeyen çabalar ortaya koydular, ve böylece daimi ve sessiz bir "Kulturkampf"ı ayakta tuttular. Kullandıkları temel araçlar, halk kütüphaneleri, konferanslar, benzer dernek ve kurumlar üzerindeki etkileri, gerektiğinde yeni kurumların oluşturulması olarak sayılabilir; bu yollarda masonik ruh tüm ulusa yayılmıştır.123

Yani Kulturkampf Bismarck tarafından resmen durdurulmasına rağmen masonlar tarafından fiilen sürdürülmüş, bu amaçla topluma yönelik din karşıtı bir propaganda daimi olarak devam ettirilmiştir. Alman toplumunu dinden uzaklaştırmak için yürütülen bu savaşın en acı meyveleri ise 1920'lerde ortaya çıkmıştır: Alman milletini Hıristiyanlık öncesi pagan kültürüne döndürmeyi hedefleyen Naziler giderek güçlenmiş ve 1933 yılında iktidarı ele geçirmişlerdir. Naziler'in en önemli icraatlarından biri ise, dini otoritelere karşı ikinci bir "Kulturkampf" başlatmak olmuştur. Amerikalı yorumcu Elbridge Colby, "Nazilerin Katolik Kilisesi'ne karşı yeni bir Kulturkampf başlatarak rahipleri hapsettiklerini veya görevden aldıklarını ve 1870'lerdeki ilk Kulturkampf'dan daha da ileri giderek Protestan kiliselerine de baskı yaptıklarını" belirtmektedir.124

Kısacası Alman masonlarının başlattığı "toplumu dinden uzaklaştırma" hareketi, tarihin en kanlı diktatörlüklerinden biri olan Nazi İmparatorluğu'nun yolunu açmış, dünya bu yüzden 55 milyon insanın hayatına mal olan II. Dünya Savaşı'na sürüklenmiştir.

İtalya'da Din Karşıtı Mücadele

Masonluğun din karşıtı faaliyetinin belirgin olduğu bir diğer ülke ise İtalya idi.

İtalya toprakları üzerinde, 1870 yılına dek, çok sayıda küçük devlet vardı. Feodalizm döneminin kalıntıları sayılabilecek olan bu küçük devletlerin en önemlilerinden biri ise, merkezi Roma'da bulunan ve Orta İtalya'nın büyük bölümünü kontrol eden Papa Devleti idi. Fransız masonluğunun bir uzantısı olarak kurulan ve 19. yüzyılın başından itibaren İtalya'da etkin olan masonlar ise, Papa Devleti'ni yıkmak ve İtalya'nın genelinde Kilise otoritesini yok etmek için uğraştılar. *The Roman Catholic Church and the Craft* (Roma Katolik Kilisesi ve Masonluk) adlı kitabın yazarı, üstad mason Alec Mellor'a göre, "**19. yüzyılın ortasından sonra İtalyan siyasetinin bir numaralı faaliyeti olan Papa'yla mücadele, doğrudan localar tarafından yönetildi**".

Masonluk, İtalya'daki din karşıtı mücadelesine kendi kontrolü altında kurulan bir başka gizli dernek aracılığıyla başladı. Derneğin adı "**Karbonari**"ydi.

İlk kez 19. yüzyıl başında Napoli'de faaliyeti duyulan bu derneğin ismi "kömür işçileri"nden geliyordu. Masonların "duvar işçiliği" kavramını kullanmaları ve sembollerle ifade etmeleri gibi, Karbonari derneği de kömür işçiliği kavramını benimsemişti. Ama derneğin bundan daha farklı amaçları vardı kuşkusuz. Dernek üyeleri, önce İtalya'da ardından da Fransa'da siyasi bir program yürütmeyi, Kilise etkisini yok etmeyi, yeni bir yönetim kurmayı ve tüm toplumsal kurumları sekülerleştirmeyi hedefliyordu.

Masonluğun Karbonari ile bağlantısı ise aşikardı. Masonlar Karbonari derneklerine otomatik olarak üye oluyor, hem de derneğe girdikleri anda "üstad" derecesi kazanıyorlardı. (Oysa diğer Karbonari üyelerinin bu dereceye gelmesi uzun bir süreçten sonra mümkün oluyordu.) Nitekim Consalvi ve Pacca adlı iki kardinal, 15 Ağustos 1814'de yayınladıkları Kilise bildirisiyle, Masonluk ve Karbonari'yi birlikte hedef alıp, sosyo-politik karışıklık ve din düşmanlığı organize etmekle suçladı.

Karbonari üyelerinin düzenledikleri siyasi cinayetler ve silahlı ayaklanmalar ise bu suçlamayı haklı çıkaracak nitelikteydi. 25 Haziran 1817'de Macerate bölgesinde çıkan silahlı ayaklanma, Karbonari tarafından örgütlenmişti. Ama Papa Devleti'nin güvenlik güçleri tarafından bastırıldı. Karbonari, 1820'de İspanya'da ve Napoli'de, 1821'de ise Piyemonte'deki Kilise ve düzen karşıtı devrimci ayaklanmaların da organizatörüydü.

Karbonari'nin masonlar tarafından kurulmuş ve masonluk paralelinde faaliyet göstermiş devrimci bir örgüt olduğu, ansiklopedik kaynaklar tarafından dahi kabul edilen bir gerçektir. Örgüt, Fransa'da 1830'daki Temmuz Devrimi'nden sonra zayıflamış ve giderek kaybolmuştur. İtalya'da ise Guiseppe Mazzini adlı bir devrimcinin kurduğu "**Genç İtalya**" örgütü ile birleşmiştir.

Mazzini, uzun yıllar boyu Papa Devleti'ne ve Kiliseye karşı yürüttüğü mücadele ile sonunda İtalyan Birliği'ni kuracak olan yüksek dereceli bir masondur. Ateist olduğu bilinmektedir. Kendisine destek olan diğer iki ünlü masonla, yani Guiseppe Garibaldi ve Count di Cavour'la birlikte, 1870 yılında İtalyan Birliği'ni kurmuş ve Papa Devleti'ni bugünkü Vatikan'ın sınırlarına sıkıştırmıştır. O tarihten sonra da İtalya, Mussolini'nin 1920'lerdeki faşist diktasına zemin hazırlayacak bir "dinden uzaklaşma" sürecine girmiştir.

Kısacası Mazzini, Garibaldi ve Cavour'un, Avrupa'daki din karşıtı mücadelede önemli bir görev üstlenen üç önemli lider olduğunu söyleyebiliriz. Mazzini, sadece siyasi bir lider olarak değil, aynı zamanda bir ideolog olarak da din karşıtı savaşta rol oynamıştır. Ortaya attığı "her ulusa bir devlet" sloganı, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı İmparatorluğu gibi çok uluslu imparatorlukların yıkılmasına sebebiyet verecek olan azınlık isyanlarının ateşleyicisi olmuştur. Mazzini'nin bu sloganı, insanları "din kardeşliği" düşüncesinden uzaklaştırarak, soy nedeniyle birbirleriyle çatışmaya iten, "**öfkeli soy koruyuculuğu**"na (Fetih Suresi, 26) sürükleyen bir çağrıdır.

Bu çağrının sahiplerinin birer mason, hem de çok üst düzey birer mason olması kuşkusuz anlamlı bir tablodur. *10.000 Famous Freemasons* (10.000 Ünlü Mason) adlı loca yayınında bildirildiğine göre, Mazzini uzun yıllar süren masonik yükselişinin ardından, 1867'de İtalyan Grand Orient Büyük Üstadı seçilmiştir. 1949'da Roma'ya dikilen Mazzini heykelinin açılışında yer alan 3.000 mason da bu büyük üstadlarını minnetle anmıştır. Mazzini'nin sağ kolu olan Garibaldi ise, 33. dereceye 1863'te İtalya Süprem Konseyi'nde ulaşmış, 1864'de ise İtalya Büyük Üstadı seçilmiş bir masondur. Amerika'da da bu büyük üstadın anısına, New York "vadi"sine 542. numarayla bağlı "Garibaldi" adlı bir loca bulunmaktadır.

Rusya'daki Masonik Devrim Girişimleri

Sadece İtalya'daki değil, diğer pek çok Avrupa ülkesindeki din karşıtı devrimci hareketlerde de masonluğun izini bulmak mümkündür. *The Catholic Encyclopedia,* **"Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz, Orta ve Güney Amerika'daki devrimci hareketlerde masonik gruplar çok aktif rol oynamıştır. Rusya'da da masonluk ülkeyi kaplayan politik bir komploya dönmüştür"** diye yazmaktadır.125

Özellikle Rusya'daki masonik komplonun gelişimi ilginçtir.

Masonluğun bu ülkeye girişi 18. yüzyılın ikinci yarısında olmuştu. Örgüt özellikle entelektüeller arasında yayıldı. Dıştan yalnızca kültürel bir kulüp gibi görünmesine karşın, localarda Avrupa kaynaklı din ve yönetim aleyhtarı düşünceler gelişiyordu. Bunu ilk fark edenler ise Ortodoks Kilisesi'ni yöneten rahiplerdi. Rahipler, masonların Çar Rejimini yıkmak için komplo düzenlediklerine dair aldıkları istihbaratı, Kilise ile arası oldukça iyi olan Çar Alexander'a ilettiler. Çar bunun üzerine 1822 yılında bir kanun yayınlayarak ülkedeki tüm mason localarının kapatıldığını ve örgütün de yasadışı sayıldığını ilan etti. Ancak masonlar yok olmadılar, yalnızca yeraltına indiler.

Çar Alexander, locaları yasakladıktan üç yıl sonra yakalandığı hastalık nedeniyle öldü. Yerine genç Çar Nicholas geçti. Ancak Nicholas'ın tahta çıkması bir dizi çekişme ve entrika sonucunda gerçekleşmiş ve ülkede de ciddi bir kaos ortamı doğmuştu. Bu ortamı değerlendirmek isteyen ve rejimi yıkmayı hedefleyen "birileri", yeni Çar'a karşı bir darbe planı yaptılar. Ordu içinde çok sayıda yandaşları vardı. Buna güvenerek 14 Aralık 1825 sabahı başkent St. Petersburg'da devrimci askerler ve onları destekleyen bazı siviller Çar'ın sarayına doğru yürüyüşe geçtiler. Devrimciler ile Çar'a bağlı birlikler arasında silahlı çatışma çıktı ve devrimciler yenildi. Bu grup, devrim yapmaya kalktıkları tarihten dolayı "Aralıkçılar" olarak adlandırıldı. Aralıkçılar'ın liderleri tutuklandı ve 5 tanesi asılarak idam edildi.

"Aralıkçılar", masonlardan başkası değildi... Subaylar, entelektüeller ve yazarlardan oluşan bu grubun üyelerinin hepsi, üç yıl önce Çar Alexander tarafından yasaklanmış olan locaların üyeleriydi. Bu devrimci masonlar arasında ünlü yazar Kont Pushkin de yer alıyordu.126

Aralıkçılar'ın girişimi başarısızlıkla sonuçlandı ama masonluk, Çar'ı devirme hedefinden vazgeçmedi. 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Rusya'da örgütlenen Çarlık aleyhtarı grupların içinde masonluk her zaman büyük rol oynadı. 1917'de gerçekleştirilen Şubat Devrimi'nin lideri olan Alexander Kerensky ve neredeyse tüm yakın destekçileri masondu.127 Kurduğu hükümetin çoğunu da masonlar oluşturmaktaydı.128 Kısa süreli Kerensky Hükümetinin tarihe yaptığı tek "katkı" ise, ülkeyi Lenin'in öncülüğündeki Bolşeviklere teslim etmekten başka bir şey olmadı.

20. Yüzyıl Masonluğu: Sessiz ve Derinden

Dikkat edilirse buraya kadar incelediğimiz Fransa, Almanya, İtalya, Rusya gibi ülkelerdeki masonik faaliyetler, masonluğun amacının bir "düzen değişikliği" olduğunu açıkça göstermektedir. Masonluk, dini kurumların, dini inançların ortadan kaldırıldığı bir "yeni düzen" kurmayı hedeflemiş, bu amaçla da bu ülkelerdeki monarşileri yıkmaya çalışmıştır. Pek çok Avrupa ülkesinde masonluk, din karşıtlarının buluşma yeri olmuş, bu buluşma yeri çok kez darbe, ayaklanma, suikast gibi kararların alındığı merkezlere dönüşmüştür. 1789'daki Büyük Fransız Devrimi'nden 20. yüzyıla kadar uzanan süreç içinde irili ufaklı pek çok devrim, darbe girişimi, ayaklanma, siyasi komplo veya din karşıtı siyasetin ardında masonluğun etkisi vardır.

İngiliz tarihçi Michael Howard'a göre, mason locaları 19. yüzyılın ikinci yarısında çabalarını Avrupa'da kalan iki önemli imparatorluğu, Avusturya-Macaristan ve Rus İmparatorluklarını yıkmak için yoğunlaştırmışlar ve bu amaçlarına I. Dünya Savaşı ile ulaşabilmişlerdir.

Bir diğer deyişle, masonluk "mevcut düzeni yıkmak" hedefine 20. yüzyılın başlarında büyük ölçüde ulaşmıştır.

Dolayısıyla da 20. yüzyıl, artık masonluk için bir "düzen yıkma" yüzyılı olmamıştır. Önünde engel kalmadığını düşünen masonluk, siyasi komplolarla, devrim hazırlıklarıyla,

ayaklanma kışkırtmalarıyla uğraşmaktan ziyade, artık kendi felsefesini toplumlara yayma yolunu seçmiştir. Masonluğun, materyalizm, hümanizm ve evrimcilik kavramlarıyla özetlenebilecek felsefesi, bilim, sanat, medya, edebiyat, müzik ve her türlü popüler kültür aracıyla kitlelere yayılmıştır. Masonluk bu propaganda sonucunda, ani bir devrimle değil, uzun vadede İlahi dinleri ortadan kaldırarak tüm insanlığı kendi felsefesi içinde aşama aşama birleştirmek istemektedir.

Amerikalı bir mason, masonluğun bu yöntemini şöyle özetler: **"Masonluk çalışmasını sessiz bir şekilde yürütür. Fakat bu çalışma, okyanusa doğru sessiz bir şekilde vuran derin bir nehrin işleyişi gibidir."**129

ABD'nin Georgia eyaletinin "Büyük Üstad" dereceli masonların biri olan J. W. Taylor ise, aynı konuda şu ilginç yorumu yapmaktadır:

Eski kavramların terk edilmesi ve yerine yenilerinin yerleştirilmesi, her zaman dünyanın ilk olarak dikkatini çeken algılanabilir sebeplerden kaynaklanmaz, daha çok **insanların zihninde uzun yıllardır işlev gören prensiplerin bir toplamıdır.** Ancak son anda uygun şartlar oluşur ve elverişli bir çevre meydana gelir, o zaman gizli olan gerçek hayata aktarılır... böylece her insanı büyük bir ortak hedefe doğru teşvik eder ve büyük hedeflere varmak için tüm ulusları sanki hepsi birer insan gibi hareket ettirir. İşte masonluk kurumunun, dünyadaki insanoğlu üzerindeki etkisi bu prensip üzerinde gerçekleşmektedir. Sessiz ve gizli olarak çalışır, ama çok yönlü ilişkileri sayesinde toplumun her detayına ve boşluğuna sızar; **masonluğun eserlerini görenler bu eserlere karşı hayrete düşerler, ama kaynağının ne olduğunu bilip söyleyemezler**.130

Chicago Büyük Locası'nın yayınladığı *Voice* dergisine göre ise, **"Masonluk sessiz bir şekilde, fakat kesinlikle ve sürekli olarak insan toplumunun harcını inşa etmektedir"**.131 Söz konusu "harç inşası", masonik felsefenin temelleri olan materyalizm, hümanizm ve Darwinizm'in topluma empoze edilmesiyle gerçekleşmektedir.

Masonluğun bu sessiz ve derinden işleyen stratejisinin en büyük özelliği, bu stratejide görev alan masonların, bunu masonluk adına yaptıklarını hemen hiçbir zaman açıklamamalarıdır. Farklı kimliklerle, farklı sıfatlarla, farklı makamlarda görev yapar, ama masonluk aracılığıyla benimsedikleri ortak bir felsefeyi topluma empoze ederler. Türk localarının büyük üstadlarından Halil Mülküs, yıllar önce kendisiyle yapılan bir röportajda, bu gerçeği şöyle açıklamıştır:

Masonluk, masonluk olarak ortaya çıkıp hiçbir şey yapmaz. Masonluk bireyleri yönlendirir, burada yetişen bireyler, zikir talimi üretimine katılan Masonlar dış alemde bulundukları yerlerde, çeşitli seviyelerdeki mesleklerdedirler. Bunlar üniversitelerdedirler, rektördürler, bunlar profesördürler, bunlar devlet adamıdırlar, bakandırlar, doktordurlar, hastane başhekimidirler, avukattırlar, vs. Bulundukları yerlerde bu masonluğun talim ettiği fikirleri yaygın bir biçimde topluma aktarma gayreti içinde olurlar.132

Oysa masonluğun büyük bir ısrarla "talim ettiği ve topluma aktarma gayreti içinde olduğu" bu fikirler, önceki bölümlerde incelediğimiz gibi birer aldatmacadan başka bir şey değildir. Masonluk, Eski Mısır, Eski Yunan gibi çeşitli pagan kültürlerin hurafelerinden kaynak bulan felsefesini, "akıl ve bilim" ambalajı ile süsleyip "talim ettiği ve topluma aktarma gayreti içinde olduğu" sürece, hem kendisini hem de insanlığı aldatmaktadır.

Globalleşme çağında "Global Masonluk"un işlevi budur.

Bu aldanışın sonuçları ise çok acıdır. Masonluğun 18. ve 19. yüzyıl boyunca sürdürdüğü "kitleleri dinsizleştirme" programı, ırkçılık, faşizm, komünizm gibi kan dökücü ideolojilerin doğmasına neden olmuştur. Sosyal Darwinizm'in yayılması, insanları "çatışmak için yaşayan hayvanlara" dönüştürmüş, bunun kanlı sonuçları 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda ortaya çıkmıştır. I. Dünya Savaşı, Darwinist telkinler sonucunda savaşı ve kan dökmeyi "biyolojik bir gereklilik" olarak gören Avrupa liderlerinin eseridir. Bu savaşta 10 milyon insan bir hiç uğruna ölüme gönderilmiştir. Ardından gelen II. Dünya Savaşı, yine masonluğun attığı dinsizlik tohumlarının ürünleri olan faşizm ve komünizm gibi totaliter ideolojilerin eseridir ve tam 55 milyon insanı yok etmiştir. 20. yüzyıl boyunca dünyanın dört bir yanına acı veren savaş, çatışma, zulüm, adaletsizlik, sömürü, açlık, ahlaki dejenerasyon gibi belalar, temelde dinsiz felsefe ve ideolojilerin ürünüdür. (Ayrıntılı bilgi bkz. Harun Yahya, *Darwinizm'in İnsanlığa Getirdiği Belalar*, 2000)

Kısacası masonluğun felsefesi çok acı meyveler vermiştir. Başka türlü olması da düşünülemez, çünkü bu İlahi bir kuraldır. Tarihte, Allah'ın dinini reddederek atalarının dinini, geleneksel hurafelerini tercih eden tüm pagan kavimler, kendilerini helaka sürüklemişlerdir. Bu paganların çağdaş temsilcisi olan masonluk ise, kendisiyle birlikte tüm dünyayı helaka doğru sürüklemektedir.

Ve işte bu nedenle, insanlığı bu felaketten korumak, Bediüzzaman'ın ifadesiyle "maddiyun ve tabiyyun taununun" (maddecilik ve tabiatçılık hastalığının) telkinlerini kırmak ve bu yolla kitlelerin imanını kurtarmak gerekmektedir.

SONSÖZ

Masonluk son iki yüzyıldır insanların en çok merak ettiği konulardan biri olmuştur. Örgütün kendi içine kapalı, ketum ve mistik atmosferi doğal olarak ilgi çekmiştir. Bu ilgiyle birlikte masonluğa karşı bir antipati de doğmuş, masonlar kendilerini "zararsız bir hayır kurumu" olarak göstermeye çalışırken, bir yandan da örgüt hakkında birtakım gerçek dışı senaryolar içeren fanatik bir "mason aleyhtarlığı" gelişmiştir.

Oysa masonluk gerçeği karşısında yapılması gereken şey, gözü kapalı bir "mason aleyhtarlığı" sergilemek değil, bu örgütün inandığı ve insanlığa empoze ettiği çarpık felsefeyi deşifre etmek ve çürütmektir.

Büyük İslam alimi Bediüzzaman Said Nursi, bu felsefenin deşifre edilmesi ve çürütülmesi görevinin ana hatlarını, tek bir paragrafla şöyle açıklamaktadır:

Materyalist, maddeci felsefesinden çıkan nemrudca bir fikir akımı, ahir zamanda materyalist felsefe aracılığı ile yayılarak kuvvet bulur, Uluhiyeti inkar edecek bir dereceye gelir...

Yani ahir zamanda ortaya çıkan materyalist bir fikir akımı Allah'ı inkar etme derecesine gelecektir. Buna karşılık ise, bunun ne kadar büyük ve akılsızca bir aldatmaca olduğu olduğu, Allah'ın Kuran'da bildirdiği iman delillerini gözler önüne sererek anlatılmalıdır.

İşte masonluğa karşı yapılması gereken fikri mücadelenin yolu ve yöntemi budur. Önemli olan, masonluğun felsefesini çürütmek ve yenmektir. Sessiz ve derinden yürütülen bir kitle propagandası ile insanları imandan ve din ahlakından uzaklaştıran, onları materyalist, hümanist ve Darwinist hurafelere sürükleyen örgütün fikri etkisinin yıkılması son derece önemlidir. Fikren yenilen bir felsefenin etkin olamayacağı açıktır. Bunu yaparken de insanlara Allah'ın varlığını, birliğini ve dinin hakikatini en güzel ve en etkili yöntemlerle anlatmak, bilimsel gerçekler ışığında onlara doğru yolu göstermek gerekmektedir.

Aslında bu fikri çalışma, tek başına "masonluğa karşı mücadele" de sayılmaz; çünkü bizzat masonları da kurtarmayı hedeflemektedir. Çünkü onlar da aldatılmış durumdadırlar. Kuran'da inkarcı Ad ve Semud kavmi için bildirilen "**Yaptıklarını şeytan süsleyip-çekici kıldı, böylece onları yoldan alıkoydu. Oysa onlar görebilen kimselerdi"** (Ankebut Suresi, 38) ayeti, masonların durumuna da işaret etmektedir. Amaç, masonlar da dahil olmak üzere tüm insanlara doğruyu göstermek, onları yanılgılardan kurtarmak olmalıdır.

Şunu da belirtmek gerekir ki, masonların son iki yüzyıldır kendi felsefelerinin sözde destekçisi olarak gösterdikleri bilim, onların aleyhine dönmüş durumdadır. Materyalist dünya görüşünün dayanağı konumundaki evrim teorisi, özellikle 1970'li yıllardan bu yana büyük bir çöküş içindedir. Fosil kayıtları teorinin iddialarını açıkça yalanlamakta, canlılığın detaylarını inceleyen biyokimya tesadüflerle açıklanamayan muhteşem yaratılış örnekleri ortaya koymakta, genetik karşılaştırmalar birbirinin atası gibi sunulan canlı türlerinin gerçekte farklı türler olduğunu göstermektedir. Bilim evrim teorisinin geçeesizliğini ispatlamıştır ve bu gerçeğin artık evrimciler tarafından gizlenebilir bir yanı da kalmamıştır. Yapılması gereken şey, bilimin ortaya koyduğu gerçekleri de kullanarak, materyalist/hümanist felsefenin geçersizliğini kitlelere anlatmaktır.

Masonluk, yanlış bir fikri uzun bir zaman boyunca ve etkili propaganda yöntemleriyle kitlelere kabul ettirebilmiştir. Doğruyu anlatmak ve kabul ettirmek ise çok daha kolaydır.

Müslümanlar bu görevi üstlendiklerinde, Allah'ın izniyle, **"Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir"** hükmü tecelli edecektir. (Enbiya Suresi, 18)

Ve o zaman, 21. yüzyıl, masonların umdukları gibi "Global Masonluğun" değil, İslam ahlakının yüzyılı olacaktır.

EK BÖLÜM
EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." 134

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** 135

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. 136

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. 137

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? 138

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu

çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. 139

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. 140

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. 141

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. 142

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. 143

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. 144

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. 145

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni",** Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. 146

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. 147

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. 148

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. 149

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. 150

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir

evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. 151

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk

renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu,

atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü

seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. 152

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah bir başka ayetinde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık

ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. 153

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 *World Book Encyclopedia*, "Crusades", Contributor: Donald E. Queller, Ph.D., Prof. of History, Univ. of Illinois, Urbana-Champaign, World Book Inc., 1998

2 *Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem*, trans. Rosalind Hill, London, 1962, s. 91

3 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, Pinceton & London, 1921, s. 261

4 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, Pinceton & London, 1921, s. 262

5 Michael Baigent, Richard Leigh, *The Temple and the Lodge*, London, Corgi Books, 1990, s. 78-81.

6 Masonluk hakkındaki bu tez için bkz. John J. Robinson, *Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry*, New York, M. Evans & Company, 1989

7 Ender Arkun, Masonların Düşünce Evrimine Katkısına Kısa Bir Bakış, *Mimar Sinan*, 1990, Sayı 77, s. 68

8 Teoman Bıyıkoğlu, Tampliyeler ve Hürmasonlar, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 11

9 Teoman Bıyıkoğlu, Tampliyeler ve Hürmasonlar, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 9

10 Teoman Bıyıkoğlu, Tampliyeler ve Hürmasonlar, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 19

11 Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, 1997, s. 37

12 G. Delafore, The Templar Tradition in the Age of Aquarius; Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 37

13 C. Wilson, The Excavation of Jerusalem, Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 38

14 Murat Özgen Ayfer, *Masonluk Nedir ve Nasıldır?*, İstanbul, 1992, s. 298-299

15 Gougenot des Mousseaux in *Le Juif, Judaïsme et la Judaïsation des Peuples Chrétiens*, ss. 499 ,2. Baskı, 1886

16 Gougenot des Mousseaux in *Le Juif, Judaïsme et la Judaïsation des Peuples Chrétiens*, s.21, quoting Theodore Reinach, *Histoire des Israélites*, s. 221, ve Salomon Reinach, *Orpheus*, s. 299.

17 Fabre d'Olivet, *La Langue Hébraïque*, 1815, s. 28

18 *Mason Dergisi* , sayı: 48-49, s. 67

19 Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, London, 1997, s. 131

20 Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, London, 1997, s. 131

21 Richard Rives, *Too Long in the Sun*, Partakers Pub., 1996, s. 130-31

22 Murat Özgen Ayfer, *Masonluk Nedir ve Nasıldır?*, İstanbul, 1992, s. 298-299

23 Nesta Webster, *Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements*, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924

24 Nesta Webster, *Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements*, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924; Theodore Reinach, *Histoire des Israélites*, s. 221, Salomon Reinach, *Orpheus*, s. 299

25 Lance S. Owens, *Joseph Smith and Kabbalah: The Occult Connection,Dialogue: A Journal of Mormon Thought*, Vol. 27, No. 3, Fall 1994, s. 117-194

26 Lance S. Owens, *Joseph Smith and lah: The Occult Connection,Dialogue: A Journal of Mormon Thought*, Vol. 27, No. 3, Fall 1994, s. 117-194

27 Eliphas Lévi, *Histoire de la Magie*, p. 273; Nesta Webster, *Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements*, Boswell Publishing Co. Ltd., London, 1924

28 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı*, Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, s. 428

29 Encarta® World English Dictionary © 1999 Microsoft Corporatio,. Developed for Microsoft by Bloomsbury Publishing Plc.

30 Lamont, The Philosophy of Humanism 1977, s. 116

31 http://www.humanist.net/documents/manifesto1.html

32 Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, *Cosmos, Bios, Theos. La Salle IL*, Open Court Publishing, 1992, s. 241

33 http://www.humanist.net/documents/manifesto2.html

34 Malachi Martin, *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West*, New York, Simon & Schuster, 1990, s. 519-520

35 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s. 520

36 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s. 520

37 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş V, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 73

38 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VI, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 79

39 *Mimar Sinan*, 1989, Sayı 72, s. 45

40 *Selamet Mahfilinde Üç Konferans*, s. 51

41 Manly P. Hall, *The Lost Keys of Freemasonry*, Philosophical Research Society; 1996, s. 54-55

42 J. D. Buck, *Mystic Masonry*, Kessinger Publishing Company, Eylül 1990, s. 216

43 "Masonluk İddia Edildiği Gibi Gizli Bir Teşekkül müdür?", Mim Kemal Öke, *Türk Mason Dergisi*, Sayı 15, Temmuz 1954

44 Franz Simecek, *Türkiye Fikir ve Kültür Derneği E. ve K. S. R. Sonuncu ve 33. Derecesi Türkiye Yüksek Şurası, 24. Konferans*, İstanbul, 1973, s. 46

45 http://www.mason.org.tr/uzerine.html

46 Dr. Selami Işındağ, *Üçüncü Derece Ritüelinin İncelenmesi*, Mason Derneği Yayınları:4, İstanbul, 1978, s. 15

47 Harun Yahya, *Komünizm Pusuda*,Vural Yayıncılık, İstanbul, Nisan 2001, s. 25

48 Moiz Berker, Gerçek Masonluk, *Mimar Sinan*, 1990, Sayı 77, s. 23

49 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş IV, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 62

50 Dr. Selami Işındağ, Masonlukta Dinlere Benzemeyen Yanlar, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 145-146

51 Dr. Selami Işındağ, "Olumlu Bilim-Aklın Engelleri ve Masonluk", *Mason Dergisi*, yıl 24, sayı 25-26 (Aralık 76-Mart 77)

52 İbrahim Baytekin, *Ayna*, Ocak 1999, No:
19, s. 4

53 Dr. Selami Işındağ, Masonluk Üstüne, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 32

54 Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, London, 1997, s. 131

55 Dr. Selami Işındağ, Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 274-275

56 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VII Masonlukta Yorumlama Vardır Ama Putlaştırma Yoktur, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 120

57 Celil Layıktez, Masonik Sır, Ketumiyet Nedir? Ne Değildir?, *Mimar Sinan*, 1992, Sayı 84, s. 27-29

58 Dr. Cahit Bergil, Masonluğun Lejander Devri, *Mimar Sinan*, 1992, Sayı 84, s. 75

59 Oktay Gök, Eski Mısırda Tekris, *Mimar Sinan*, 1995, Sayı 95, s. 62-63

60 Dr. Cahit Bergil, Masonluğun Lejander Devri, *Mimar Sinan*, 1992, Sayı 84, s. 74

61 Reşit Ata, Çile: Tefekkür Hücresi, *Mimar Sinan*, 1984, Sayı 53, s. 61

62 Rasim Adasal, Masonluğun Sosyal Kaynakları ve Amaçları, *Mimar Sinan*, Aralık 1968, Sayı 8, s. 26

63 Robert Hieronimus, *America's Secret Destiny: Spiritual Vision and the Founding of a Nation*, Vermont, Destiny Books, 1989, s. 84

64 Koparal Çerman, Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 34

65 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London, Rider, 1989, s. 8

66 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London, Rider, 1989, s. 9

67 Koparal Çerman, Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 38

68 Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 188

69 Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 188

70 Orhan Tanrıkulu, Kadının Mason Toplumundaki Yeri, *Mimar Sinan*, 1987, Sayı 63, s. 46

71 Koparal Çerman, Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 39

72 Reşit Ata, Bir Fantezi: Mitoloji'den Masonluğa, *Mimar Sinan*, 1980, Sayı 38, s. 59

73 Albert Pike, *Morals and Dogma*, Kessinger Publishing Company, Ekim 1992, s. 839

74 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London, Rider, 1989, s. 2-3

75 Önceki Büyük Üstad Enver Necdet Egeran, *Gerçek Yüzüyle Masonluk*, Başnur Matbaası, Ankara, 1972, s. 8-9

76 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 189

77 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 190

78 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 189-190

79 Hasan Erman, Masonlukta Ölüm Sonrası, *Mimar Sinan*, 1977, Sayı 24, s. 57

80 Dr. Selami Işındağ, Masonluğun Kendine Özgü Bir Felsefesi Var Mıdır, Yok Mudur?, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 97

81 Wilder Penfield, Aklın Esrarı: İnsan Beyni ve Bilinç Üzerine Kritik Bir İnceleme/ *The Mystery of the Mind: A Critical Study of Consciousness and the Human Brain*, Princeton, New Jersey, Princeton University Press, 1975, s. 123

82 Roger Penrose, *The Emperor's New Mind*, Penguin Books, 1989, s. 24-25

83 Roger Penrose, *The Emperor's New Mind*, Penguin Books, 1989, s.580

84 Onur Ayangil, Yeni Gnose, *Mimar Sinan*, 1977, Sayı 25, s. 20

85 Enis Ecer, Gerçeğin Yolu, *Mimar Sinan*, 1979, Sayı 30, s. 29

86 Faruk Erengül, Evrende Zeka, *Mimar Sinan*, 1982, Sayı 46, s. 27

87 Albert Arditti, Hürriyet-Disiplin-Dinamizm-Statizm, *Mimar Sinan*, 1974, Sayı 15, s. 23

88 Naki Cevad Akkerman, Bilimsel Açıdan Dayanşma Kavramı ve Evrimi Üzerine Düşünceler II, *Mimar Sinan*, 1976, Sayı 20, s. 49

89 *Mason Dergisi*, sayı 48-49, s. 67

90 *Mason Dergisi*, sayı 48-49, s. 67

91 Dr. Selami Işındağ, Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 274-275

92 Dr. Selami Işındağ, Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 274-275

93 Pocock, in; Edmund Burke, *Reflections on the Revolution in France*, ed. J. G. A. Pocock, Indianapolis: Hackett Publishing Company, 1987, pp. 33-38

94 Desmond King-Hele, *Doctor of Revolution: The Life and Times of Erasmus Darwin*, Faber & Faber, London, 1977, s. 361

95 Henry Morris, *The Long War Against God*,
s. 178

96 William R. Denslow, *10,000 Famous Freemasons*, vol. I. Macoy Publishing & Macoy Supply Co., Inc. Ricmond, Virginia, 1957,
s. 285

97 William R. Denslow, *10,000 Famous Freemasons*, vol. I. Macoy Publishing & Macoy Supply Co., Inc. Ricmond, Virginia, 1957,
s. 285

98 Henry Morris, *The Long War Against God*, s. 198. 1776 yılında Almanya, Bavyera'da kurulan "İllüminati" (İllümineler) adlı örgüt, bir tür mason locasıydı. Locanın Yahudi asıllı kurucusu Adam Weishaupt, örgütün amaçlarını şu şekilde sıralamıştı: 1- Bütün monarşilerin ve düzenli hükümetlerin feshedilmesi, 2- Şahsi mülkiyet ve verasetin feshedilmesi, 3- Aile hayatı ve evlilik kurumunun feshedilmesi ve çocuklar için komünal bir eğitim sisteminin kurulması, 4- Bütün dinlerin feshedilmesi. (bkz. Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers*, s. 5; Lewis Spence, *The Encyclopedia of the Occult*, s. 223)

99 Henry Morris, *The Long War Against God*, Master Books, April 2000, s. 198

100 C. L. "Mason Aleyhtarlığı", *Mimar Sinan*, yıl 4, sayı 13, 1973, s. 87-88

101 Henry Morris, *The Long War Against God*,
s. 60

102 Huxley'in masonluğu için bkz. (Albert G. Mackey. "Charles Darwin and Freemasonry". An Encyclopedia of Freemasonry New York: The Masonic

History Company, 1921, Vol. III.) Royal Society ya da uzun adıyla The Royal Society of London for The Improvement of Natural Knowledge (Doğasal Bilginin Geliştirilmesi İçin Londra Kraliyet Derneği) 1662 yılında kuruldu. Kurumun bütün üyeleri istisnasız masonlardan oluşuyordu bkz. John J. Robinson, *Born in Blood*, s. 285

103 Royal Society'nin Darwinizm'e verdiği destek hakkında bkz. Henry Morris, *The Long War Against God*, s. 156-57

104 Anton Pannekoek, *Marxsizm And Darwinism*, Translated by Nathan Weiser. Transcribed for the Internet by Jon Muller, Chicago, Charles H. Kerr & Company Co-operative Copyright, 1912 by Charles H. Kerr & Company (http://www.marxists.org/archive/pannekoe/index.htm)

105 Dr. Selami Işındağ, "Bilginin Gelişmesinde Engeller ve Masonluk", *Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonları Büyük Locası, 1962 Yılı Bülteni*, İstanbul, 1962. s. 44

106 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, s. 130.

107 Dr. Selami Işındağ, *Evrim Yolu*, İstanbul 1979, s. 141

108 P. M. Giovanni, *Türkiye Fikir ve Kültür Derneği E. ve K. S. R. Sonuncu ve 33. Derecesi Türkiye Yüksek Şurası, 24. Konferans*, İstanbul, 1973, s. 107

109 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VI, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 78

110 Dr. Selami Işındağ, "Masonluk Öğretileri", *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977,
s. 137

111 Tanju Koray, *Mimar Sinan*, 1992, No: 85, s. 46

112 Tanju Koray, *Mimar Sinan*, 1992, No: 85, s. 49

113 Neşet Sirman, Masonluğun İlk Devirleri, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 104, s. 41

114 Naki Cevad Akkerman, Politika ve Masonluk, *Mimar Sinan*, Eylül 1968, Sayı 7, s. 66-67

115 http://www.thefreemason.com/mri/docs /general/the_hell_fire_club.htm, (metnin Türkçe tercümesi, http://www.fortunecity.com/meltingpot/sanjacinto/708/hell. html adresindeki Türkçe siteden alınmıştır.)

116 Aydınlanma ve Fransız Devrimi ile masonluk arasındaki bağlantılar için bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen*, s. 203-215

117 Michael Howard, *The Occult Conspiracy*, s. 69.

118 Compterendu Gr. Or., 1903, Nourrisson, "Les Jacobins", 266-271; *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

119 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

120 "Nur Safa Tekyeliban, "Taassuba Karşı Mücadele: Gambetta Birader'in 8 Temmuz 1875 günü Clémente Amitié Locası'nda Yaptığı Konuşmadan", *Doğuş Kolu Yıllığı: Ankara Doğuş Mahfili Çalışmaları, 1962*, Kardeş Matbaası, Ankara, 1963, s. 19

121 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

122 Louis L. Synder and Ida Mae Brown, *Bismarck and German Unification*, New York, 1966, 90-91

123 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

124 Elbridge Colby, "*In Hitler's Shadow: The Myth of Nazism's Conservative Roots", In Bad Faith?*: Politics and Religion at Harvard, 13 Ekim 1999

125 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

126 Michael Howard, *The Occult Conspiracy*,
s. 105

127 Stephen Knight, *The Brotherhood: The Explosive Expose of the Secret World of the Freemasons*, HarperCollins, 1985, sf.33

128 Daniel Ligou, *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie*, sf.1064

129 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

130 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

131 *Voice*, Chr. 1889, II, 257 sq.; *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

132 "Masonluk Gücünü Yitiriyor mu?", *Nokta*, 13 Ekim 1985, sayı 40, s. 30

133 Bediüzzaman Said Nursi, *Mektubat*, s.56

134 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2

135 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196

136 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330

137 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7

138 Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40

139 Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth, Scientific American*, c. 271, Ekim 1994, s. 78

140 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189

141 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184

142 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.

143 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179

144 Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133

145 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197

146 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389

147 J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992

148 Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272

149 *Time*, Kasım 1996

150 S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30

151 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19

152 Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28

153 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

Masonluk asırlardır tartışılan bir konudur. Kimileri masonlara karşı hayali suçlamalar yöneltmişler, masonluğu anlamak ve serinkanlı bir biçimde eleştirmek yerine, fanatik bir "mason düşmanlığı" sergilemişlerdir. Masonlar ise bu tepkiler karşısında geleneksel ketumiyetlerini daha da artırmış ve kendilerini sadece sıradan bir sosyal kulüp gibi göstermeyi yeğlemişlerdir.

Bu kitapta ise masonluğun gerçek tanımı ve teşhisi yapılmaktadır: Masonluk özünde bir fikir ekolüdür. Masonları birleştiren en önemli etken, inandıkları felsefedir. Ancak bu felsefe yanlıştır. Tamamen yanlış varsayımlara, yanlış teorilere dayanmaktadır. Masonluğun eleştirilmesi gereken asıl yönü de budur.

Hemen belirtmek gerekir ki, bu eleştiri sadece mason olmayan insanları bu konuda bilgilendirmek için değil, aynı zamanda masonları gerçeğe davet etmek için de gereklidir. Kuşkusuz her insan gibi masonların da düşünce özgürlüğü vardır ve diledikleri dünya görüşüne sahip olabilirler, bu onların en doğal hakkıdır. Ama onların yanlışlarını göstermek ve bunları eleştirmek de bir haktır ve elinizdeki kitapta bu yapılmaktadır.

Global Masonluk, bu yaklaşım içinde masonluğun kökenini, amaçlarını ve faaliyetlerini incelemekte, eleştirmekte ve yorumlamaktadır. Umarız, bu kitapta anlatılan önemli gerçekler, masonlar dahil pek çok insanın dünyaya çok daha bilinçli bakmalarına vesile olacaktır.

Bu kitabı okuduğunuzda, felsefi ekollerden gazete başlıklarına, rock müzik parçalarından siyasi söylemlere kadar pek çok farklı konuya daha farklı, daha derin bakacak, olayların ardındaki anlam ve amaçları daha iyi teşhis edebileceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.